

[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Đô Thị Thú

Contents

[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Đô Thị Thú	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	62
10. Chương 10	68
11. Chương 11: Hậu Ký	73

[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Đô Thị Thú

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ Dịch: Hy Hy Điều đáng sợ nhất chính là bí mật bị phơi bày trước công chúng. Khô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-toi-ngan-tro-he-liet-do-thi-thu>

1. Chương 1

Trong một tòa nhà cao chọc trời của London, một Hoa Kiều điển trai đang dùng gậy chỉ tia hồng ngoại vẽ vòng tròn trên khuôn mặt của một người cũng mang dòng máu châu Á, “Đây là Daniel Cruise. Căn cứ theo tình báo của CIA Hoa Kỳ, thứ Hai tới, tức là ngày mai, hắn sẽ gặp gỡ Geoffrey ở London. Lần xuất hiện này của Daniel có liên quan đến phi vụ nghiên cứu súng Ion(1) của gia tộc chuyên buôn bán vũ khí ở Anh

quốc, những gì chúng ta phải làm là bắt quả tang giao dịch của chúng rồi lôi gia tộc Geoffrey ra ánh sáng công lý.”

Anh vừa nói xong thì có một người tóc nâu giơ tay phát biểu, “Boss, gia tộc Geoffrey xưa nay chẳng phải là thương nghiệp quốc doanh(2) ngầm chuyên về vũ khí của Anh đó ư? Chúng ta có thể đụng vào họ sao?”

Ngón tay thon dài của anh đặt que chiếu tia hồng ngoại xuống bàn, anh cất tiếng hỏi, “Bạn có xem thời sự không thể, Tom?”

Tom ta tỏ vẻ rất ư bất bình, “Boss, đương nhiên là có chứ, có chứ ạ. Boss nhé, dù em không phải công dân chấp hành pháp luật nhưng em cũng là thanh niên nhiệt huyết, quan tâm sâu sắc đến dân sinh à nha.”

Bên cạnh có người không nén được cười, hòa vào mấy lời góp vui, “Bạn chỉ xem giải trí thôi chứ gì? Nếu không thì hẳn cậu phải biết Nội các(3) Anh đã tiến hành tái tổ chức chứ? Thay đổi rất lớn, hội chuyên ô dù cho gia tộc Geoffrey đã hết thời sạch sành sanh, còn những người mới lên đều nung nấu ý định trừ khử gia tộc Geoffrey càng sớm càng tốt! Nên là anh Vũ Chân mới nắm chắc chỉ cần chúng ta tóm được chứng cứ xác thực về giao dịch giữa chúng cùng gia tộc chuyên buôn bán kỹ thuật vũ khí của Mỹ, tổ chức vũ khí tư nhân lớn nhất Anh quốc này rất có thể sẽ bị thiệt hại trầm trọng thế đó!”

Tom như giác ngộ được với ánh sáng Cách mạng liên xoay qua phủ phục vâng dạ với Diệp Vũ Chân, “Boss ngẫu như Boss. Một tin nhỏ nhỏ cũng thành cơ hội để anh trừ gian diệt ác!”

“Nho nhỏ? Nội các Anh mục ruỗng giờ tái thiết lập mà kêu tin tức nho nhỏ á?” Đến lượt một cô nàng tóc vàng mắt xanh, dáng người nóng bỏng đập xập giấy tờ đang cầm vào đầu Tom, giọng điệu khinh thường, “Trong mắt chú, chắc chỉ có Beckham bị bắt quả tang ngoại tình mới được coi là tin tức to to quá há!”

Tom ôm đầu vì đau, oang oang cãi, “Chị Linda sai bét. Với em, chỉ có chuyện Vic bị bắt quả tang ngoại tình mới được coi là tin tức to to nhá!”

Một người đàn ông trung niên ngồi kế bên bật sang cuộn băng tiếp theo, “Theo thu hình của tổ tình báo chúng tôi, đêm qua Daniel đến London, đã ghi được hình ảnh hắn xuất hiện ở sân bay Heathrow(4) rồi. Cuộc hẹn được bố trí vào tối mai, băng ra hẳn hai ngày trời, thật không hiểu nguyên do!”

Tom ý kiến, “Chắc còn phải đi du lịch!”

Mọi người đều rình rang cười một trận, ông nhân viên tình báo kia cũng bật cười, “Quả thật trông hẳn rất giống một khách tham quan!”

“Lùi lại đoạn ban nãy!” Diệp Vũ Chân bắt ngờ lên tiếng.

Ông nhân viên tình báo trung niên liền lùi băng lại một đoạn theo lệnh. Trong băng, Daniel với ngoại hình giống người châu Á y xì, vóc dáng cao ráo, mặc áo khoác màu đen đang vịn tay trên thành cầu thang máy từ từ đi xuống.

“Đẹp trai dễ sợ!” Linda xuýt xoa, “Nhưng mà Boss vẫn nhả nhặn hơn nhiều.” Nói rồi liếc mắt đưa tình một cái sang Diệp Vũ Chân đang tựa bên bàn làm việc. Diệp Vũ Chân vận quần đen, áo đen, mái tóc ngắn cũng đen nốt càng góp phần khiến làn da màu mật của anh trở nên trắng hơn dưới ánh đèn, đường nét tuấn tú, ngón tay dài bởi trầm tư mà gõ liên tục theo tiết tấu xuống mặt bàn.

“Linda, bà đừng có nhìn nữa, nhìn nữa là bà chảy hết nước dãi ra rồi kìa!” Tom thừa cơ ăn miếng trả miếng bằng được.

Linda ‘xí’ một tiếng khinh bỉ. Vốn cô là cảnh sát nằm vùng thuộc diện thấp nhưng so ra vẫn năng nổ hơn hẳn các thành viên ngồi văn phòng này, đó là lý do lâu nay cô vẫn luôn ôm theo ít nhiều coi thường dành cho họ.

“Phóng to tờ giấy trong tay Cruise lên!” Diệp Vũ Chân nói.

“Hình như là quảng cáo biểu diễn âm nhạc gì đó thì phải!” Linda bật thốt.

“Là biểu diễn âm nhạc Vienna!” Diệp Vũ Chân nêu nhận định, “Hắn đi thang máy xuống hẳn phải không nhìn thấy biển quảng cáo mới đúng, vậy mà hắn vẫn bỏ công quanh lại để lấy, có nghĩa hắn đã biết rõ London sẽ tổ chức buổi biểu diễn này. Tom...”

“Có em!” Về mặt thân tín của Tom trở nên kiên quyết.

Diệp Vũ Chân dùng que hồng ngoại vẽ một vòng tròn vào tờ giấy quảng cáo, hạ quyết định, “Trước ngày mai, cậu phải tập hợp được đầy đủ thông tin về tất cả người liên quan đến buổi biểu diễn, bao gồm từ nhà tổ chức, nghệ sĩ tham gia đến dàn staff, viết thành báo cáo trình cho tôi!”

Mặt Tom thoát cái thành ra phờ phạc, “Nhưng mà... thế thì em không lo nổi cả điều tra ngoài trời cho nhiệm vụ lần này đâu.”

Linda cười mím chi, “Chú ngồi lại văn phòng càng an toàn cho bọn này hơn đấy!”

Các tổ viên lại phá lên cười rầm rĩ, Tom bị chọc cho nổi xung nổi đóa.

Diệp Vũ Chân phát lần lượt số hồ sơ trong tay, dặn dò, “Đây là thông tin nhân vật giả dạng của mọi người ngày mai, có ghi rõ cả vị trí trực của từng người. Xem qua đi, chiều nay chúng ta sẽ hoàn thiện kế hoạch!” Thoáng ngừng, rồi anh nói tiếp, “Còn nữa, ắt hẳn mọi người đã biết hợp tổng bộ năm nay sẽ được tổ chức ở London, hy vọng ngày mai chúng ta sẽ tiến hành soạn sê case lớn này để tối về tiếp đón đồng nghiệp từ các phân bộ khác đến dự party!”

Anh bước về phía văn phòng, Tom lui cui chạy theo sau anh, hỏi han vồn vã, “Boss, em đi mua café đen không đường cho anh nhé?”

Đúng lúc di động Diệp Vũ Chân réo lên. Anh nhìn qua số gọi đến, hơi nhú mày lại, thuận miệng bảo, “Ừ!” Rồi đóng cửa, nhót thẳng Tom hóng hớt bên ngoài, bấy giờ anh mới nhận nghe, “Andrew, ta bận lắm, người không có việc gì thì ta cúp máy đây.”

Từ trong điện thoại truyền đến một giọng nam hùng hậu thăm theo chút ít gì đó vô lại, “Vũ Chân, ta định báo người biết là ta sai người phá cái khóa mới thay nhà người rồi. Ta không thích việc ta không có chìa khóa nhà người nên đã đổi một loạt khóa cửa khác. Ta để chìa khóa mới dưới tấm thảm ngoài cửa cho người đấy, thấy tấm lòng hào phóng của ta bao là cỡ nào chưa?”

Diệp Vũ Chân hít sâu một hơi, hít vào rồi lại thở dài, anh điềm nhiên hỏi, “VẬY ta phải cảm ơn người à?”

“Ấy đừng khách sáo, cưng vui là được rồi! Ta biết tối nay người phải làm tăng ca, tối mai tổng bộ họp, nên ta cũng rất sẵn lòng sẵn sóc người. Tối ngày kia, đừng quên ta sẽ chờ người về ăn cơm nhé! Ta không muốn gây rắc rối cho người tí tẹo nào, nhưng điều kiện trước nhất là người chớ nên để ta đợi lâu, bởi vì ta mà phải đợi lâu quá sẽ mất lý trí, mất lý trí rồi là không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa đâu. Người biết mà, ta không được nhẫn nại!”

Diệp Vũ Chân chỉ lẳng lặng nghe gã nói, bất giác cảm thấy lạ lùng. Không hiểu vì sao, biết thừa gã sẽ giở cái giọng đó ra mà bao nhiêu năm qua anh vẫn thấy lạ lùng, sao lại có người bĩ ổi và nhăng nháo tới nỗi thể được cơ chứ. Nhưng chót cùng, anh vẫn không thể không thỏa hiệp, “Biết rồi, ta sẽ cố gắng về đúng giờ!”

Andrew xem như hài lòng cúp máy. Mặc dù Diệp Vũ Chân ngang bướng y chang một tảng đá nhưng anh vẫn chưa thể làm khó được Andrew. Anh cúp điện thoại, tự mình thở dài, khép mắt. Có đôi khi anh thường thăm hỏi, phải chăng anh đã làm sai quá nhiều chuyện, nên ông trời mới phái một con gấu khắc tinh vô sỉ nhường vậy tới làm tội làm tình anh? Diệp Vũ Chân bình ổn tâm tình lại, bắt đầu tập trung cho kế hoạch hành động ngày mai.

Cũng không hiểu có phải vì ngày mai có đợt hành động lớn hay không mà tối nay Diệp Vũ Chân cứ nhấp nhồm, đến sáng hành động, anh vẫn chưa ổn định tinh thần được. Anh ngồi theo vị trí đã định, gọi một ly café, Linda hóa trang thành tiếp viên quầy bar đi tới đặt café trước mặt anh. Chiếc kính đen đeo trên mặt Diệp Vũ Chân càng tôn lên vẻ nho nhã của anh hơn bao giờ hết, khí chất thanh lịch, tựa như một nghệ sĩ chứ không phải một cảnh sát.

“Hôm nay anh gọi cảm quá, cô nào nhìn cũng phải chết mê Boss ạ!” Lúc xoay đi, Linda bỏ lại một câu thăm thẳm.

Cô nàng nóng bỏng mới chuyển đến tổ anh này thường xuyên bày tỏ tình ý vượt xa khỏi quan hệ cấp dưới và thủ trưởng với anh một cách lộ liễu. Sự thể hiện quá bạo dạn giống như một lời khiêu khích trắng trợn,

nếu cô là nam thì cô chắc chắn ăn đủ với anh, khổ nỗi cô lại là phụ nữ, mà anh thì nào có am hiểu gì về cách phản ứng trước sự chòng ghẹo của nữ nhân viên đâu.

Diệp Vũ Chân nâng tách café, ậm ừ nhắc nhở, “Về vị trí đi, Linda!”

Linda nhún vai, xoay đi trở về quầy bar bằng một điệu bộ khoe ra được vòng ba đáng tự hào của mình, bộ váy tiếp viên ôm trọn gò mông cong còng quyến rũ khó tả, chừng như thu hút mọi tầm mắt nam giới có mặt trong quán. Nhưng tất yếu, trong số đó không có người mới mở cửa quán kia.

Linda nói nhỏ vào chiếc bộ đàm bỏ túi gài nơi cổ áo, “Con mời xuất hiện!”

Diệp Vũ Chân hoàn toàn không nhìn đến Daniel, anh chỉ giả bộ như một vị khách ngẫu nhiên đang ngồi chờ bạn.

Người kia dẫn theo hai người nữa thoạt nhìn cũng không có gì đáng bàn, ngồi xuống một bàn bốn người, bắt đầu trò chuyện, nhìn sao cũng chỉ thấy giống bạn bè tụ tập nhau uống rượu và tán gẫu. Song Linda biết, hai tên đàn ông mới nhìn tưởng chừng tầm thường kia chính là sát thủ thuộc hàng TOP của Mỹ chứ chẳng vừa.

Linda dù có kinh nghiệm dày mình, nhưng đến lúc bê café đến chỗ trước những kẻ tỏa sát khí nồng nặc kia, cô vẫn bị căng thẳng. Cô nghe thấy người nọ đang gọi điện thoại, ngữ điệu hết sức điềm đạm, “Tôi là Dung Thanh đây, ông xem bao giờ thì... Ừ, thế tôi chờ ông!”

“Dung Thanh...” Linda nheo mắt, sức nhớ trong hồ sơ hình như có ghi người này có một cái tên tiếng Trung thật. Cô thấp giọng báo cáo, “Con mời đã liên lạc với con mời.”

Diệp Vũ Chân hơi ngoảnh mặt lại, vẫn không nhìn Dung Thanh, chỉ uống một hộp café. Thế nhưng khi đường nhìn Dung Thanh vô tình chạm phải anh, ánh mắt hắn bỗng chốc nóng rực, gắt gao xoáy nhìn vào anh mãi.

Linda báo, “Boss, hẳn cứ nhìn anh suốt kìa!”

Diệp Vũ Chân nâng tách café lên, che khẩu hình hỏi, “Nhìn bao lâu rồi?”

“Hơn hai mươi giây rồi!”

Rũ mắt, đoạn anh phân phó, “Tôi đi trước, mọi người vẫn giữ nguyên vị trí!”

“Rõ!” Linda rành rọt đáp. Bị đối tượng theo dõi nhìn chăm chăm trong thời gian dài như thế, thường thường đồng nghĩa là người theo dõi đã lộ sơ hở, nhanh chóng rời đi chính là biện pháp chữa cháy duy nhất.

Diệp Vũ Chân búng tay hô, “Tính tiền!”

Linda cười tươi rồi bước qua, anh rút một tờ bằng Anh từ trong chiếc ví da đưa cho cô và bảo, “Không cần thôi.” Thế rồi mở cửa đi ra ngoài.

Anh vừa ra khỏi cửa, Dung Thanh cũng đột nhiên giơ tay gọi, “Tính tiền!”

Linda ngớ ra. Thợ săn bỏ đi, sao đến cả con mời cũng muốn đi nốt? Rõ ràng vừa hẹn hò trong điện thoại xong mà?

Cô cũng chỉ còn cách sang bên đó, treo lên môi nụ cười tươi tắn nhất, nhấp nháy đôi mắt màu ngọc bích, “Không phải anh vừa mới đến à?”

Dung Thanh không dài dòng nhiều, trực tiếp trả một tờ tiền giá trị lớn y hệt Diệp Vũ Chân rồi đứng dậy đuổi theo. Hai người đi theo hần lạnh lùng liếc mắt qua Linda, nhất thời cô cảm giác da mình nổi gai ốc, không sao nhúc nhích được dù chỉ một động tác. Dung Thanh cứ thế dẫn theo vệ sĩ của hắn đi ra ngoài, đuổi theo hướng mà Diệp Vũ Chân vừa đi.

Anh vừa ra phố chưa được bao lâu đã nghe thấy tay súng đang ở vị trí ngắm bắn báo cáo, “Boss, anh bị con mời theo dõi!”

“Cái gì?”

Tay súng miêu tả, “Chúng đang đi sau lưng anh. Nếu anh không chạy, khoảng năm phút nữa chúng sẽ đuổi kịp anh!”

Anh chau tít mày, dừng bên cửa sổ một siêu thị bày hàng ngoài lề đường, rút ví nói, “Cho tôi bao thuốc!”

Nhân lúc mở ví, anh tranh thủ quan sát, phát hiện đích thực có Dung Thanh và hai tên vệ sĩ đang đi về phía anh, thấy anh dừng lại, chúng cũng nhẩn nha chậm dần. Diệp Vũ Chân cầm lấy bao thuốc, tiếp tục đi về đằng trước, vừa đi vừa hỏi tình hình, “Chúng vẫn còn theo sau à?”

“Chính xác, Boss, anh là mục tiêu của con mồi!” Tay súng hỏi, “Boss, có muốn dọn dẹp mục tiêu ngay bây giờ không? Anh cứ đi nữa sẽ vượt ra khỏi tầm quan sát của tôi mất!”

“Chờ thêm lát nữa đã!” Cau chặt mày, anh khẽ giật cổ áo, “Tom tra hộ tôi, tôi có từng gây thù chuốc oán gì với gia tộc Cruise không.”

Tom trả lời, “Boss, anh gây thù chuốc oán với tất cả gia tộc đen khắp toàn thế giới thì đúng hơn.”

“Bớt huyền thuyên đi, tra ngay cho tôi xem tôi có từng tham gia vào vụ án nào của gia tộc Cruise không mà sao Daniel Cruise cứ như quen tôi vậy!”

Thằng Tom lộ mọ một lúc mới đáp, “Boss, theo máy tính phân tích, anh chưa từng tham gia vào vụ án nào công kích gia tộc Cruise, nhưng anh đã gián tiếp tham gia sáu mươi tư vụ án làm ăn phi pháp có dây mơ rễ má với gia tộc Cruise.”

Diệp Vũ Chân tháo cặp kính râm xuống, rút khăn tay trong túi ra, chậm rãi lau lau. Theo phản chiếu từ mắt kính, anh có thể trông thấy tinh tường Dung Thanh đang hai tay đút túi quần, không nhanh không chậm theo sát anh.

“Boss, anh đi quá khỏi đầu phố là ra khỏi phạm vi quan sát của tôi rồi!” Tay súng bắn tia lại nhắc.

“Kế hoạch bại lộ rồi, hành động đi!” Diệp Vũ Chân thần nhiên ra lệnh.

Bấy giờ bỗng có một chiếc xe quảng cáo opera chạy qua, các diễn viên xúng xính trong bộ trang phục các vai diễn, đứng đầy ở nóc xe và trong xe cùng hát vang một bản opera. Nháy mắt ấy, Diệp Vũ Chân hoàn toàn bị che khuất.

“Boss, anh nói gì cơ? Anh nói gì ạ, Boss!” Tay súng bắn tia trông thấy Dung Thanh và hai vệ sĩ của hắn một trước một sau đi theo Diệp Vũ Chân băng qua ngã tư, đến đó thì bị một tòa nhà chắn mất!

“Chết tiệt!” Tay súng vội vã ôm súng chạy xuống tòa nhà.

“Này!” Diệp Vũ Chân nhẩn nhẩn chiếc bộ đàm gài ở cổ áo, gọi đi gọi lại, “Này?” Tai nghe bên tai chỉ phát ra âm thanh rè rè, nhưng tuyệt nhiên không nhận được thông tin gì của các tổ viên khác.

Anh nheo mắt, ngẩng đầu nhìn một tòa nhà cao vút, trên nóc thấp thoáng bóng tháp báo cháy. Anh đành thở dài, gỡ hết nút tai nghe và bộ đàm, thời điểm ngoặt qua một khúc quẹo thì vút gọn cả vào thùng rác.

Anh tưởng tận nghe ra tiếng bước chân đám Dung Thanh nhanh dần, không cần ngoái đầu lại anh cũng biết hắn đang đi sau anh, hơn nữa chỉ cách anh chưa tới mười bước. Anh lục túi áo khoác, lấy di động gọi một cuộc, “Alô, phải Garfield(5) đó không?”

“Vâng ạ, Boss!”

“Rút lui toàn bộ tổ viên đang ở khách sạn Kent(6), dặn họ lái xe đến Islington(7) và bày trận, tôi sẽ dụ chúng vào và chúng ta sẽ động thủ ở đó!”

Tom lấp bắp, “Nhưng sếp ơi, em nghe nói con mồi đang theo dõi anh mà!”

“Ừ, ngay đằng sau, chưa đến năm mét.”

“Sếp ơi, anh chạy có nhanh không?” Tom cà lăm hỏi.

“Nghĩa là sao?”

“Giả sử Daniel phát hiện mình sa bẫy, hắn sẽ ra tay với anh. Theo tính toán của máy tính, nếu anh chạy được bằng kỷ lục Guinness và trong trường hợp Daniel dùng súng lục loại cổ nhất, đại khái anh có khoảng 0.86 xác suất chạy trốn.”

“Cám ơn!” Diệp Vũ Chân bình thản nói, “Cậu thật tận tụy quá chừng, Tom ạ!”

“Anh quá khen rồi, Boss!” Thằng Tom xúc động rút nước mắt. Sếp mới là tận tụy ấy, sếp sắp chết rồi mà cũng không quên bù đắp nỗi hờn tủi vì chưa bao giờ được sếp khen của cậu chàng.

Diệp Vũ Chân cúp máy, khe khẽ thở hắt ra. Anh cất di động trở về túi, ngón tay chạm đến khẩu súng lục, nhẹ nhàng mở chốt rồi từ tốn đi vào con hẻm mình đã vạch định kế hoạch.

Dung Thanh vẫn mãi miết theo sát đằng sau anh, lúc này đột ngột có một chiếc GMC(8) đen bóng đỗ xích bên cạnh hắn. Cửa kính kéo xuống, người ngồi trong xe có độ tuổi còn trẻ và đường nét rắn rỏi tựa như mang huyết thống người Ý, mái tóc đen nhánh, ngũ quan anh tuấn.

“Nore!” Dung Thanh thẳng chửi giật mình.

“Đừng đi nữa, đi nữa là mày xuống địa ngục đó!” Hắn gấp tờ báo lại, đứng đĩnh nói, “Lên xe đi!”

Dung Thanh chau mày, nhưng rồi vẫn phải lên xe ngồi. Hắn hỏi, “Sao mày ở đây? Tao nghe phong thanh là mày đã cải tà quy chánh, đổi nghề sang làm Interpol rồi cơ mà!”

Người kia bật cười khùng khục, “Ừ đúng là có một đoạn dạo giữa như thế, có điều, nhạc dạo cũng vẫn chỉ là nhạc dạo, không thể trở thành đoạn chủ chốt được!”

“Do đó mày không lấy tên Lâm Long nữa mà đổi về là Nore?” Dung Thanh cũng cười khe khẽ, lắc lắc đầu, tiếp theo mới hỏi, “Mày quen người đi phía trước đó sao?”

Lâm Long đan hai tay vào nhau, cười tủm tỉm, “Có đoán được anh ta là ai không nào?”

“Ai?”

“Sĩ quan cảnh sát của tổ chức Interpol châu Âu, tổ trưởng phân bộ Interpol Anh quốc, Diệp Vũ Chân!”

“Là vậy à...” Dung Thanh nhàn nhạt thốt ra, như giật mình, mà vừa như buồn bã và luyến tiếc.

“Giống Seven lắm chứ gì?” Lâm Long mở chiếc tủ lạnh cạnh đó, lấy ra một chai rượu, rót vào hai chiếc ly.

“Ừ, cực kỳ giống.” Dung Thanh lặng lẽ thở dài một hơi.

“Nhưng hai người đó lại là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau.” Lâm Long cười cười, “Mà không, vốn dĩ đã là người khác nhau. Seven biết mình muốn gì, ngày mai phải làm gì, ngày kia phải làm gì, việc nào việc nấy rành rọt, không lấp lửng, cho nên tao không hứng thú với nó. Nhưng Vũ Chân khác nó, anh ta quen được nuôi trong nhà kính, cho dù hiện tại đã nở hoa ngoài đất hoang, mày vẫn có thể tìm được từ anh ta sự mỏng manh dễ vỡ như hồi trong nhà kính lúc trước. Vậy nên là, anh ta mờ mịt hơn Seven nhiều lắm...”

Dung Thanh nhận lấy chiếc ly Lâm Long đưa tới, nhận xét một câu, “Nghe có vẻ mày hiểu anh ta lắm nhỉ.”

“Hiểu chứ!” Lâm Long nở nụ cười, ý cười như thể sự hưng phấn khi ngoạn trúng cổ họng con mồi, “Hiểu chứ, tao là... người tình của anh ta mà.”

Dung Thanh lắc lắc ly rượu, “Điều ấy có được sự đồng tình của tổ trưởng Diệp không?”

“Tất nhiên rồi! Anh ta mù mị quá, anh ta không biết bản thân mình thực ra là thích tao, vì còn ai hiểu anh ta hơn tao nữa? Nếu anh ta là một bông hoa, tao biết cách chơi đùa nó, để nó đẹp hơn, dễ chịu hơn biết bao nhiêu lần...” Lâm Long uống rượu, tự chìm vào dòng suy tưởng, “Anh ta lúc nào cũng lênh đênh giữa vô vàn mối quan hệ mâu thuẫn, vừa có chủ kiến vừa không có chủ kiến, vừa mạnh mẽ vừa nhút nhát, nếu là người thường thì sẽ không biết phải đối xử ra sao. Nhưng tao thì khác, khẩu vị của tao cũng mâu thuẫn lắm, ví dụ như, tao thích được chiêm ngưỡng sự mạnh mẽ của anh ta, nhưng sự nhút nhát của anh ta lại làm tao hưng phấn, càng muốn được chiếm hữu! Trong bàn tay tao, anh ta sẽ nở thành bông hoa với những sắc màu diễm lệ bậc nhất tòa ngọp bốn bề, giống như Erik đã dạy dỗ Christine rực sáng trên sân khấu vậy. Vì rằng tao, là người hiểu anh ta nhất.”

Dung Thanh thở dài sườn sượt, day day hai đầu lông mày ra chiều khó xử, “Nore, tao rất vui bởi nhiều năm không gặp thế rồi mà sở trường của mày vẫn không thay đổi, động nói cái là thao thao bất tuyệt, ý tứ có chọi nhau mấy cũng được mày nói thành logic không để đâu cho hết, chuyện nực cười cỡ nào mày cũng nói thành đạo lý rành mạch được. Khá khen cho mày vẫn là một nhà hùng biện xuất sắc lắm.”

“Nực cười? Ý mày là việc trời tác hợp cho tao và anh ta là chuyện nực cười?” Lâm Long nhướn mày.

Dung Thanh rũ tay, ngoảnh mặt đi, hướng tầm mắt ra bên ngoài khung cửa xe, giọng chậm chậm, “Nếu tình yêu của đôi phương không đặt về nơi mày, bất luận nó có từng tồn tại hay không, nhưng sự thật là nó vẫn tan biến. Tất cả giả thiết về tình yêu đó do mày đặt ra... sẽ chỉ còn là một câu chuyện hài mà thôi.”

Lâm Long chuyển sang một tư thế lịch thiệp, đoạn hớp một ngụm rượu, “Mày thấy chưa, mày lại sai lầm rồi. Tao đã nói với mày, người mày vừa gặp không phải Seven, những giả thiết thuộc về Seven không thể áp dụng vào anh ta. Ở Seven không tồn tại cảm giác lập lờ, mày không thể đặt giả thiết cho nó. Với nó chỉ có thể là Yes hoặc No, quyết định rồi sẽ rất khó sửa đổi, vậy nên nó chẳng có nghệ thuật gì sất. Nhưng Vũ Chân không giống nó. Mới nhìn, anh ta cũng ngoan cố và cứng rắn giống y như thế, thậm chí còn nguy hiểm và chết người hơn so với Seven nhiều, nhưng chỉ cần mày ép buộc được anh ta, mày vẫn có cơ hội... biến đổi anh ta!” Hắn dừng đưa ly rượu trong tay, khoe miệng nhếch nhẹ, chắt lỏng trong ly sóng sánh theo từng nhịp đong đưa tựa như máu thắm. Hắn lẩm nhẩm một lời, “Phải biến đổi anh ta, trong lúc anh ta cùng quẫn nhất.”

. /.

Chú thích:

1. Súng Ion tức súng tĩnh điện.
2. Thương nghiệp quốc doanh: Doanh nhân kinh doanh buôn bán có quan hệ hoặc phụ thuộc Chính phủ
3. Nội các là cơ quan gồm có các thành viên cấp cao của chính phủ, thông thường đại diện ngành hành pháp. Đôi khi nội các cũng còn được gọi là Hội đồng Bộ trưởng, Hội đồng Hành pháp, hay Ủy ban Hành pháp.
Trong lịch sử, nội các bắt nguồn từ phân nhóm nhỏ hơn thuộc Hội đồng Cố vấn Hoàng gia Anh. Thuật từ nội các là từ tiếng Anh “cabinet” có nghĩa là một phòng riêng tương đối nhỏ, được dùng làm nơi nghỉ ngơi hay nguyên cứu.
4. Sân bay London Heathrow (được gọi là Heathrow), là sân bay quốc tế tại thủ đô London, là sân bay nhộn nhịp thứ 3 thế giới năm 2005, xếp sau sân bay Quốc tế Hartsfield-Jackson Atlanta và sân bay Chicago O’Hare. Heathrow, tuy nhiên, phục vụ nhiều khách quốc tế hơn bất kỳ sân bay nào khác. Heathrow là sân bay nhộn nhịp nhất Vương quốc Anh, lớn nhất châu Âu. Sân bay tọa lạc cách Charing Cross 24 km đông Trung tâm London. Sân bay có 2 đường băng chính song song chạy theo hướng đông-tây và 5 nhà ga hành khách.
5. Garfield: con mèo này nè =)) mặt nó công nhận láo như thằng Tom =)) mà thằng Tom lẩm biệt hiệu quá, hết Cat đến Garfield:))))))
6. Khách sạn Kent ở London là một khách sạn 2 sao nằm ở khu vực Paddington của thủ đô, có hai mươi phòng nghỉ đầy đủ tiện nghi với mức giá vừa túi tiền, lại tiện lợi cho việc thăm thú các cảnh quan London nổi tiếng gần đó.
7. Khu Islington của London (London Borough of Islington) là một khu tự quản London thuộc Nội London. Khu vực này được thành lập vào năm 1965 bằng cách kết hợp lại các khu tự quản thủ đô của Islington và Finsbury. Chính quyền địa phương là hội đồng Islington.

Islington trong Đại London:

8. GMC đen bóng của Lâm Long =v=

GMC là một trong bốn thương hiệu lớn của hãng sản xuất GM (hãng xe lớn nhất thế giới) ở Mỹ cho đến nay vẫn còn tồn tại, đồng thời là là thương hiệu xe bán chạy thứ hai của GM sau Chevrolet.

2. Chương 2

Diệp Vũ Chân thở dài, ngồi vào chiếc xe đến tiếp ứng. Anh nói với các tổ viên đang hấp tấp chạy tới, “Bỏ đi, có vẻ thất bại rồi!”

“Thất bại lần này kỳ lạ quá cỡ!” Linda rất lấy làm hậm hực.

“Phải!” Các tổ viên khác cũng răm rắp đồng tình. Như tình huống bình thường thì, khi con mồi phát hiện thợ săn, tỷ lệ lớn nhất là chúng sẽ bỏ của chạy lấy người, song hôm nay con mồi lại sẵn ngược lại thợ săn, ấy thế mà đến khi họ mất công điều chỉnh kế hoạch, con mồi lại đột nhiên mất tăm mất dạng, quả thật không sao hiểu nổi.

Diệp Vũ Chân nói lỏng áo, phân phó, “Đằng nào cũng không còn sớm, thay quần áo đến tiệc đi!”

Các tổ viên tự giác lấy lễ phục cần thay ra rồi nhanh nhẹn xỏ vào. Linda lẻo đẻo theo sau anh, đơn đả, “Boss, em thấy bảo lần này tổ chức tiệc ở London là vì lễ trao thưởng đặc biệt hàng năm năm nay sẽ trao thưởng cho anh phải không?”

Mọi tổ viên đều giật mình, xôn xao hỏi han, “Thật à? Linda!”

Linda liền đắc chí, “Các chú phải tin vào khả năng tình báo của chị chứ lị!”

Diệp Vũ Chân chỉ hờ hững nói, “Cứ đến tối là biết mà.”

Các tổ viên đều hết sức phấn khởi. Giải thưởng đặc biệt hàng năm là giải thưởng cao nhất của Interpol, cũng là sự vẻ vang tâm cỡ nhất, mỗi lần chỉ độc một giải, song hầu như đều là trao cho các nhân viên Interpol đã hy sinh tính mạng vì công việc, người sống nhận được giải này thật không nhiều lắm.

Lái vào một tòa lâu đài hẻo lánh tọa lạc ở ngoại ô London, xe dừng lại phải trải qua một chuỗi kiểm tra đối chiếu vân tay, đồng tử nghiêm ngặt, bấy giờ tổ viên được coi là hợp lệ mới được phép lái xe vào cổng lâu đài. Diệp Vũ Chân cởi chiếc áo khoác màu ngà bên ngoài, vận vào đồ Tây đen, thắt ngay ngắn cravat rồi cũng xuống xe, chờ chỗ cho các tổ viên nữ thay quần áo.

Trong đại sảnh huy hoàng của tòa lâu đài đã đông đúc các thành viên Interpol cấp cao hoặc lâu năm đến từ khắp nơi trên thế giới, ai nấy đều đồ Tây cravat, áo váy trang sức lóng lánh, rượu đơm đầy ly, thức ăn ngon nức mùi, toàn cảnh không khác nào một bữa tiệc của giới xã hội thượng lưu. Anh chọn một góc để đứng, tiện thể cầm một ly rượu.

Vừa đứng yên đã có mấy vị cảnh sát anh quen đi về phía anh, chào hỏi, “Sĩ quan cảnh sát Diệp, tối nay anh là nhân vật chính à nha!”

Anh cười đáp, “Chỉ là chủ nhà tổ chức thôi mà!”

Một trong số họ cười bảo, “Sĩ quan cảnh sát Diệp, tuy người Hoa các anh hay khiêm tốn, nhưng nhiều khi khiêm tốn quá lại thành khách sáo.”

Anh chỉ cười nhè nhẹ. Giọng điệu chua cay của người này đã bắt đầu bốc mùi rồi, vừa vận trông thấy thằng Tom đang lơ ngơ như bò đeo nơ, anh bèn mỉm cười lịch thiệp, “Có đồng nghiệp của tôi tìm, xin thứ lỗi không tiếp được nữa.”

Anh đi sang chỗ Tom, “Cậu đến vừa lúc thật!”

Tom tìm anh hết Đông lại Tây nửa ngày vẫn không thấy, ai dè anh lại bắt chuyện ngay bên cạnh cậu chàng, bị dọa phát sợ, cậu chàng lắp bắp, “Boss, anh còn sống!”

“Thất vọng lắm à?”

Cậu ta vội vàng cười nịnh, “Ấy, không, sếp, được thấy anh lành lặn trở về... Từ trong ra ngoài em đều cảm tạ Thượng Đế quá chừng.”

“Tốt. Thế tuần tới bỏ hẹn hò với Alice mà đến nhà thờ tỏ bày đi!” Diệp Vũ Chân vừa gật đầu chào hỏi với những người đi lướt qua, vừa thản nhiên nói với Tom.

“Boss...” Tom mếu máo, không rõ tại sao Diệp Vũ Chân lại không đi nói chuyện với các thủ trưởng mà lại đứng chỗ này cay nghiệt với cậu làm cậu bùn.

“Boss, em biết nguyên nhân cái anh thiếu gia Cruise kia lại bám theo anh rồi!” Cậu ta cố gắng vớt vát vị trí làm ngựa chạy đắc lực cho sếp mình liền trưng ra vẻ mặt em – rất – chuyên – nghiệp mà rì rầm, “Sếp, chỉ bằng một hai nhân viên tình báo quèn, tuyệt đối không phát hiện được lý do thật sự đâu.”

“Nói nghe xem nào.”

“Là như này. Tham gia buổi biểu diễn âm nhạc Vienna có một người đặc biệt, cậu ta là nghệ sĩ vĩ cầm nổi tiếng của Vienna tên Mạc Tử Mộc, hoặc gọi tắt là Tử Mộc. Họ và tên của người Trung bao giờ cũng làm người ta rức đầu ghê à Nguyên danh cậu ta là Seven. Anh không tưởng tượng nổi đâu, cậu ta chính là một trong số ít những tù nhân vượt ngục còn sống trong sự kiện bạo động nhà tù âm ỹ nhất Hoa Kỳ mấy năm gần đây đó.”

Thấy biểu cảm nơi anh có phần dăm chiêu, Tom tiếp tục liến láu, “Em đã thử điều tra hồ sơ vụ án của cậu ta, trù trù, anh chắc chắn không ngờ được nó ngoạn mục cỡ nào!”

“Ngoạn mục là sao?”

Tom lú lú nói, “Boss, giả dụ sáng ra anh thức dậy, phát hiện mình bị cưỡng hiếp, anh sẽ làm thế nào?”

Trong óc Diệp Vũ Chân không tự chủ được nhớ lại cảm giác cái khoảnh khắc anh mở mắt khi ấy, nó hết như rơi thẳng từ thiên đường xuống tận đáy thăm địa ngục. Anh ráng sức kiềm nén hồi ức, thùng thẳng bảo, “Nếu không lợc ý quan trọng mà nói thì về viết báo cáo trình cho tôi đi, thích viết dài bao nhiêu thì viết bấy nhiêu!”

Tom ho khù khụ, chọn từ mà kể, “Cậu Seven ấy sáng dậy phát hiện mình bị cưỡng hiếp, thế là dùng một khẩu súng bắn đứt bay “của quý” của gã kia, bị phán năm năm tù!”

“Vậy liên quan gì đến Cruise?”

“Căn cứ theo tin tức chưa xác thực, Seven là do bị tên thiếu gia kia bán cho người ta cưỡng hiếp. Cruise ắt bởi lợi ích nào đó nên không thể không bán người tình của mình cho kẻ khác, song sự việc xong xuôi thì hẳn ta lại hối hận, cho vớ luật sư tên tuổi đến bào chữa hộ Seven. Hẳn luôn luôn mua đủ vé các buổi biểu diễn của Seven nhưng không bao giờ vào xem.” Tom càn thao thao bất tuyệt càn hưng phấn, “Và giây phút Boss xuất hiện, hẳn nhất định đã chấn động ghê gớm. Hẳn cảm thấy ông trời đã mang một Seven khác đến trước mặt hẳn, bởi vì Boss giống cậu nghệ sĩ vĩ cầm ấy lắm cơ. Hẳn sinh ra một ảo giác mãnh liệt, thậm chí bỏ cả cuộc hẹn với Geoffrey, chỉ chăm chăm đuổi theo Boss, ý niệm duy nhất trong đầu hẳn là phải giữ lấy Seven này...”

“Tom...” Diệp Vũ Chân thản nhiên ngắt lời, “Tôi kêu cậu tập hợp thông tin, không kêu cậu sáng tác thông tin...”

“Nhưng mà nghe ngoạn mục lắm mà, đúng không anh!” Tom sửa miệng, lại thấy Diệp Vũ Chân đứng đĩnh nâng ly uống rượu ngó lơ cậu ta, thế là đành im re nuốt câu chuyện của mình xuống.

“Vũ Chân, phải không nhỉ?” Từ sau lưng bất ngờ vang lên tiếng gọi, giọng rất trầm, vừa nghe đã biết là người quen ngồi trên ghế cao. Cả Tom cả Diệp Vũ Chân cùng quay về hướng giọng nói, bắt gặp một người đàn ông trạc đầu bốn mươi đứng mỉm cười đằng sau họ. Thời trẻ, ông ta chắc chắn đầy phong độ lịch sự, đến giờ tuổi đã cao, giữa hai đầu lông mày hẳn lên vết nhăn rõ nét càng đậm lên gương mặt ông ta vẻ nghiêm khắc hơn cả.

“Tổng cục trưởng... Lâm!” Diệp Vũ Chân sững sờ, sau rồi đáp khách khí.

Giờ Tom mới vỡ lẽ được ông này là ai, chính là ông sếp chức vụ cao nhất Interpol bọn họ, đồng thời cũng là cha của Lâm Long đang mất tung tích – Tổng cục trưởng Godern Lâm, Lâm Đình Uy.

Không ngờ được gặp sếp to ngay trước mũi, Tom sợ tới nỗi tay run bần bật, ly rượu sóng sánh tóe loe ra ngoài, trong khi đó Diệp Vũ Chân bên cạnh lại rất hòa nhã chìa tay với Tổng cục trưởng Lâm, mỉm cười, “Chào mừng ngài đã đến, Tổng cục trưởng.”

Godern Lâm cười khì khà, “Vũ Chân không thay đổi chút nào hết, vẫn y như mấy năm trước!”

Diệp Vũ Chân cười đáp, “Tổng cục trưởng cũng vẫn khí phách như cũ!”

Godern Lâm cười bảo, “Ta già rồi!” Lúc này có rất nhiều nhân vật cấp cao của Interpol nhận ra ông ta, bèn vội vàng đi về hướng họ.

Godern Lâm hiểu Diệp Vũ Chân là tuýp người không thích ồn ã quá, ông cầm một ly rượu, cười nói với anh, “Lát nữa tán gẫu sau nhé.”

“Vâng.” Diệp Vũ Chân mỉm cười, trả lời.

Tom chờ Godern Lâm đi rồi mới thì thào thì thầm vào tai anh, “Ông ấy là Tổng cục trưởng à?”

“Ừ.”

“Thế nghĩa là... Cha của Lâm Long?”

Anh nhìn thoáng qua bóng Godern Lâm, lại ‘ừ’ một tiếng, Tom hít một hơi khí lạnh. Lâm Long từng thay thế vị trí của Diệp Vũ Chân trong thời gian ngắn anh bị Andrew giam giữ, trong lòng Tom, hẳn ta rất đáng khiếp, lòng dạ nham hiểm, hơn nữa lại không hòa thuận cho lắm cùng Diệp Vũ Chân.

Sự viếng thăm của Tổng cục trưởng đã thăng hoa bữa tiệc tối lên mức sôi động cao nhất. Godern Lâm cười cười đi lên sân khấu, tuyên bố, “Đã đến lúc trao thưởng giải thưởng đặc biệt hàng năm cho người xứng đáng. Thời khắc này mỗi một năm là thời khắc chúng ta hân hoan nhất, không phải vì chúng ta vừa trao giải cho ai, mà bởi vì chúng ta biết, trên thế giới này vừa có thêm một người đáng để kính trọng.” Ông dứt câu, toàn sảnh đều rầm rộ vỗ tay. Godern Lâm gơ hai tay ra hiệu mọi người trật tự, nói tiếp, “Những lần trao giải trước kia của tổ chức chúng ta đều nghiêm nghị quá, năm nay phân bộ Interpol bản địa đề nghị chúng ta dùng cách mới vui vẻ hơn để vinh danh người được trao thưởng. Tôi thấy thế này lại hay. Bình thường chúng ta đều luôn căng thẳng, hiếm khi được dịp tụ họp nhau thoải mái thế này...” Ông cầm tấm thẻ trong tay, đọc to, “Người được trao thưởng năm nay của chúng ta là sĩ quan cảnh sát Interpol châu Âu... Diệp Vũ Chân!”

Diệp Vũ Chân bỏ ly rượu xuống, bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay nô nức và dạt ra nhường đường của mọi người. Anh chào theo nghi thức quân đội, nhận huân chương từ tay Godern Lâm rồi xoay ra giờ huân chương trước mặt toàn thể.

Godern Lâm rất vui mừng, “Năm vừa rồi, sĩ quan cảnh sát Diệp đã cống hiến những thành tích xuất sắc cho sự nghiệp Interpol với tấm lòng tận tâm và chuyên nghiệp. Tôi sẽ không nói nhiều, tin rằng VCR sau đây sẽ trình bày đủ đầy hơn so với tôi đọc, mọi người hãy cùng nhau xem nào.” Màn hình lớn đằng sau bắt đầu chiếu tài liệu về Diệp Vũ Chân. Anh đưa lưng về phía màn hình, chỉ trông thấy ánh mắt mọi người như đờ ra, sau đó là kinh hoàng, là khó tin, vô số họ há hốc mồm, quay qua nhìn anh bằng nét mặt quái gở. Anh thấy Tom đang hoảng sợ chỉ tay liên tục vào màn hình bên ngoài lại xem. Trong màn hình đang không ngừng trình chiếu các tấm ảnh, toàn bộ đều là hình ảnh anh sau đêm đầu tiên với Andrew, khi mà anh vẫn còn hôn mê, bị gã chụp trộm.

Từng tấm từng tấm một, lần lượt trình chiếu công khai, có những bức ảnh rành rẽ cả một bàn tay đàn ông với những khớp xương mạnh mẽ đặt trên cơ thể trần trụi của anh. Anh chỉ cảm thấy não mình như nổ ‘ầm ầm’ tựa thể thế giới đã vụt ra xa khỏi anh, xa tít, xa tít tắp, không một âm thanh nào có thể chạm đến, không một sắc màu nào có thể nhìn tới. Mọi thứ choáng ngợp trước mắt anh giờ phút này chỉ là những hình ảnh xấu xí kia đang phóng đại, đang phóng đại.

Diệp Vũ Chân choáng váng như đất trời lộn đảo. Đến khi anh ý thức trở lại, anh đã chạy khỏi đại sảnh, ngồi vào xe mình. Anh nhìn thấy vườn hoa trong tòa lâu đài cổ, nụ hoa đỏ đỏ tím tím càng thúc giục cảm giác muốn nôn mửa hơn bao giờ hết! Anh nghe thấy ngoài kia tới tấp người kêu tên anh, anh thấy các tổ viên của anh đang chạy ào ra ngoài, Tom liều mạng vẫy vẫy tay. Diệp Vũ Chân khởi động xe, vội vã lái ra khỏi tòa lâu đài giữa muôn trùng tiếng gọi.

Cứ thế, mù quáng lao đi trên đường phố London, lại phát giác mình chẳng có nơi nào để đi, cuối cùng anh về văn phòng. Anh hiểu, cuộc đời anh lại lần nữa sa ngã xuống đáy vực rồi, tựa như ngàn ấy năm về trước, sáng sớm mở mắt bắt gặp khuôn mặt tươi cười của Andrew. Ngón tay thon dài của anh uể oải lùa vào mái tóc ngắn, túm chặt, anh lầm rầm hỏi bản thân mình nên làm sao đây. Bí mật đáng sợ nhất bị vạch trần trước mặt đám đông, chắc chắn qua đêm nay, mọi thành viên tổ chức đều sẽ biết đến Diệp Vũ Chân, thậm chí chỉ cần nghe đến tên Diệp Vũ Chân, mọi người đều biết anh là đồng tính, đã thế còn từng bị cưỡng bức.

Anh ngồi thật lâu, thật lâu ở bàn làm việc, thế rồi vô thức cầm điện thoại, bấm một dãy số. Đến khi đầu dây bên kia có người nhắc máy, anh mới nhận ra mình đã gọi điện về nhà.

“Thiếu gia!” Người đang tiếp điện thoại có vẻ vô cùng mừng rỡ.

“Là cháu ạ, bác Hà...”

“Cậu chờ tôi đi gọi lão gia nhé!”

Diệp Vũ Chân đáp ‘vâng’, rồi một hồi lâu sau mới lại có người nhắc máy tiếp. Anh còn chưa kịp chào một tiếng ‘ông nội’ thì đã nghe bác Hà xin lỗi, “Thiếu gia, lão gia... đang ngủ.”

Anh cúi gằm đầu, bảo, “Không sao ạ. Bác thay cháu gửi lời hỏi thăm ông giùm cháu.”

Lúc này, trong điện thoại lại truyền đến giọng nói châm biếm lạnh lùng của một người trẻ tuổi, “Sao thế, đại thiếu gia Diệp tự dừng lại hãnh diện gọi điện về cho người nhà xã hội đen của mình à?”

“Nhị thiếu gia...” Bác Hà nhỏ giọng can gián.

Diệp Vũ Tâm hất hàm mà rằng, “Người ta là sĩ quan cảnh sát của tổ chức Interpol, là sĩ quan cảnh sát của khu vực châu Âu à nha. Bác có biết cái chức đấy nó danh giá nó vinh quang độ nào không? Dân xã hội đen bất chính chúng ta nhận được một cuộc điện thoại của anh ta chẳng hóa ra vinh dự quá rồi à?!”

Diệp Vũ Chân hít sâu một hơi, “Vũ Tâm, Diệp gia có hai mươi sáu cái khách sạn, hơn trăm cái siêu thị, nếu cậu cần một cuộc sống vinh dự cũng không quá khó!”

Diệp Vũ Tâm cười lạnh, “Ồi chà, té ra Vũ Chân gọi điện về nhà là nhằm thuyết giáo Diệp gia sau này sống dựa vào gì hả... Anh yên tâm, kể cả sau này Diệp gia có rơi vào tay anh, chúng tôi cũng không dám kêu oan đâu. Ai biểu anh là kiệt tác xuất sắc nhất của Diệp gia làm gì, đáng tiếc Diệp gia nhào nhoét bùn bẩn này chỉ có thể sinh ra một đóa sen trắng tinh khôi như anh thôi. Phiền anh lần sau không có việc gì thì đừng gọi điện thoại, để cho cỏ dại giữa bùn hôi chúng tôi tự ngậm ngùi vậy nhá!”

Điện thoại cúp, Diệp Vũ Chân thả ống nghe xuống mặt bàn, cũng không đặt trở lại điện thoại. Âm thanh ong ong rè rè đó cứ lẩn quẩn màng nhĩ của anh đến tận tảng sáng. Anh như hóa thành một lỗ hổng trống hoác, thờ thẫn ngồi nguyên xi nơi văn phòng. Di động réo lên, báo giờ đi làm mà anh đã đặt trước, anh hấp tấp đứng dậy, không hề muốn gặp các cấp dưới đã sát cánh làm việc cùng anh sớm chiều. Vừa mở cửa đã thấy thang máy đang đi lên, anh hoảng hốt, vọt về chỗ cầu thang bộ ngay tích tắc cửa thang máy mở ra. Anh lững thững đi xuống rồi ngồi tại một tầng lầu.

Người ngoài cửa càng ngày càng ồn ào, anh ngồi yên trên cầu thang, gục xuống đầu gối. Cũng không rõ anh đã giữ nguyên tư thế đó trong bao lâu, cửa thoát hiểm chợt mở, có mấy giọng nam vọng vào, châm lửa hút thuốc.

Mọi khu vực làm việc của tòa nhà đều cấm hút thuốc, thành thử cầu thang bộ trở thành nơi cho các nhân viên nam hít hà hơi khói. Diệp Vũ Chân không hút thuốc nên chưa từng tham gia kiểu hút thuốc hàn huyền như này, mà hôm nay rõ ràng náo nhiệt hơn, bởi lẽ ngoài người của tổ Anh, còn cả mấy người thuộc phân tổ khác thuận đường đến đây làm nhiệm vụ.

“Ê, sĩ quan cảnh sát của các ông là đồng tính thiệt hả?” Có người cười hỏi.

“Bình thường cũng chả nhận ra đâu!” Vị đồng nghiệp rõ ràng ừ ừ, đoạn ngoảnh sang hỏi, “Jason, ông hay liên lạc với tổ bọn tôi mà, ông có thấy tổ trưởng bọn tôi là Gay không?”

“Không thể!” Jason cười tấm tắc, “Nhưng tôi từng nói, tổ trưởng của mấy ông hấp dẫn người ta phạm tội dễ sợ!”

“Mà có là Gay cũng chả vấn đề gì, ngày nay giới tính bình đẳng mà, ha ha!” Jason bổ sung thêm, “Nói thẳng, tôi lo lắng cho mấy ông hơn cả tổ trưởng mấy ông thì có!”

“Là sao?”

“Lẽ nào mấy ông xem số ảnh đó xong không bị nảy sinh mấy ý nghĩ kỳ quặc trong đầu dành cho tổ trưởng ư? Nói thật chứ, tôi cũng có vợ, thế mà tôi xem số ảnh đó rồi cũng còn phát cứng!”

Y vừa dứt miệng, đồng loạt những người đang hút thuốc đều cười sằng sặc. Vị đồng nghiệp kia không nói gì, Jason lại liền thoảng tiếp, “Nên á, tôi thật sự rất lo mấy ông bị lệch lạc giới tính lúc nào không biết đấy!”

Người kia đành gượng cười, “Thực ra cũng khó nói. Nhưng mà có câu khoảng cách sinh ra vẻ đẹp(1). Chúng tôi gặp anh ấy ngày ngày, từ lâu đã được miễn dịch, còn các ông họa hoàn lắm mới đến được một lần càng không dễ bị “lệch lạc”. Nghĩ mà xem, không thì tôi với các ông đổi chỗ thử!”

Nói xong thì những người khác cùng cười lớn, một trong số họ còn góp vui, “Thề không nói dối, xem ảnh xong mấy bồ đoán suy nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là gì? Đùa chứ, lúc ấy tôi đã nghĩ, thằng nào mà may mắn thế không biết, cường bức được anh Diệp!”

“Chắc đầu mày sớm đã có ý định muốn làm với anh Diệp rồi chứ gì, ha ha ha!” Mấy tên đàn ông trở nên hưng phấn, lời lẽ phỏng đoán và đùa cợt chường tai càng được thể tuôn ra liên tiếp.

Diệp Vũ Chân ôm chặt đầu gối mình, rõ ràng cầu thang làm gì có điều hòa mà anh lại đang run cầm cập. Cả đời anh lúc nào cũng đầy ắp âm thanh khen ngợi và ngưỡng mộ từ người khác, chưa bao giờ bị trở thành đề tài trong một trò hề để mặc người khinh nhờn thế này.

“Đoán xem, rốt cuộc là ai tung số ảnh đó? Dễ bề tới qua sếp điên tiết lắm, mất hết thể diện thế kia mà!” Đám người vẫn tiếp tục hút thuốc và bàn luận.

“Chắc kẻ thù nhỉ? Nhưng có thể xông vào buổi tiệc của tổ chức rồi tráo VCR trao giải thì rõ ràng không thể do kẻ tầm phào làm được!”

“Tôi lại không nghĩ thế!” Jason bật cười, “Tôi nghiêng về giả định do một người thích đơn phương anh Diệp gây ra hơn. Đây nhé, anh Diệp lúc nào cũng nghiêm trang, có khi còn lạnh nhạt với kẻ đó ấy chứ. Vả lại anh ta vẫn hằng giấu giếm giới tính của mình, chắc chắn khi nóng khi lạnh với người yêu, đâm ra từ yêu sinh hận, kẻ đó muốn hại anh ta cũng là lẽ dễ hiểu!”

“Suy luận tiếp, kẻ này cũng không khó đoán. Một, trăm phần trăm là phải có địa vị, hai... chính là người đã chụp ảnh anh Diệp! Cho nên anh Diệp dứt khoát biết kẻ đó là ai!” Lại có người khác suy đoán rồi hỏi đồng nghiệp Diệp Vũ Chân, “Bọn ông không biết tí tẹo nào về kẻ giấu mặt đó à?”

Vị đồng nghiệp cười khổ, “Giờ mấy ông lại coi tổ trưởng bọn tôi tùy sức để người ta giở trò thế sao? Đối lại trước kia mấy ông có dám can rõ trước mặt anh ấy thế không? Các ông không thuộc tổ mà cũng còn không có gan thì đến lượt chúng tôi dám suồng sã cợt nhả anh ấy thế chắc?”

“Nhưng công nhận tên này ác thật, nhằm ngay lúc anh Diệp nở mồm nở mặt nhất thì dìm anh ấy xuống!” Jason tỏ ra giận dữ, “Quá là ác... Nói gì thì nói, tốt xấu gì cũng phải ôm vào lòng thương yêu chứ đúng không!”

Cả đám lại cười nắc nẻ, tranh nhau đồng tình nếu là bọn họ thì quả thật không sao mà nở. Jason tiếp tục đẩy xa câu chuyện bằng chất giọng ám muội, “Anh Diệp trên giường chắc quyến rũ lắm đây...”

Mọi người hòa vào trêu y nói bậy, y lại cười khì khì, “Bộ không thấy trong ảnh, phần trên của anh ta toàn là dấu hôn ư? Chúng tôi kẻ kia chỉ dùng tư thế mặt đối mặt mà làm, tư thế này không thuận tiện lắm cho Gay, nhưng tại sao gã lại chỉ dùng tư thế đó? Có nghĩa biểu tình trên giường của anh Diệp hợp hồn quá đó... Bỏ công các ông làm cảnh sát, nội điểm suy luận đó thôi mà cũng không đoán ra!”

Liền có người a dua, “Tôi lại cho rằng gã đó dùng nhiều tư thế lắm, chứ không sao trên người anh Diệp lắm dấu hôn thế được!”

Lại rầm rĩ cười một trận, cả đám thảo luận sôi nổi mình thích dùng tư thế nào, nhiệt tình lấy Diệp Vũ Chân ra nghĩ bậy một phen. Hết câu này tới câu khác lọt vào tai, Diệp Vũ Chân bỗng cảm thấy mình đã chết

lặng. Ngay lúc đám người còn đang rôm rả bàn chuyện thì cửa thoát hiểm đột ngột mở phăng ra, một người hét lên giận dữ, “Bọn mày làm cái trò gì ở đây? Dám nói xấu sếp bọn này sau lưng à? Phắc phắc phắc, tao phắc hết chúng mày một lần thì mới tiết sạch giống tinh trùng xộc não ngu xuẩn của lũ chúng mày!”

Nói xong đồng thời vung cú đấm, động thẳng vào mặt tên Jason vừa huyền thuyên nhiều nhất. Những người bên ngoài cùng vị đồng nghiệp đang đứng hút thuốc cuống quýt lao vào chặn cậu ta, “Tom, Tom, họ không có ý đó đâu, chỉ nói đùa thôi, đừng tưởng thật!”

Jason bị đấm cho vẹo cả cằm, tức tối trút giận, “Mẹ kiếp, tổ trưởng chúng mày có bản lĩnh thì đừng có dính líu đến mấy cái yêu đương ba lằng nhằng này để rồi liên lụy cả tập thể bị phỉ nhổ vào mặt. Anh ta còn dám ý kiến ý cò á!”

Mắt Tom đỏ au au, “Jason, tổ trưởng của mày bị tội phạm bắn trúng đầu nên là anh hùng, còn tổ trưởng chúng tao bất hạnh bị tội phạm cưỡng bức nên bị chính đồng nghiệp của mình giấu cọt hay sao?”

Nhất thời lối thoát hiểm im phăng phắc. Diệp Vũ Chân đau khổ ôm đầu mình, vị đồng nghiệp đang giữ chặt Tom run lấy bầy hỏi, “Thật ư? Tom? Thật ư?”

Tom phẫn hận thốt ra, “Chuyện này chả nhẽ tôi đùa được?”

Vị đồng nghiệp buong Tom, túm chặt cổ áo cậu ta rít lên, “Đáng chết, là ai, cậu nói đi là gã nào đã làm!”

Jason cũng trở nên ngượng ngập, “Tom, nói đi, kẻ nào là chủ mưu, bọn này tuyệt đối không tha cho gã!”

Tom trưng vẻ coi thường, “Hừ, chỉ bằng các ông mà đòi đe dọa con...”

Diệp Vũ Chân đứng bật dậy, quát, “Tom!”

Hàng loạt ánh nhìn đổ dồn về nơi phát ra tiếng quát này, trông thấy Diệp Vũ Chân tái nhợt mặt, đứng tại một tầng hành lang, mặt nhiều người lập tức đỏ bừng như bốc cháy. Jason lại lấp ba lấp bắp, va cả răng vào nhau, nói gì nghe chẳng rõ.

“Sĩ quan cảnh sát Diệp...” Tất cả cùng cúi đầu, nhỏ giọng thưa.

“Theo tôi, Tom!” Anh cũng không nhiều lời, mở cửa rồi nhanh chóng ra ngoài.

Tom trước tiên là sợ sệt, sau đó là đắc ý, hả dạ đe nạt với mấy vị đồng nghiệp đang xấu hổ tới nỗi ao ước đào được một cái khe để rơi thẳng vào cửa đổ rác, “Chuẩn bị sẵn quan tài đi, xí xí!” Cậu chàng vênh vang đi theo Diệp Vũ Chân hệt như một công thần.

Người trong văn phòng hiển nhiên đang râm rì vụ hôm qua, nhác thấy Diệp Vũ Chân là cúi gằm mặt, làm vẻ như đang chỉnh tề làm việc.

“Boss, Tổng cục trưởng tìm anh đấy ạ!” Linda đứng dậy, dường như tối qua cô cũng mất ngủ, đôi mắt thường ngày vẫn xinh đẹp bây giờ lại vòng thêm hai quầng đen to đùng, trông không khác gì loài cá nhiệt đới.

“Biết rồi!”

Anh đi vào văn phòng, Tom lùi cũi vào cùng anh, hỏi, “Sếp, theo anh nên phạt mấy người kia thế nào?” Nhưng mà Diệp Vũ Chân không trả lời, cậu ta chỉ thấy anh rút súng từ trong túi áo khoác, kiểm tra từng viên đạn.

Da đầu không khỏi run lên, Tom lúng búng, “Boss ơi, em, em thấy, tìm ai phạt họ đã đời một trận, hoặc là gán xù tội gì đó rồi cho họ biến hết luôn đi...”

Bất thành linh anh chìa súng ngay vào Tom, cậu ta hãi tới mức mắt đen sầm sì, “Boss, em thề em hông có làm gì hết á!”

“Nghe cho rõ, chuyện tôi tôi tự mình xử lý, không mượn cậu bao đồng... Mạng của Andrew, đích thân tôi sẽ ra tay, nghe đã hiểu chưa!”

Tom chẳng còn để ý được mấy thứ râu ria ngoài lề khác, cậu ta ý thức được tâm trạng Diệp Vũ Chân hiện tại đang xấu tới nỗi có thể gây ra bất cứ chuyện kinh khủng gì, thế là gật như già tới, “Hiểu ạ, hiểu ạ, thưa sếp, em hoàn toàn hiểu ý anh!”

“Tốt!” Anh giắt súng sau lưng, đoạn phủ thêm áo khoác.

“Boss... Anh đến chỗ Tổng cục trưởng ạ...”

Ánh mắt Diệp Vũ Chân đau đáu về một phương vô định, anh bảo, “Không... Tôi đi giải quyết một việc đã, xong việc, tôi sẽ ra đầu thú.” Sau đó mở cửa đi thẳng ra ngoài.

“Đầu thú...” Chớp nhoáng, Tom tắc tịt không lý giải nổi ý anh, mãi sau như sức nhớ ra gì đó, cậu ta ‘ôi’ một tiếng, cuống quào đuổi theo anh ra cửa.

Diệp Vũ Chân ngồi trên xe, từ gương chiếu hậu nhìn thấy Tom đang chạy về phía mình, anh bàng quan, bật kính bảo hộ rồi tức khắc lái xe khỏi bãi đỗ.

Tom bắt lực nhìn anh đi xa dần, vằn vò đầu tóc và lẩm bẩm, “Đuôi số con gấu kia là bao nhiêu ấy nhỉ, 08, 09? Ai da, bình thường thuộc lâu kia mà!!!”

Diệp Vũ Chân đứng đối diện với tòa nhà, đứng thẳng không hề nhúc nhích. Rồi đến lúc bầu trời xẩm tối, một tầng tòa nhà sáng đèn, anh mới bước nhanh vào nơi đó. Vừa mở cửa tầng dưới, bảo vệ gác cửa liền mỉm cười chào anh, “Anh Diệp, bạn anh đến rồi đấy ạ.”

Nhiều năm qua, họ đã chính thức coi anh và Andrew là một đôi thường xuyên giận dữ nhau, mà Andrew cũng đã mua chuộc cả thầy rồi, thế cho nên gã mới có thể quang minh chính đại đi thay khóa cửa nhà anh suốt ngày như thế. Gã là Andrew, gã hoàn toàn có cách đổi trắng thay đen từ xâm nhập bất hợp pháp thành cư trú hợp pháp.

“Tôi đã biết!” Diệp Vũ Chân không nổi giận với nhân viên bảo vệ này, ngay cả anh cũng không nhốt Andrew bên ngoài được thì nói gì đến người bảo vệ yếu thế này chứ.

Anh đứng tần ngần trước cửa một lát mới nhấc tấm thảm ngoài cửa lên, quả thật dưới thảm có một chiếc chìa khóa mới coóng. Anh hít sâu một hơi, mở cửa.

Andrew đang đứng bên cạnh bàn, bộ Armani đặt may màu đen càng tôn lên dáng vẻ cao lớn và cặp chân dài của gã, mái tóc màu bạc nổi bật trên bộ đồ Tây đen sẫm, trong từng cử chỉ phong độ lại thấp thoáng vẻ nam tính trần ngập hoang dã, chỉ cần nhìn một lần đã biết đây là một nhân vật tai to mặt lớn nguy hiểm có lai lịch bất phàm. Thế nhưng, quý ngài tai to mặt lớn và nguy hiểm này lại đang xắn tay áo bày biện đồ ăn từ hộp ra giữa bát đĩa gốm sứ thanh lịch. Đồ ăn Trung Quốc mà Andrew nấu căn bản không nuốt được, đâm ra lần nào gã cũng mua bên ngoài rồi mới bày vào mâm kêu tự mình làm. Cả hai đều tự ngầm hiểu sự thật, chẳng qua không nói ra, song gã Andrew lúc nào cũng căng cáo, kể lể với Diệp Vũ Chân là gã nấu ăn cực nhọc cỡ nào, rồi thì đòi hỏi anh phải báo đáp trên giường. Anh lẳng lặng đứng tại chỗ, cũng không hiểu nguyên nhân do đâu mình nhớ về những kỷ niệm ấy.

“Ồ... Sao sớm thế đã về?” Andrew hơi giật thót. Đành rằng đồ ăn mua coi như đồ ăn nhà vốn dĩ không phải là bí mật giữa họ, nhưng công khai bí mật khác hẳn với bất quả tang tại hiện trường, hơn nữa điều Andrew lo âu nhất lại là đêm nay, gã không thể ỷ vào nó để mà đòi hỏi Diệp Vũ Chân chút đỉnh trên giường được rồi.

Anh vẫn đứng nguyên xi, rũ mắt trầm tư. Andrew quàng hộp qua một bên rồi tiến gần đến anh, “Xảy ra chuyện gì, Vũ Chân, sao mặt mày khó coi thế này?”

Anh rót cuộc cũng nâng tầm mắt, song song đó còn nâng cả tay, súng của anh cứ thế trở thẳng vào đầu gã.

Andrew bị bàng hoàng không nhỏ. Gã gơ tay đầu hàng, chậm rãi khuyên, “Vũ Chân, bình tĩnh!”

Vành mắt anh ửng đỏ, “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?” Andrew chăm chú nhìn anh, lựa lời khuyên giải, “Từ từ nói thôi!”

“Tại sao, ta đã cố hết sức để thỏa mãn người, tại sao người vẫn muốn hủy diệt ta?” Bờ môi anh run rẩy, anh khẳng khái hỏi, “Tại sao, hả Andrew?”

“Ta hủy diệt người?” Andrew thất thanh kinh ngạc, “Tốt cùng đã có chuyện gì xảy ra?”

Diệp Vũ Chân không đáp, chỉ thở ra hít vào hỗn hển, hiển nhiên đang trong trạng thái kích động cực độ. Andrew đoán chừng nói nữa sẽ càng kích thích anh, nhờ đầu lại làm anh nổ sừng và gã toi đời thật, nên gã chọn cách im thin thít, chỉ đưa mắt nhìn thẳng anh. Đang trong thời điểm giằng co đỉnh điểm, cửa bật mở, Tom hồng hộc xông vào, gào toáng, “Boss, anh, anh, anh phải bình tĩnh!”

Andrew liền biết ngay cần phải hỏi ai, gã nói lớn, “Tom, đã xảy ra chuyện gì hả?”

Tom vất vả lắm mới thở chậm lại được, mau mồm giải thích, “Có người chiếu ảnh chụp *** của Boss trong lễ trao giải!”

“Cái gì, ảnh ***?!” Andrew lấy làm kinh hãi. Thế rồi đoán ra, gã vội vàng biện giải, “Không phải ta làm, Vũ Chân! Ta không đời nào làm cái trò đó đâu!”

“Người không làm...” Như thể nghe được một câu chuyện hài hước, anh bật cười chế giễu, “Bao nhiêu năm qua người vẫn lòi nó ra để uy hiếp ta đó thôi?”

“Đúng, ta rất muốn làm như thế!” Thấy mắt anh trừng lớn, gã hít sâu một hơi, “Ta muốn tuyên cáo với cả thế giới rằng người là của ta, Diệp Vũ Chân là của ta. Nhưng ta tuyệt đối không làm thế, Vũ Chân, bởi lẽ ta không muốn chia sẻ thân thể người cho con mắt người đời, kể cả chỉ là ảnh chụp. Mà quan trọng nhất... Ta biết nếu làm vậy, người sẽ sợ lắm.”

Xúc cảm nơi Diệp Vũ Chân chẳng mấy may suy sụp chút nào, còn Tom thì rồi đến độ phát khóc tới nơi. Cậu ta can không ngớt, “Boss, con gấu này không làm thế đâu. Gã ta chỉ biết ăn mảnh, chả bao giờ chịu hất đổ bát cơm của mình đâu!”

“Không quan trọng...” Đôi mắt anh càng thêm đỏ sọng, “Không quan trọng. Nếu không phải do gã, nếu năm đó không phải do gã làm chuyện đó, không phải do gã chụp số ảnh đó, sao tôi đến nỗi... lâm vào bước đường cùng này!”

. /.

Chú thích:

1. Khoảng cách sinh ra vẻ đẹp

Đây là một mệnh đề mỹ học nổi tiếng, ý nói trong quá trình thưởng thức thẩm mỹ của vẻ đẹp tự nhiên, vẻ đẹp xã hội, vẻ đẹp nghệ thuật... phải gìn giữ khoảng cách thích hợp, ví dụ như khoảng cách về thời gian, khoảng cách về không gian, khoảng cách về tâm lý, nếu không sẽ ảnh hưởng và suy yếu đến hiệu quả thẩm mỹ của chủ thể thẩm mỹ @@

3. Chương 3

“Đường cùng?!” Andrew chau tít lông mày, lặp lại lời anh.

Diệp Vũ Chân gí sừng mạnh hơn vào đầu gã, “Phải, không ngày nào là ta không như đang đi trên một con đường tuyệt vọng, từng ngày trôi qua đi kèm với nỗi thống khổ, đều là vì người! Mỗi một lần xuất hiện của người làm cho ta tưởng mình rằng thế là hết, nếu không tại sao ta cứ lên giường với kẻ đã cưỡng bức mình hết lần này tới lần khác, lại còn đạt cao trào?”

Andrew điềm nhiên nói, “Ta chưa bao giờ thừa nhận rằng đã cưỡng bức người. Ta nói với người lâu rồi, là do người cương quyết đòi lên giường với ta, chuyện ngày hôm đó chỉ thuần túy do ta quá tốt bụng thôi, chứ nói thật nhìn lại xem, kỹ thuật của ta trên cơ người gấp trăm lần. Hề lên giường, lần nào lần nấy người toàn ngắc ngoải không khác gì ta đang là “đàn bà an ủi(1)” ấy.”

“Tốt lắm!” Vành mắt đỏ hoe, Diệp Vũ Chân chợt cười, “Cuối cùng cũng bày tỏ hết với nhau rồi, ngày hôm nay, hoặc là người chết, hoặc là ta chết!”

Andrew hấp háy mắt, khoe miệng nhếch lên ra chiều bồn chột, “Vũ Chân, tự ngươi muốn chết lại cố tình chạy về bắn bôm một phát vào đầu ta là do muốn chết cùng ta chứ gì? Sao ngươi không chịu thừa nhận, ngươi rất quyến luyến ta, càng không nỡ bỏ được cái giường của đôi ta đúng không?”

Bàn tay Diệp Vũ Chân càng lúc càng run dữ dội, thế rồi Andrew đột ngột chặt một nhát lên tay anh, súng rít lên âm thanh xé rách. Gã ngoặt tay phải của anh lại, ấn xuống sofa, đoạn thở dài đầy yêu chiều, “Vũ Chân...” Gã ngoái sang thằng Tom đang đứng lơ ngơ, quát lớn, “Ê, biến ra ngoài bởi thường thiệt hại đi, không nghe thấy tiếng súng hả?”

“Á, á!” Tom chỉ vào Diệp Vũ Chân, mồm miệng lắp bắp, “Ngươi, ngươi định làm gì thủ trưởng bọn ta?”

Andrew tẹt tẹt miệng, mặt mày trưng ra biểu cảm gian tà mà rằng, “Hắn cần một cách đặc biệt để trấn an và một cách đặc biệt để dạy dỗ. Mày thừa hiểu là hắn không đủ khả năng giết tao, song nếu mày cứ khẳng khẳng muốn ở lại xem, tao đây không dám đảm bảo hậu quả của mày sẽ thế nào đâu...” Còn chưa nghe trọn câu, thằng Tom đã phóng vèo ra ngoài, lại còn chu đáo khép chặt cửa.

Diệp Vũ Chân chỉ một mực nằm im lặng, dường như phát súng ban nãy đã rút kiệt cả thấy dũng khí gom góp trong trái tim anh sức lực anh thoát cái như bay hơi, rệu rã.

Andrew buông lỏng tay, vỗ vỗ mái tóc ngắn của anh, an ủi, “Vũ Chân, đừng sợ, cuộc sống của ngươi vẫn không có gì thay đổi.”

Anh nằm nguyên tư thế cuộn mình giữa ghế sofa. Andrew luồn tay xuống dưới cổ anh, tay kia nâng đầu gối anh, bế anh dậy và đặt lên bàn cơ. Giữa sắc men gổm và ánh nến bập bùng, gã nhìn xuống anh từ trên cao rồi đưa tay gỡ bỏ toàn bộ các cúc áo. Đến khi mọi nút thắt đều được cởi hết, anh đang nhìn lên bóng đèn trần nhà, ánh mắt mịt mù. Gã cúi xuống, vươn lưỡi liếm lên hai hạt nhô trước ngực anh, dòng kích thích mạnh mẽ khiến anh run lên nhẹ. Andrew liếm một cách tỉ mỉ, hít ngửi hương thơm mùi cây cỏ tỏa ra từ cơ thể anh. Một bàn tay gã dịch xuống cởi dây thắt lưng anh, kéo khóa quần, đồng thời đổi sang cần bên đầu ngực kia. Dù Diệp Vũ Chân sau trước không hề phát ra âm thanh nào nhưng tiếng thở đã nặng nề hẳn. Andrew ngược đầu, tụt cùng lúc cả quần dài lẫn quần lót anh xuống đất.

Hành động này như đánh thức Diệp Vũ Chân thanh tỉnh lại, nơi hạ thể lạnh lạnh nhắc nhở anh ý thức được bước tiếp theo Andrew sẽ làm gì. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, bàn tay anh run khe khẽ, nắm chặt lấy tấm trải bàn. Tay Andrew chậm chậm đặt giữa hai chân anh, lòng bàn tay thô sần từ từ xoa nắn chỗ đó. Ánh mắt anh bất thần hoảng loạn, bất thần bối rối, con ngươi lấp lánh tầng nước mỏng tang, chiết xạ những tia sáng long lanh dưới ánh nến tựa cầu vồng, xinh đẹp nhường vậy, ngay cả ánh mắt đang hung hãn của Andrew cũng được xoa dịu, trở nên dịu dàng hơn. Gã thuận theo đưa tay vuốt ve nơi dục vọng chính giữa của anh, đồng thời chen ngón giữa vào động sau. Cả môi, cả tay, như những hạt mưa quất tới tấp vào từng điểm mẫn cảm, anh chỉ có thể hít thở, khoái cảm bản năng như sóng triều ồ ạt dội ào vào đại não, cuốn phăng mọi suy nghĩ tồn tại trong trí óc anh, anh không thể làm gì hơn ngoài nằm ngửa trên bàn ăn, để tùy Andrew chi phối.

Thấy anh đã hoàn toàn rơi vào bể tình, Andrew liền tự cởi khóa quần, giạng hai chân anh ra, đỡ chúng trên hai cánh tay mình và tiến vào trong cơ thể anh theo đà thuận. Cơn nhói trong khoảnh khắc, cơn trướng vì bị chiếm hữu, cơn kích thích mãnh liệt, cả thấy khiến anh mở to mắt. Andrew nhìn anh, vừa chậm rãi ra vào bên bàn ăn, vừa vỗ về đằng trước anh. Sau trước đều được đụng chạm làm anh run bần bật, mỗi một đợt đưa đẩy đều bức những tiếng rên rỉ nhộn nhạo bật vượt khỏi môi anh. Lực đạo của Andrew càng lớn, tiếng rên cũng cất lên càng cao, chiếc bàn ăn gấp(2) do nhà thiết kế Trương Minh thiết kế cũng không hứng đỡ được sự chuyển động càn quấy, phát ra âm thanh ‘lạch cạch’. Khoái cảm chả mấy chốc đã khiến cả hai quên bẵng đi thực tại. Ngón trở Andrew duỗi vào miệng anh, quấy đảo với cái lưỡi. Tiếng rên của Diệp Vũ Chân mỗi lúc một mất kiểm soát, hoàn toàn cất lên theo nhịp đưa của cơ thể, môi cũng hoàn toàn thả lỏng chứ không gắt gao bặm chặt như ban đầu. Sau trò đùa từ ngón tay Andrew, nó hé ra, ngón tay kia rời khỏi, Andrew cúi xuống, nâng đầu anh và đẩy lưỡi vào, cùng anh trao nhau nụ hôn mật thiết. Lưỡi gã tựa thế một đoàn kỵ binh hung dữ, tấn công không ngừng trong vòm miệng. Phần thân dưới đang gắn kết chỉ cần khẽ động cũng đủ chạy rần rạt một dòng điện khoái cảm, tê liệt toàn thân anh, những âm thanh ngâm nga cứ mặc sức tuôn trào. Anh vô lực, không thể trả đòn dưới cái hôn của Andrew, chỉ có thể để tùy gã thỏa thuê đòi hỏi.

Andrew buông tha cho Diệp Vũ Chân bấy giờ đã ngạt thở đến nơi, gã chống tay, dón dập ra vào bên trong anh. Mỗi một lần như vậy lại lung lay anh từ thanh tỉnh trở về với lạc lối, những đợt đưa đẩy mạnh mẽ gợi nhắc anh hết sức rõ ràng, rằng anh đang làm gì. Khoái cảm sinh lý làm anh mụ mè. Tốc độ của Andrew càng ngày càng nhanh dần đẩy cả anh chệch ra mép bàn, cuối cùng cả hai hô lên, cơn cao trào đạt đỉnh.

Ánh mắt anh chập chờn nhìn lên bóng đèn trần màu vàng cam trên trần nhà, trong khi đó, Andrew nâng tay lau đi chất dịch Diệp Vũ Chân bắn vẩy bên mép gã, đoạn liếm ngón tay, cúi đầu bảo, “Vũ Chân, xem xem, người thích được ôm... Đã vậy tại sao lại phải sợ hãi một điều mà người thích chứ?”

“Ừ...” Diệp Vũ Chân cười khẽ, “Ta thích bị thao lắm!”

Andrew cũng cười lại, dán chặt bên tai anh, thì thầm, “Người được giáo dục đảng hoàng thì không nên xài từ này. Nhưng mà người dùng từ chuẩn lắm đấy, vì đó là sự thật. Đã là sự thật thì không nên che giấu và sợ hãi!”

“Để ta...” Anh thoáng khép mắt lại, “Để ta ở yên tĩnh một mình được không?” Nói đến đây thì hơi hơi mở mắt, “Ta cam đoan sẽ không chết, ta chỉ muốn được yên tĩnh một mình... Xin người!”

Andrew đỡ anh dậy đến phòng tắm, thùng thẳng bảo, “Diệp Vũ Chân, ta không lo người tự sát. Vì ta biết người quá hiểu một chuyện, nếu người chết, chắc chắn ta sẽ làm ra những việc khiến người không thể không ngồi dậy khỏi quan tài, cho nên người mới muốn trước khi chết phải xử lý ta đã, đúng chưa?”

Nói rồi cũng dứt khoát bỏ đi. Diệp Vũ Chân nghe thấy tiếng đóng cửa, từ từ ngồi trượt xuống theo bức tường nhà tắm lạnh cóng, ngửa đầu ra sau tựa vào tường, buông tiếng thở dài náo nề.

Tăng sáng, tiếng chuông di động vang lên, anh mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện mình đang lóa thể nằm trên giường. Tối qua tắm xong, anh mệt mỏi cùng cực, sức vận quần áo vào cũng không có, nhanh chóng ngã phịch xuống giường, ngủ say.

Anh xem số điện thoại, nghĩ mãi cuối cùng vẫn nghe, “Gì vậy...”

“Đỡ hơn chưa?” Giọng đàn ông trong điện thoại hiếm khi bớt vô lại như thường ngày mà nghiêm túc hơn hẳn, thậm chí ẩn chứa đôi chút dịu dàng.

“Đỡ nhiều rồi...” Anh nhắm mắt.

“Vậy thì tốt!” Andrew cười nói, “Thế mới là Diệp Vũ Chân.”

Diệp Vũ Chân cúp máy, vỗ trán đứng dậy. Điều hòa cả tòa nhà cũng sẽ không bật cao hơn vì anh ngủ ***, nguyên một đêm trần trụi hứng gió lạnh, đến giờ cảm giác đầu óc cứ nặng nề.

Anh bỏ qua, mở tủ quần áo lấy áo sơmi. Chiếc đầu tiên là một chiếc trắng tinh, anh nghĩ một hồi lại đưa tay sang chiếc khác có màu xanh lam, chót cùng của chót cùng, chiếc áo được lựa chọn lại là màu đen. Anh nhanh chóng đến văn phòng, không có gì đổi khác, toàn bộ cấp dưới đều đã có mặt. Hít sâu một hơi, cố giữ mình thật bình thường, anh lập tức bước vào văn phòng mình.

Thằng Tom xăm xấn bê café đen và sandwich vào, gọi anh, “Boss, đồ ăn sáng của anh này!”

“Cám ơn cậu!” Diệp Vũ Chân cởi áo khoác.

“Boss, người của khoa I tìm anh!” Tom đặt bữa sáng lên bàn rồi báo cáo.

Khoa I của Interpol là khoa thẩm tra nội bộ. Ngay trên bữa tiệc mà bị xảy ra sự cố, vụ án không đơn giản như bình thường mà còn đề cập đến việc riêng tư của một sĩ quan cùng thể diện của rất nhiều nhân vật cấp cao, do đó nó được quy thành vụ án nội bộ không hề nhỏ.

Diệp Vũ Chân đoán chắc sớm muộn gì khoa I cũng sẽ tìm anh, vậy nên gạt đầu, “Ừm, biết rồi, cậu ra ngoài đi!”

Tom nhoi ra được vài bước lại ngoái trở về, đề nghị, “Boss, em lái xe chở anh đi nha!” Vừa dứt miệng thì thấy con người anh trừng mình hoài, cậu ta hãi tới độ xua tay lia lịa, “Tuyệt đối, tuyệt đối không phải do em hóng đầu, em chỉ vì lo lắng cho anh thôi!”

“Được rồi!” Diệp Vũ Chân trả lời. Thấy thằng Tom đứng sững tại chỗ, anh bổ sung thêm một câu, “Cảm ơn, vậy làm phiền cậu!”

Tom xúc động tới nỗi nước mắt nước mũi ầng ằng, sắp tén nhiệm mình thế này, dù có phải nhảy vào nơi dầu sôi lửa bỏng, cậu chàng cũng sẵn sàng.

Diệp Vũ Chân đến cửa khách sạn mà khoa I đang ở, hít sâu một hơi, anh dặn Tom, “Chờ tôi dưới này!”

“Em sẽ chờ ở cửa ạ!” Tom đồng dạc đáp.

Diệp Vũ Chân liếm môi, “Ừ cũng được!” Anh dẫn Tom đi nhanh dưới tầng trệt, nhoáng cái có mấy đồng nghiệp đi thang máy xuống, lục soát người qua quýt, về chừng bọn họ đã bao trọn cả mười tám tầng lầu.

“Sĩ quan cảnh sát Diệp, chỉ một mình anh được vào thôi!”

“Thư ký của tôi sẽ không vào!” Anh giao súng cho họ. Theo chỉ dẫn của họ, anh mở cửa một gian phòng đôi. Đây là một khách sạn cao cấp rồi mà căn phòng này cũng thuộc hạng phòng tổng thống(3) của khách sạn, anh hơi nhíu mày.

“Lâu lắm rồi mới được gặp Vũ Chân.” Cạnh cửa bỗng có người lên tiếng.

Anh xoay ngay người qua, trông thấy trên ghế sofa trong góc phòng là Lâm Long đang nâng ly rượu, mỉm cười nhìn anh.

“Surprise?!” Lâm Long giang tay làm điệu bộ, “Erik đã trở lại! Và lúc này, hân bằng mọi giá phải có được Christine!”

“Là anh!” Trong đầu Diệp Vũ Chân chợt nháng lên một giả thiết. Thực tế thì anh cũng không tin lắm Andrew sẽ dùng thủ đoạn này để hủy diệt anh, bản chất Andrew đậm máu con buôn vô cùng, gã nhất định không làm chuyện gì thua lỗ lại càng không dễ vung ra con át chủ bài của gã, nhất là khi chỉ vì nhằm đả kích một người, mà người này rõ ràng gã ta cũng đã chiếm hữu suốt nhiều năm.

Lâm Long cười tủm tỉm, “Biểu tình này của Vũ Chân, liệu tôi có thể hiểu nó thành nhiều năm qua anh vẫn chưa từng quên tôi hay không?”

“Là anh! Bữa tiệc đó là do anh... Là do anh làm!”

“Là tôi làm. Anh thấy sao, đủ vui chứ?” Lâm Long lắc lắc ly rượu.

Diệp Vũ Chân cắn răng, theo bản năng rờ tay ra sau thắt lưng mới phát giác súng mình đã giao nộp từ sớm.

Lâm Long tiếp tục đưa ly rượu, “Vũ Chân, nhìn anh không vui lắm nhỉ? Có một tối thôi mà anh đã tiêu tụy thế này... tôi đau lòng quá. Tôi muốn làm thật nhiều chuyện có thể giúp anh vui hơn, ví dụ như hưởng một dịp nghỉ lễ trên hòn đảo thuộc biển Caribbean cùng nhau, hoặc đọc chung một quyển sách, mời anh nhâm nhi rượu mơ tôi ngâm cho anh...” Rồi đột nhiên, hân hung bạo ném choang ly rượu xuống đất, mắt trợn trừng, “Nhưng anh thì lại toàn bức tôi buộc phải khiến anh không vui... Tất cả đều tại anh, có trách hãy tự trách anh đi Vũ Chân, anh làm cả hai chúng ta không ai được vui vẻ!”

Diệp Vũ Chân cũng bị giật mình. Lâm Long vốn là một kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ gần như biến thái, hân ta cực kỳ nghiêm khắc với hình tượng bản thân, kiểu đập ly gào thét như này không hề giống hân, chứ không hề ở sa mạc Sahara, hân đời nào chịu thả anh đi như vậy.

“Lạ lắm à?” Lâm Long xòe tay, bật cười, “Vì hai năm nay tôi đã vỡ lẽ một điều, bất kể vật gì cũng đều lưu động. Ánh sáng lưu động, nước lưu động, anh và tôi cũng lưu động, nếu không sinh ra lưu động thì đều chỉ là vật chết, tất cả đều là người chết. Cho nên, Vũ Chân à, thế anh mới hấp dẫn tôi, không phải vì anh không đủ hoàn hảo mà là vì anh quá mâu thuẫn, nó khiến anh vẫn lưu động. Chấp nhận chút ít khiếm khuyết của anh thì có hề chi, bởi anh như vậy mới sống động. Tuy nhiên, một anh như vậy... chỉ có cách tàn nhẫn nhất mới có thể chiếm hữu anh, mới có thể biến anh từ không xác định thành xác định... Xác định thuộc về tôi!”

Diệp Vũ Chân chỉ lạnh nhạt liếc hân một cái rồi dời gót ra cửa. Lâm Long nói vọng từ sau lưng anh, “Vũ Chân, anh nên hiểu, anh đã không còn nơi nào để đi rồi. Chỉ có tôi, chỉ có tôi mới có thể cho anh một thế giới để ẩn náu!”

Anh mở bung cửa, bước nhanh ra ngoài. Tom đứng chầu chực sẵn như giật thót vì không ngờ anh ra sớm thế, thế nhưng nhác thấy người đằng sau anh, cái mồm há hốc của cậu chàng đột nhiên bị xộc vào cả tảng khí lạnh, lời toan thốt ra bị mắc nghẹn lại.

“Trả súng đây!” Diệp Vũ Chân lạnh lùng nói với người ngoài cửa.

Những kẻ đó nhìn Lâm Long hỏi ý kiến, Lâm Long hào phóng nhún vai tỏ vẻ không phản đối. Hắn cười cười, “Trả súng cho sĩ quan cảnh sát Diệp đi. Trên đời này không có ai đáng tin hơn sĩ quan cảnh sát Diệp đâu, anh ta sẽ không bao giờ gây ra chuyện mất trí.”

Súng được đặt trả về tay Diệp Vũ Chân. Anh cầm chặt súng, chặt đến mức xương tay cũng thành trắng bệch. Cất súng về chỗ cũ, anh kéo tay Tom, “Đi!”

Tom bị lôi đúng một đường rồi khỏi khách sạn, vào đến bãi đỗ xe, cậu ta mới bình tĩnh lại được, ủa ủa ủa, “Tên đó có phải, phải ấy ấy của Tổng cục trưởng, đã làm chúng ta ấy, ấy ấy không...”

“Là hắn!”

Tom rùng mình, “Sang khoa I rồi sao? Vậy làm sao giờ anh? Hắn ác lắm, trăm phần trăm là thù anh đã cướp vị trí của hắn đấy!”

Diệp Vũ Chân im lìm, chỉ vòng đầu xe, lái nhanh đến tòa lâu đài cổ từng tổ chức tiệc hợp mặt, nơi đáng lý phải là giây phút vinh quang nhất của anh, rốt cuộc lại biến thành giây phút bẽ bàng nhất của anh.

“Boss ơi!” Tom thấp thỏm gọi anh một tiếng, anh vẫn không đáp, lái xe vào ngay lúc cổng mở.

Vừa dừng lại liền có người tiến đến, anh nói, “Tôi muốn gặp Tổng cục trưởng.”

Bọn anh được dẫn qua sang phòng bên cạnh, một lát sau, có người vào thưa, “Tổng cục trưởng đang chờ anh ở phòng làm việc, sĩ quan cảnh sát Diệp, anh cứ thế mà vào!”

Diệp Vũ Chân gật đầu, bước theo tấm thảm đỏ rực tới cuối tận hành lang, quả nhiên gặp Godern Lâm đang quay lưng về phía anh, ngắm nghía một bức tranh. Anh lặng lẽ đứng đó, không phát ra âm thanh nào.

Dường như biết người đứng phía sau là Diệp Vũ Chân, Godern Lâm thở dài, “Ta thích nhất bức tranh này, người mẹ ngắm nhìn đàn con thơ, người cha ngắm nhìn mẹ con.”

Diệp Vũ Chân nhận xét, “Tranh của Van Dyck(4) luôn rất có hồn.”

Godern Lâm ngập ngừng, “Dân Trung Quốc có một câu nói cổ thế này, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trên thế gian(5). Không ai làm cha mẹ mà không biết, khổ sở nhất trên đời là nhìn thấy đứa con mình dần sâu vào vực thẳm.” Ông ta hơi thấp tâm đầu như ổn định lại tâm trạng, kể đó xoay người lại, cúi mình xuống, nói với Diệp Vũ Chân, “Đều là lỗi của ta mới khiến cháu đau khổ thế, xin cháu hãy tha thứ!”

Nhìn người đang khom lưng thành góc 90° trước mặt mình, anh bèn đưa tay đỡ ông ta, “Vốn không liên quan gì đến ngài cả, ngài không cần tự trách mình.”

Godern Lâm đứng thẳng lên, bày tư thế mời. Ông ta ngồi xuống ghế cùng anh, rót cho anh một tách trà, “Cháu biết không, thời trẻ ta cũng đặt nặng sự nghiệp của mình rất nhiều nên đã hồ hững với Nore. Chờ đến khi ta nhớ ra mình còn có một đứa con thì nó đã bị ông cậu Mafia của nó dạy hư rồi!” Godern Lâm cười khổ, “Cháu không tưởng tượng nổi đâu, khi đứa con trong hồi ức của cháu hăng còn là một đứa bé cười ngây ngô với cháu, mà tự chừng nào nó đã lấy làm hãnh diện vì bàn tay đẫm máu, cháu có hiểu được cảm thụ của ta khi ấy không?”

Diệp Vũ Chân gật đầu nhẹ. Anh lấy một phong bì từ trong túi áo khoác mình ra và cất lời, “Cháu nghĩ cháu có thể hiểu, vì cháu cũng không có cha. Tất cả ký ức của cháu đều đứng hình tại khoảnh khắc cháu giang tay đòi ông ấy ôm, bất chợt ông ấy lại hóa thành bụi bay tán loạn. Nếu ông ấy vẫn còn sống, chắc cũng không nhận ra đứa con giương tay về phía ông ấy lại thành dở dở ương ương thế này!”

Anh trao phong thư cho Godern Lâm, trình bày, “Thật ra, tối hôm kia cháu đã viết sẵn đơn từ chức, nhưng mãi đến hôm nay mới tỉnh ngộ rằng đã đến lúc nộp nó rồi. Hy vọng Tổng cục trưởng có thể hiểu cho cảm thụ của cháu.”

Godern Lâm nhìn anh thật sâu, khe khẽ thở dài, “Cháu thế này càng làm ta thấy có lỗi hơn đây...”

“Cháu xin lỗi!”

Ông ta tiếp nhận phong thư, lựa lời mà nói, “Ta biết giữ cháu lại là ích kỷ, ích kỷ vì cho rằng con mình đã không gây quá nhiều tổn thương cho cháu, nhưng sự thật lại là nó đã phá hủy cả cuộc sống của cháu...”

“Cám ơn ngài!” Diệp Vũ Chân cúi đầu.

Godern Lâm hỏi, “Ta nhận đơn từ chức của cháu. Cháu định sau này đi đâu?”

Diệp Vũ Chân như ngơ ngẩn, và rồi anh đáp, “Có lẽ đi châu Phi ạ!”

“Châu Phi... Một vùng đất nguyên thủy, đúng là một nơi tuyệt vời để điều hòa tâm tình!” Godern Lâm gật gù, “Trước khi cháu đi, ta nói cháu nghe hai chuyện. Thứ nhất, ta nhận đơn từ chức, nhưng bất kể lúc nào cháu đều có thể trở lại! Thứ hai... Ta sẽ tự mình khởi tố Nore đã xâm hại quyền riêng tư của người khác, ta cũng nắm trong tay một số chứng cứ về những vụ án khác của Nore nữa. Nếu nó bị lập án, ít nhiều cũng sẽ bị tù khá nhiều năm.”

Diệp Vũ Chân nghe đến đó liền nâng mắt lên nhìn, Godern Lâm chân thành nói tiếp, “Ta biết vẫn không thể bù đắp tổn hại giúp cháu được, mong cháu hãy tha thứ cho ta đến giờ mới có quyết tâm này!”

“Tổng... cục trưởng!”

Trông mắt ông ta ửng đỏ lên, ông ta xoay người đi, bảo, “Ta định là sau sinh nhật sẽ thực hiện việc này, ta muốn Nore có thể tham dự bữa tiệc sinh nhật có khi là cuối cùng của ta. Cháu hãy thứ lỗi!”

“Ngài thật là...” Anh khe khẽ thở dài một hơi, đoạn đứng lên, “Cháu xin phép về ạ!”

“Tiệc sinh nhật ta, cháu sẽ đến chứ?” Godern chợt hỏi giật sau lưng anh.

Anh hơi quay người lại, Godern Lâm nói, “Công nhận Nore đã tội ác tày trời, song nó thật lòng thích cháu. Trước khi nửa đời còn lại của nó trôi qua trong lao tù, để cho nó được gặp cháu lần cuối được không?” Ông ta thoáng ngừng, cầu xin anh bằng giọng điệu khẩn khoản, “Được không? Vũ Chân?”

Anh lặng thinh một lát, hơi cúi đầu, khàn khàn đáp lại, “Được ạ!” Thế rồi liền vội vã rời khỏi nơi đó. Tom đang uống café trong đại sảnh thì thấy Diệp Vũ Chân cúi gằm đầu đi ra, cậu chàng cuống quýt bỏ tách xuống, chạy qua chỗ anh.

“Đi thôi!” Diệp Vũ Chân gọi nhỏ, tiên phong ra ngoài cổng trước.

“Thế nào ạ?” Tom chạy đuổi theo anh, hỏi liên tục, “Tổng cục trưởng bảo sao ạ? Anh có nói rõ là do con ông ta lấy việc công trả thù riêng không? Cái này cũng ảnh hưởng không ít tới danh dự ông ta đâu heng?”

Diệp Vũ Chân ngồi lên xe, trả lời, “Không...”

“Không nói ạ?” Giọng Tom tức khắc vút lên cả quãng.

Anh chỉ đáp vồn vện, “Tôi xin từ chức!”

Thằng Tom thường ngày gặp một việc cởn con như cái móng tay cũng sẽ nhặng xị cả lên, giờ phút này lại im bặt. Diệp Vũ Chân nghiêng đầu một bên, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói nhỏ, “Xin lỗi.”

“Từ chức...” Tom hệt như bị chứng kiến trời rung đất sập, ngồi ngẩn bao lâu mặt vẫn ê chề vẻ khó tin.

Diệp Vũ Chân nỏ máy, chiếc xe lao đi như một mũi tên bứt mình khỏi dây cung. Dọc chặng đường không ai nói với ai câu nào, đến tận khi về văn phòng, Tom vẫn dờ dẩn, hồn một nẻo mà xác một nơi.

Diệp Vũ Chân nhắm mắt ngả vào chiếc ghế dựa trong văn phòng. Từ năm mười tám tuổi anh đã thi vào trường cảnh sát, thành tích tốt nghiệp vượt trội, con đường thăng tiến thành sĩ quan cảnh sát hết sức suôn sẻ, anh nào có ngờ cũng có ngày anh lại ra đi trong hoàn cảnh thê thảm thế này. Có tiếng chuông di động vang lên, anh ấn nút nghe, đặt di động bên tai, ‘alô’ bừa một tiếng.

“Vũ Chân, đã ăn cơm chưa?” Andrew cười hỏi, “Muốn ăn cùng ta không?”

“Không cần, không đói...”

“Thì thôi vậy... Vừa nãy hình như ta thấy người xuống xe ở bãi đỗ xe, người đi đâu...”

Diệp Vũ Chân hỏi lại thần nhiên, “Người lại phái người theo dõi ta à?”

Andrew cười xuề xòa, “Ta phái người bảo vệ người thôi!”

“Không mượn!” Anh ngồi xoay trên chiếc ghế trông ra hướng cửa kính sát sàn, từ đây có thể chiêm ngưỡng các nóc nhà san sát ven sông Thames, “Ta từ chức rồi.”

Một Andrew lơ lửng kiêu gì cũng có cách chống chế ấy thế mà cũng như bị mắc kẹt, suốt lâu cũng không thấy nói gì. Thế rồi gã cũng lặp lại lời anh, thái độ dường như không tin nổi, “Từ chức?”

“Ừm, ta mệt, muốn nghỉ ngơi!” Anh gi móng tay lên thanh vịn ghế, nói, “Ta tưởng người sẽ vui vì tin này chứ.”

“Do đâu người lại nghĩ ta sẽ thấy vui?”

Anh tựa đầu vào lưng ghế, tiếp lời, “Chớ bảo người chưa từng lo lắng sẽ có ngày ta cầm súng đuổi theo đòi giết người nhé? Nếu ta từ chức, cảnh đó mãi mãi sẽ không thể diễn ra...”

“Nhưng mà...” Andrew ngắc ngứ, “Người như thế sẽ không còn là Diệp Vũ Chân. Tất nhiên ta tin người sẽ không trở mặt, sẽ không cầm súng đòi giết ta uống công bao năm nay ta hầu hạ người, có điều ta lại thích người như thế, bởi Vũ Chân có thể mới là Diệp Vũ Chân, mới là Diệp Vũ Chân còn sống...”

Diệp Vũ Chân dè tay lên trán, trong tai nghe lại vang khùng khục tiếng Andrew cười, “Vũ Chân, ta thích người không phải từ lần người trần truồng nằm trên giường, mà là từ lần đầu tiên người chìa súng vào đầu ta...”

Anh gắt gao nhắm chặt mắt, tay cầm di động. Andrew giải thích bằng giọng đều đều, “Ta biết, người thích ta, không mong sẽ có ngày phải đối địch với ta. Nhưng mà cứng yêu dấu ạ, ý tưởng đó hoàn toàn thừa thãi, chúng ta luôn luôn vừa là địch... Vừa là tình.”

“Nói năng nghe tởm quá!” Diệp Vũ Chân bỏ lại cho một câu.

“Đừng từ chức... Vũ Chân!”

Anh tựa vào ghế, tay vẫn còn cầm chặt di động. Tự thả cho suy nghĩ trôi nổi suốt thật lâu, thật lâu, rồi anh mới thở dài sườn sượt, “Andrew, đồ Andrew chết bầm!”

Vừa thềm thì ra cái tên này thì cửa bị mở toang, anh chuyển ghế lại, thấy Tom hùng hổ xông vào, mồm miệng oang oang, “Boss, em có lời PHẢI nói với anh!”

Diệp Vũ Chân thẳng trừng mắt, bèn hỏi, “Muốn nói gì?”

Tom thở gấp, “Boss, anh siêu ích kỷ!”

“Hử?”

Tom trở thẳng vào mũi anh, “Anh có coi bọn em là đồng đội quan trọng cùng chiến đấu với anh không? Trong mắt anh, phải chăng bọn em kém cỏi quá nên anh cứ thế là vứt bỏ, ngay cả một lời bàn bạc cũng ngại ngần?!”

Anh hơi cúi mặt, thẳng Tom lại càng được thể liên thoảng tứ tung cả nước bọt, “Anh đi là đi luôn, anh có thêm để tâm đến cảm thụ của mọi người không? Anh có nghĩ cái hành động này của anh làm cho bọn em y chang lũ con nít lóc nhóc bốn năm tuổi bị người lớn bỏ rơi giữa đường không? Sao anh có thể ích kỷ và ác thế chứ...”

“Tom...”

Tom ương bướng cãi, “Anh tính trách em vào phòng không gõ cửa trừ nửa lương chứ gì? Anh có trừ tất tật cũng phải giữ lời với em!”

Diệp Vũ Chân cười khê, “Tôi đổi ý rồi!”

Cổ thẳng Tom cứ như cứng đờ lại. Diệp Vũ Chân mỉm cười, “Tôi sẽ tìm dịp thích hợp xin rút đơn từ chức. Tôi sẽ nhặt cậu về từ giữa đường, vậy đã được chưa?”

Tom kinh hỷ, ngậy ra một lúc rồi run run xác nhận, “Anh, anh nói thật chứ?!”

“Tất nhiên...” Diệp Vũ Chân cầm xấp văn kiện, “Thế nên việc cậu vào phòng tôi không gõ cửa, giờ muốn trừ nửa lương hay trừ sạch lương nào?”

Tom la oai oái, nhanh nhẹn nịnh đầm, “Boss, em đi mua café đen cho anh!” Nói xong liền ba chân bốn cẳng lao ra cửa, kết quả là đập trán vào góc cửa, đau tới kêu cha gọi mẹ.

Anh ngao ngán lắc đầu, lật mở giấy tờ, cứ nhằm tất cả những chỉ thị tấn công vào mối làm ăn của Andrew mà ký tên soạt soạt. Được rồi, đằng nào cũng có vẻ hòa hợp với cái gã vừa kẻ địch vừa người tình kia lắm, đã thế cứ tận tình hưởng thụ là được. Dù anh ký tên rất thẳng thừng song khóe miệng trong vô thức lại nhướn lên, vẽ ra một ý cười nhàn nhạt.

Suy nghĩ chút đỉnh, lại gọi một cuộc cho Tom, “Chuẩn bị cho tôi một món quà sinh nhật!”

“Tặng ai ạ... Anh muốn tặng quà cho con gấu ạ?” Răng thẳng Tom va lập cập vào nhau không khác gì bị sốt rét. So với mối quan hệ như bị táo bón bình thường thì đây là sự tiến bộ vượt bậc cỡ nào đây? Một phát tiến triển cả đường vèo vèo, sao mà hạnh phúc thế này mềng đét ời mềng đét “Không phải!” Anh cúi bần phủ định, “Tặng cho người khác! Chừng năm mươi, nam, địa vị cao, khả năng đánh giá tốt, cho nên nếu chọn tác phẩm nghệ thuật gì thì thôi đi, cậu cứ chọn quà nào đừng hào nhoáng quá là được!”

Tom toan hỏi thêm thì anh đã cúp, cậu chàng chỉ đành đoán đo, “Năm mươi tuổi, địa vị cao... Nghĩa là sếp tặng cho ai nhỉ?”

Cậu ta thành ngựa quen đường cũ, chạy tới chỗ Alice, giơ tay gọi, “Một đen!”

Alice là nữ tiếp viên của quán café, Tom lại là khách quen mòn mặt ở đấy, thành thử hai người cứ ái ái muội muội, suốt ngày bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình.

“Sếp đằng ấy không uống gì ngoài café đen ư?” Alice rót café cho Tom, tiện hỏi, “Những thức uống khác chỗ tớ cũng ngon lắm mà!”

Tom lắc đầu, nhún vai, “Sếp bọn này có đi đâu chẳng nữa cũng chỉ uống độc café đen thôi. Các quán có café đen khắp London, nơi nào anh ấy cũng từng ném một lần rồi.” Đang cầm cái tách, bỗng dừng cậu chàng giật nảy, “Đằng ấy nghĩ xem tặng quà sinh nhật cho một lão năm mươi thì nên tặng gì hả?”

Alice cắn môi suy tư, “Tặng bằng Anh luôn cho gọn!”

Tom xua tay lia lịa, “Hông được hông được!”

Alice nêu ý kiến, “Vậy chọn món gì đó phổ thông hơn, khăn quàng lông cừu Scotland hoặc mũ cao bồi nhưng chẳng hạn. Đàn ông tầm tuổi ấy thì hay chuộng mấy món đồ hoài cổ mà!”

Tom mừng rơn, bắt tay Alice, “Đằng ấy quả là cứu tinh của tớ!”

Chiều, Tom bê món quà được chuẩn bị công phu về văn phòng, lúc này Diệp Vũ Chân đã bắt tay vào vụ án của Geoffrey, khi cậu ta vào thì anh đang họp.

Anh chỉ tay về phía văn phòng ý nhắc cậu ta để quà lên bàn cho anh. Biến cố hai ngày qua làm họ mất dấu Dung Thanh, Diệp Vũ Chân họp hành với cấp dưới đến tận tối mịt mới ra khỏi phòng họp.

Anh cầm món quà Tom đặt sẵn trên bàn, để vào xe ở bãi đỗ rồi lái đến tòa lâu đài cổ.

Lâu đài lúc này là một khung cảnh cực kỳ tương xứng, đèn đóm sáng trưng. Anh vừa dừng xe thì có một lão quản gia tiến tới gần, “Là sĩ quan cảnh sát Diệp ạ?”

“Vâng.”

“Mời anh đi theo tôi!”

Diệp Vũ Chân liền xuống xe, đi theo lão ta vào một lối đi nho nhỏ hướng về phòng ở. Anh gặng hỏi, “Xin hỏi... Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Lão quản gia xoay người, kính cẩn đáp, “Hôm nay có rất nhiều người trong cục, lão gia sợ sĩ quan cảnh sát Diệp... ngại, nên dẫn tôi dẫn anh đi vào bằng đường khác!”

Anh gật nhẹ đầu và bảo, “Vâng... Rất cảm ơn!”

Anh vào cửa, lại theo tám thảm đỏ rực đi vào căn phòng làm việc nọ, bấy giờ không thấy Godern Lâm ở đây, hiển nhiên hôm nay ông ta là nhân vật chính, đầu thể ngồi chờ anh chỗ này được. Anh ngồi xuống ghế, lão quản gia dâng cho anh một tách trà, anh nhận lấy và uống một hớp. Trà pha không phải hồng trà Anh quốc mà là Bích Loa Xuân(6) của Trung Quốc, vừa nhấp vào miệng, hương thơm liền xông đầy. Diệp Vũ Chân khen trà ngon, uống liền mấy ngụm. Tay anh rờ qua bỗng sự nhớ đến quên cầm quà vào mắt rồi liền ‘òì chào’, đứng bật dậy đi ra cửa. Vừa chạm chân ra gờ cửa liền nghe thấy tiếng Godern Lâm gọi, “Vũ Chân, mới đến à!”

Ngoảnh sang thì thấy Godern Lâm đang đi về phía anh, anh thuận miệng trả lời, “À dạ, vâng.”

“Lại nào, lại nào!” Godern Lâm cười sang sảng, “Ngại quá, hôm nay đông ghê, không ra cửa đón cháu được.”

“Ngài khách khí quá rồi ạ... Cháu đến một lát rồi về thôi!”

Ông ta thở dài, “Ta hiểu. Đợi thêm chút nữa, Nore sẽ bị người của ta khống chế, ta và cháu đi gặp nó. Ta đảm bảo sau này nó không thể gây khó dễ cho cháu nữa!”

Anh lặng yên gật đầu đồng ý, đoạn đi theo ông ta vào phòng. Ông ta rót một cốc nước, cười nói, “Ta nghe nói cháu thích phẩm trà!”

“Mẹ cháu thích, còn cháu uống café nhiều hơn, thỉnh thoảng uống một chén cũng chỉ vì nhớ mẹ!”

Godern Lâm bật cười, “Giống Nore lắm, rất yêu mẹ, nhưng đều không có mẹ!”

Anh không biết nên đáp câu này thế nào, chỉ cúi đầu uống một hớp.

Ông ta lại nói, “Chính ra thì, đồng tính cũng không có gì sai. Ta cũng đồng tính, cháu có biết không?”

Anh suýt nữa phun hết cả trà trong miệng ra, phải gian nan lắm mới ngậm được trà vào miệng. Godern Lâm thở dài thật dài, “Hiện tại về như xã hội đã khoan dung hơn đối với vấn đề đồng tính luyến ái, song không phải vậy, một khi cháu bị vạch trần đồng nghĩa cháu đã bị dán nhãn, đi đến đâu cũng có kẻ nhỏ to sau lưng, họ sẽ luôn đặt giới tính của cháu lên hàng đầu. Chưa hết, con đường sự nghiệp cũng sẽ bấp bênh hơn hẳn, cháu sẽ như bị sa vào đường cùng. Vậy nên ta không thể để lộ, ta đã cưới mẹ của Nore, bà ấy cũng rất yêu ta...”

Ông ta tường thuật rất sẽ sàng giống như đang nói về chuyện cười của một ai đó. Anh hơi chau mày lại, ông ta bảo, “Chuyện này không thể nào lừa mãi được người ngủ cạnh mình. Bà ấy biết, vì ta vốn cũng là cố gồng mình chịu đựng cuộc sống vợ chồng. Mãi về sau...”

Diệp Vũ Chân ước hỏi, “Về sau... sao ạ?”

“Bà ấy tự vẫn.” Godern Lâm cười khẽ, “Có biết lần đầu tiên gặp cháu, ta nghĩ gì không?”

Đáy lòng Diệp Vũ Chân chùng xuống, thả lại cái tách lên bàn. Godern Lâm ngồi cạnh phì cười và cho anh đáp án, “Lần đầu tiên gặp cháu, ta đã nghĩ Nore thật không nhìn lầm người. Nếu ta gặp cháu từ trước, ta cũng sẽ rung động, không chừng cũng sẽ nghĩ biện pháp ép cháu phải đi vào khuôn khổ.”

Anh muốn đứng dậy lại nhận ra tứ chi mình tê liệt, căn bản không có sức nào đứng dậy nổi. Vô số ý niệm rối mù trong đầu anh, tay anh lần mò dần dần về chỗ cất súng nơi thắt lưng.

Godern Lâm lại chẳng mấy may đề phòng, tiếp tục cái thở dài lần thứ ba, “Bởi vậy, ta có thể thấu hiểu khát vọng Nore dành cho cháu. Cả đời con trai ta chỉ mong mỗi tình yêu của hai người, một là mẹ nó, hai...” Ông ta quay sang anh và nở nụ cười, “Chính là cháu. Ta đã không thể đạt thành ước nguyện thứ nhất cho nó, chỉ có thể dời sang ước nguyện thứ hai. Xin lỗi, Vũ Chân, đây là do ta nợ nó.”

Đầu ngón tay anh cuối cùng cũng chạm được đến khẩu súng, nhưng anh đã không thể rút nó ra được rồi. Trước mắt tối sầm, toàn thân mất hết cảm giác, anh ngã xuống tám thảm mềm mại.

. /.

Chú thích:

1. Đoàn bà an ủi: Những người phụ nữ bị ép làm mại ***, hoặc những người phụ nữ buộc phải đi trại để phục vụ *** cho lính.

2. Bàn gấp

còn ông Trương Minh chịu thua luôn, vì nhà thiết kế nổi tiếng thì không thấy ai, còn những nhà thiết kế bình thường tên Trương Minh thì nhiều vô kể =.,= who is he?

mah cái kiểu bàn ăn này, tự dưng thấy thiếu gia thật cô đơn “ nhỏ xíu à, không rộng chiếc bàn mà đang ra rộng rãi xứng đáng với địa vị của anh hơn. Bàn như kiểu ăn 1 người, ngày ngày anh ăn một mình, thỉnh thoảng có chú đến ăn cùng anh. Anh thật cô độc.

3. Phòng tổng thống (Presidential suite) là tên gọi chung cho những phòng đắt nhất, cao cấp nhất trong những khách sạn sang trọng.

Cái tên này bắt nguồn từ việc tổng thống Woodrow Wilson (1856-1924) của Mỹ luôn yêu cầu phải có một phòng riêng phục vụ những nhu cầu đặc biệt của ông ở khách sạn trong mỗi dịp công cán ra nước ngoài. Ở Mỹ, presidential suite được quy ước từ đó.

4. Anthony van Dyck (22/03/1599 – 09/09/1641) là một họa sĩ Hà Lan thời kỳ Baroque. Van Dyck trở thành họa sĩ cho triều đình Anh và nổi tiếng với những bức chân dung vua Charles I cùng hoàng gia. Phong cách của ông đã ảnh hưởng nhiều lớn những họa sĩ vẽ chân dung người Anh những thế hệ tiếp theo. Bên cạnh đó, Anthony van Dyck cũng chú tâm đến các đề tài Kinh Thánh và thần thoại. Ông mất năm 1641 tại Blackfriars, gần London.

cái tranh kia... ngẩng hoài trong số tranh của ổng thì vẫn chưa thấy tranh nào như miêu tả cả == có dịp sẽ tìm lại sau ==

5. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trên thế gian

Đây là một câu thơ trong bài thơ bốn câu mà Từ Hy Thái hậu đã viết tặng mẹ mình nhân ngày đại thọ 70 tuổi. Khi đó do bận việc triều chính không có thời gian đến chúc mừng mẹ, Từ Hy đã sai người mừng biếu mẹ vô số lễ vật đồng thời tự tay viết một bức thư pháp tặng mẹ:

Thế gian đa mụ tình tối chân

Lệ huyết dung nhập nhi nữ thân

Đàn kiệt chung lực tâm vi tử

Khả liên thiên hạ phụ mẫu tâm!

Tạm dịch:

Thế gian chân thành nhất là tình cha nghĩa mẹ

Cả máu, cả nước mắt hòa tan trong xác thân nhi nữ

Trút hết tâm sức, trọn vẹn vì đứa con nhỏ

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trên thế gian.

Bài thơ có ý nghĩa: ca ngợi công lao trời biển của đấng sinh thành. Vì vậy khi muốn ca ngợi công ơn dưỡng dục, cảm thông sự vất vả của cha mẹ, người ta thường nói ‘Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trên thế gian’.

6. Bích Loa Xuân là một trong mười loại trà nổi tiếng Trung Quốc, cổ có tên gọi là “Hách Sát Hương Nhân”. Vua Khang Hy tuần lộc phía Nam đi qua Tô Châu, khi được thưởng thức loại trà này đã tán thưởng hết lời. Vì trà được hái vào dịp tiết Thanh Minh, tiết Cốc Vũ nên có tên gọi là “Bích La Xuân” và được liệt vào là một trong những vật cống phẩm.

Ngoài ra còn có một sự tích về trà Bích Loa Xuân như sau:

Cách đây rất lâu, trên núi Động Đình ở phía tây Thái Hồ (hồ nước ngọt lớn thứ 3 tại Trung Quốc), có một cô gái tên Bích Loa, nàng thông minh, xinh đẹp, hát hay, múa giỏi, người trong làng đều rất yêu mến nàng.

Mùa xuân một năm nọ, dưới Thái Hồ xuất hiện một con rồng dữ, đòi nhân dân Thái Hồ phải cúng lễ cho nó quanh năm suốt tháng, ngày nào cũng phải cúng, nó còn đòi cưới nàng Bích Loa làm Thái Hồ phu nhân. Nhân dân Thái Hồ không chịu, nó liền sinh sự, làm ra sóng to đập nát thuyền đánh cá, nổi lên gió mạnh, quét sạch hết mùa màng, cây cối, nhà cửa, khuấy phá đến nỗi Thái Hồ đêm ngày không yên. Trên phía đông núi Động Đình có một chàng trai tên A Tường, từ nhỏ đã đánh cá để sống. Chàng ta thân thể cường tráng, lại rất giỏi võ nghệ. Trong lòng chàng tha thiết yêu nàng Bích Loa, rất thích nghe nàng hát, chàng cảm thấy rằng nghe được tiếng hát của nàng là hạnh phúc lớn nhất của mình.

Con rồng dữ tàn hại nhân dân Thái Hồ, đòi bắt cóc nàng Bích Loa, chuyện thế này làm sao A Tường không lo sao được? Chàng nhảy xuống hồ, đánh nhau với con rồng dữ bảy ngày bảy đêm, cuối cùng chàng giết được con rồng dữ, nhưng bản thân chàng cũng bị trọng thương. Mọi người khiêng người anh hùng vì dân trừ hại này về nhà, chữa trị vết thương cho chàng. Nhưng thời gian trôi qua từng ngày, bệnh tình của A Tường trúc sau vẫn không có biến chuyển tốt. Nàng Bích Loa mỗi ngày đều đến thăm chàng. A Tường nói: “Cảm tạ bà con trong lòng, e rằng tôi không sống được nữa. Trước khi mất, tôi chỉ mong sao có thể mỗi ngày nghe được tiếng hát của Bích Loa là tôi cảm thấy thỏa mãn rồi”. Sau đó, chàng đem nỗi lòng yêu thương nàng Bích Loa ra kể cho mọi người nghe.

Nàng Bích Loa nghe xong, vô cùng cảm động, nàng nhờ người trong làng khiêng A Tường đến nơi ở của nàng, quyết tâm trị lành thương tích cho chàng. Nhưng các loại thuốc đều đã dùng qua, vết thương vẫn không hề bớt, sức khỏe càng ngày càng kém đi. Mọi người đều lo lắng vô cùng, nàng lại càng buồn bã, đi khắp nơi để tìm thuốc mới.

Một hôm nàng đi đến chỗ A Tường giết con rồng dữ, phát hiện ở đó có một cây trà con, phát triển rất khỏe, thế là nàng liền dời cây trà ấy lên núi chỗ nàng ở. Lúc đó mùa đông vừa qua đi, thời tiết còn lạnh, nàng hằng ngày dậy sớm, lần lượt ngâm từng chồi non trên cây trà cho chồi cây trà thêm một chút hơi ấm, để nó mau lớn. Vài tháng trôi qua, cây trà ra một lá non đầu tiên. Cũng trong thời gian ấy, vết thương của A Tường càng nặng hơn, không thể ăn cơm, cũng không uống thuốc, mỗi ngày chỉ có thể uống một hai ngụm nước chín. Trong lòng nàng Bích Loa có nỗi đau khó nói nên lời, nóng lòng không biết phải làm sao. Nàng nghĩ: “Những chồi trên cây này đều được ta ngâm vào, ta dùng cái miệng biết hát này cắn đứt nó rồi đem pha trà đó cho A Tường uống, để tổ hết tâm lòng của ta vậy.”

Lạ lùng thay! Chén trà này vừa bưng đến kề bên miệng A Tường, một làn hương thơm liền theo mũi xông thẳng vào tim, A Tường cảm thấy sáng khoái tinh thần, chàng sung sướng nói: “Thơm quá!”

Nàng Bích Loa cười nói: “Thơm thì chàng uống vào một tí đi.” Thế là A Tường liền uống một hơi cạn hết chén trà.

Chuyện kì lạ đã xuất hiện, từ đó trở đi, vết thương A Tường dần dần lành lặn, thân thể càng cứng cáp hơn trước. Nhưng từ đó, nàng Bích Loa lại càng ngày càng gầy đi, mang bệnh nặng, chẳng bao lâu nàng đã lìa bỏ cõi đời.

Trước khi Bích Loa chết, nàng nắm tay A Tường nói: “A Tường ơi, chàng khôi phục được sức khỏe là điều sung sướng lớn nhất của em. Sau khi em chết, chàng hãy chôn em trên triền tây núi Động Đình, cho em mãi mãi không rời cây trà ấy.”

A Tường và người trong làng vô cùng đau buồn đem nàng Bích Loa đi chôn. Cây trà nhỏ do nàng Bích Loa vun xới dần dần lớn lên. Mấy năm sau, những cây trà trên cả phía đông và tây của núi Động Đình càng ngày càng xum xuê, trở thành những cánh rừng trà rộng lớn.

(Vũ Chân, đừng bỏ người ta... Hổng chịu đâuuuuu...)

Đây là Hội quần quéo vì dim gấu =))))), thi thoảng mọi người có buồn quá thì vào troll cho đỡ buồn nhé =))

4. Chương 4

Yến tiệc trong đại sảnh vẫn nhộn nhịp không ngớt. Jason đang chém gió tung trời với một hội, trong đó, Diệp Vũ Chân vẫn là đề tài sốt hàng đầu.

“Ngẫm xem rốt cuộc là ai hận anh Diệp thế ta?” Có người đặt vấn đề.

“Nắm thóp được anh Diệp lại còn chiếu được số ảnh đó tại bữa tiệc, kẻ này không đơn giản!”

Một người khác bật cười, “Nói gì thì nói, hấn đạt được mục đích rồi còn gì, mặt mũi anh Diệp bị hấn phá hủy giờ thành cái mo cau. Thấy chưa, đến cả tiệc sinh nhật của Tổng cục trưởng mà cũng không thấy anh ta đến!”

“Bộ mọi người chưa nghe anh Diệp xin từ chức rồi sao?”

Lời này vừa dứt, tất cả đều như bị sét đánh ngang tai, song sâu trong họ vẫn cảm thấy đây là lẽ tất yếu.

“Vụ gì thế?” Cuộc nói chuyện lập tức hưng phấn hơn hẳn, ào ào tiếng người hỏi lộn xộn, “Anh Diệp bị người ta cưỡng hiếp thật à?”

Jason vừa toan mở miệng, chợt trông thấy một chiếc xe đen sì đang đậu bên ngoài tấm cửa thủy tinh, có hai người đang khênh một cuộn thảm. Hình như Jason mang máng trông thấy một mái tóc đen nhánh, tản ra độ bóng mềm mại dưới ánh đèn, nhưng hấn còn chưa kịp nhìn rõ hơn đã có người giục, “Đừng dứ hàng thế, Jason, chuyện là sao kể luôn đi cho nóng?”

Hấn bèn quay lại, nhún vai, “Cụ thể thì tôi cũng chịu, chỉ thấy bọn nội bộ bên đó bảo vậy thôi, nhưng đến người trong tiểu tổ cũng còn lơ mơ nữa là. Chỉ biết hình như vài năm trước có lần anh Diệp mất tích hơn nửa năm, tổng bộ phải cử riêng một tiểu tổ đi cứu viện!” Ngừng ngừng, rồi hấn nói tiếp, “Anh Diệp cũng xúi quẩy quá. Đàn ông đàn ông ang chừng phải chuyện này thà bị bắn chết luôn đi còn hơn!”

“Cũng phải, đẹp quá âu cũng là tội tình... Có điều nếu không nhờ cái mã đẹp thì có khi tổng bộ cũng chỉ tìm xác anh ta được thôi.” Mọi người đều tặc lưỡi nhưng về mặt ai nấy cũng mờ mờ ám ám.

“Hỏi sao tổng bộ trao huân chương cho anh ta, phần thưởng cho công đã hiến thân mà lại...” Một tên cười cười chẳng hề có ý tốt.

Mà hấn vừa góp lời xong, những người còn lại liền nhao nhao a dua, “Trách sao được, bình thường tiểu tổ Anh cũng không hấn xuất sắc vượt trội, sĩ quan cảnh sát Diệp thăng chức chưa được bao lâu đã được giải thưởng cống hiến đặc biệt hàng năm? Ở tuổi này mà được nhận thưởng thì chỉ có Tổng cục trưởng thôi... Té ra là giải thưởng an ủi!”

Trong lúc cả hội rôm rả bàn tán, Jason lại quay qua nhìn con xe đen phóng ra ngoài cổng sắt, không khỏi chau mày ngơ ngợ.

Thái dương của một ngày mới lại lộ mình khỏi đường chân trời, Tom như thường lệ, mang sandwich và cà phê đắng mà Diệp Vũ Chân thích uống vào đơn vị. Không có gì đổi khác, Diệp Vũ Chân hay đến muộn hơn bọn cậu khoảng mười phút, đợi lúc anh đến, cà phê nguội là vừa.

Tom mở cửa văn phòng định giơ tay chào hỏi các đồng nghiệp một câu ‘hello’ lại nhận ra họ đang đứng thẳng hàng, cúi đầu cả loạt. Tom không khỏi ngỡ ngàng, cõi lòng dấy lên điềm xấu. Cậu ta rón rén kiểng chân cao hơn đỉnh đầu các đồng nghiệp thì trông thấy Lâm Long đang lạnh lùng tựa hồ trên bàn làm việc. Tom vừa lén lút dòm dòm thì trùng hợp Lâm Long nhấc mắt, nhìn chòng chọc vào cậu ta, cậu chàng sợ quá đánh rơi cả gói đồ cầm trên tay liền vội vàng ngồi sụp xuống nhặt nhạnh.

Tay cậu ta vừa giơ đến miếng sandwich bị rớt, trước mắt bỗng xuất hiện một đôi giày da đen sẫm, cứ nhìn độ bóng của nó là biết ngay nó xa xỉ tới mức nào. Tay Tom cứng đờ lại. Chủ nhân của đôi giày kia khom người xuống, nhặt lên miếng sandwich, “Món này ngon không?”

“Tôi, tôi thấy ngon!” Tom lắp bắp.

Lâm Long bóc giấy gói, ngửi thử mùi thức ăn bên trong, môi khẽ nhếch, “Mayonnaise và cà chua, ngày nào mày cũng mua cái món rẻ rách này cho anh ta ăn à?”

Tom cầm cái gói, im re, Lâm Long tiếp tục móc mĩa, “Cũng đúng thôi, IQ của mày sao mua nổi những thứ thông minh hơn cho được!”

Lời lẽ cay nghiệt của hắn như nhát dao chọc thẳng vào lòng Tom. Đối với cậu ta, công việc quan trọng nhất không phải là điều tra thông tin hay viết báo cáo, mà là mua café và sandwich cho Diệp Vũ Chân ngày ngày. Nay Lâm Long phủ định hoàn toàn chúng không khác gì phủ định hoàn toàn đặc trưng nam giới của cậu, bỗng nhiên Tom thấy sao mà nhục nhã.

“Có rẽ rách hay không cũng không đến phiên anh bình luận, tổ trưởng chúng tôi thích là được. Anh ấy không bao giờ coi thức ăn là rẽ rách, vì không có thứ gì quý phái hơn được anh ấy!” Tom nổi giận dưng dưng, “Khôn hồn thì anh đi sớm đi, lát nữa tổ trưởng chúng tôi mà đến thì anh biết tay!”

Lâm Long bật cười hinh hích, mà các tổ viên khác cũng nín bật, Tom bỗng sinh ra cảm giác quỳnh quáng, “Sao thế? Đã có chuyện gì?”

Linda đứng cạnh ngẩng đầu lên, đáp thay, “Boss, à không, Diệp Vũ Chân từ chức rồi, cậu chưa biết à?! Không phải cậu khoe mẽ suốt ngày rằng chuyện lớn chuyện bé gì anh ấy cũng đều bàn bạc với cậu ư?”

Trong não Tom nổ ‘bùm’ một tiếng, câu chữ ngắc ngứ, “Từ chức? Không đâu, không thể nào, anh ấy hứa với em là sẽ không từ chức rồi mà!”

Ngón tay Lâm Long rút ra một phong thư từ trong ngăn túi trước bộ đồ Tây của mình, lôi tờ giấy bên trong ra mà bảo, “Tự xem đi, có đúng số hiệu máy đánh chữ trong văn phòng Diệp Vũ Chân không, bên dưới có chính xác là chữ ký tự tay anh ta ký không?”

Tom đại ra, nhìn chữ ký quen đến không thể quen hơn dưới bức thư kia. Chữ ký của Diệp Vũ Chân bao gồm cả Anh cả Trung, cứ thấy chữ ký nào mà có ba âm tiếng Trung như hoa phong lan trước đoạn tên tiếng Anh thì trăm phần trăm là chữ ký Diệp Vũ Chân, hiếm ai bắt chước nổi. (tên Bấy thì ví với hoa cúc, tên thiếu gia thì ví với hoa phong lan, bà Hường... lạ nhỉ ‘’)

Lâm Long thu bức thư lại, cất vào túi, giọng điệu đủng đỉnh, “Tôi được điều từ khoa I đến là vì tôi đã từng lãnh đạo tiểu tổ Anh quốc một thời gian. Thực ra mà nói thì, tôi chả ưa phải trở mặt trong này tí nào, bởi vì đám cấp dưới do Diệp Vũ Chân đào tạo rất toàn phẩy vật...” Vừa nói, ánh mắt hắn vừa quét qua mọi người một vòng. Sự đe dọa ử mồm từ vài năm trước, khi hắn ta tạm thời ngồi ghế tổ trưởng thay Diệp Vũ Chân vẫn còn tồn tại, các tổ viên chạnh phải ánh mắt nanh nọc từ hắn đều nhất tề cúi gằm, không dám ngẩng lên.

Tom còn muốn cãi lý nữa, nhưng thấy toàn thể đều cúi đầu, cũng chỉ còn cách cúi đầu theo.

Lâm Long vút lại một cái cười khinh miệt rồi xoay người đi vào văn phòng Diệp Vũ Chân. Hắn vẩn vẩn tay nắm, phát hiện cửa khóa, cũng chẳng lấy làm to tát, hắn lùi dăm bước rồi tung một cú đá bật tung cả cửa.

Tom cuống quýt chạy qua, ấp úng, “Anh, anh không thể làm vậy. Đồ đạc đều thuộc về Boss, kể cả từ chức, anh ấy cũng sẽ về đây lấy đồ!”

“Ái chà?” Lâm Long đưa mắt qua nhìn Tom hết như một con diều hâu đang theo dõi một con gà, mãi lâu sau hắn mới bật cười, “Mày trung thành thật đấy. Thế, giờ mày vào dọn dẹp cùng tao đi!”

Tom bê cái hòm dọn đồ, tức tối đi vào, đụng ngay cảnh Lâm Long đang cầm bộ quần áo mà Diệp Vũ Chân từng thay ra để lại trong văn phòng, hình ảnh hắn ta chặm rãi vuốt ve bộ quần áo thiết làm Tom rợn cả tóc gáy.

“Boss chúng tôi thích để đồ đạc ngăn nắp, chúa ghét bị người khác làm bẩn làm bừa đồ của anh ấy.” Tom đặt cái hòm lên bàn, mồm lẩm bẩm.

“Làm bẩn... Làm bừa...” Vành môi Lâm Long nhẹ nhàng cong lên hình thành một ý cười không đứng đắn, “Thế anh ta thích để người khác làm bẩn làm bừa cơ thể mình sao?”

Tom ngằm ngằm chữ to hai chữ ‘biến thái’ trong lòng, ngoài mặt vẫn tỉnh rụi làm bộ không nghe thấy, xếp hết đồ trên bàn anh vào hòm. Lúc cậu ta định với lấy một chiếc bút thì bị Lâm Long thỉnh lĩnh chộp cổ tay, hắn hỏi, “Đây là gì?”

“Bút ký tên của sếp!”

“Trông không giống hàng đắt tiền...”

“Sếp chúng tôi không quan trọng hóa có đắt tiền hay không đâu, anh ấy đâu phải dân buôn bán!” Tom vặc lại một câu hăm hực, thấy ‘đã’ hơn hẳn.

Mà Lâm Long chỉ mỉm cười, đột ngột rút súng trở thẳng vào đầu Tom. Tom bị dọa tới mức hai đùi mềm như bún, toàn thân run bần bật, “Anh, anh, anh tính làm gì?”

Lâm Long hấp háy mắt, “Tom, tao không thích đứa nào chống đối tao, một khi tao đã phát hiện ra thì đứa đó đừng hòng được nhìn thấy mặt trời! Diệp Vũ Chân về chừng dung túng mày quá nhiều rồi nhỉ, còn hiện thời, mày nên biết cách tốt nhất để làm việc với tao rồi chứ?”

Tom sợ sệt ngó lên nòng súng lăm lăm trên trán, mồ hôi vã đầm đìa, gật như gà mổ thóc, “B... Boss, tôi đã biết!”

“Biết gì?” Lâm Long ấn súng đẩy đẩy đầu Tom, “Biết gì nào?”

“Nghe lời... Boss ạ!” Tom ử rử đáp.

Lâm Long cười hồ hởi, “Có thể chứ... Giờ thì kể lai lịch cái bút này xem!”

“Đây là bút của cha Boss... à cha Diệp Vũ Chân, là món quà đầu tiên mẹ anh ấy tặng cho ông ấy.”

Lâm Long tỉ mỉ quan sát cây bút lần chót mới thả vào hòm, lại chỉ vào món đồ chơi hình con chim cánh cụt mà hỏi, “Lớn ngần này mà anh ta vẫn còn thích chơi mấy cái đồ ả?”

Tom thật thà trả lời, “Không phải, nó là di vật của một ông cảnh sát đến từ Bắc Âu!”

Lâm Long nâng tầm mắt, “Tao không thích nói kiểu lấp lửng. Tại sao Diệp Vũ Chân phải giữ lại đồ của lão đó?”

“Anh biết Andrew chứ?” Tom thận trọng liếc sang Lâm Long, quả nhiên thấy cặp mắt hần ta thoát cái rét buốt. Mắt hần vốn dĩ đã chẳng ấm áp, lúc nào cũng lạnh băng băng, giờ lại càng ớn lạnh thể này làm Tom sợ run cầm cập.

“Liên quan gì thằng cha đó?”

“Lúc Diệp... Vũ Chân đuổi bắt Andrew, ông ta đã đỡ đạn cho anh ấy mà chết, kể từ đó anh ấy luôn giữ lại món đồ chơi.”

Lâm Long xoay đi xoay lại vật trên tay, cười lạnh, “Cho nên anh ta vừa rên rỉ trên giường Andrew vừa hận gã sao?”

“Cũng không hẳn là hận... Tôi chưa thấy Boss hận ai bao giờ, anh ấy không thích những cảm xúc quá tiêu cực!” Tom tỏ vẻ bất bình, “Chỉ bằng nói anh ấy ả này thì đúng hơn!” Vừa nói xong lại thấy Lâm Long liếc sang một phát, cái liếc mắt như nhắc nhở Tom nhớ lại cảnh vừa rồi, chân tay cậu chàng lại run lẩy bẩy.

Nào ngờ Lâm Long lại tỏ thái độ rất ư nhân nhả, “Mày hiểu anh ta ghê!”

Tom nuốt nước bọt ừng ực, “Tôi, tôi xưa nay dốc lòng vì anh ấy, có hiểu anh ấy mới phục vụ anh ấy tốt được. Sau này tôi cũng sẽ cố gắng hiểu anh.”

Lâm Long vỗ vai cậu chàng, “Không, không, mày không biết đâu. Hành lý hữu hiệu nhất để mày còn được nhìn thấy ánh sáng là kiên thức hiểu về Diệp Vũ Chân của mày đấy...”

Tom thần thờ ra khỏi văn phòng. Vật dụng đã được dọn dẹp xong xuôi nhưng cậu không làm gì được, cậu nằng nặc đòi trả đồ cho Diệp Vũ Chân đều bị Lâm Long gạt bỏ hết. Tom ngồi thừ ra ở bàn, cậu muốn được gặp lại Diệp Vũ Chân một lần, biết đâu sau này chẳng còn dịp nào trông thấy nhau. Ý nghĩ này bất chợt mãnh liệt trở dậy.

Tan tầm, mục tiêu thẳng tiến là nhà Diệp Vũ Chân. Nhân viên bảo vệ cũng nhận ra cậu thư ký lằng xằng này của anh Diệp, cho nên cậu ta cứ thế mà lên lầu. Sau bao hồi gõ cửa mà cánh cửa vẫn đóng im ỉm, điện thoại anh thì chẳng còn gọi được, Tom đành ỉu xiu ngồi ở cửa chờ anh về. Con người, có thể đổi nghề, đổi

liên lạc, nhưng rất ít khi đổi nhà, Tom kiên định với phỏng đoán này để mà ôm cây đợi thỏ. Thế rồi không biết trôi qua bao lâu, bỗng cậu ta nghe thấy ai đó gọi tên cậu.

“Boss, anh đã về à!” Tom sung sướng mở bừng mắt, lại phát hiện người đang đứng trước cậu ta là Andrew. Gã nhũu chặt mày nhìn cậu, hỏi gọn lỏn, “Vũ Chân đâu? Đi đâu rồi?”

Tom chùi nước dãi chảy bên miệng, cuống cuống nói, “Tôi đang tìm anh ấy! Boss, Boss... từ chức!” Đến đây, rốt cuộc cậu ta cũng không còn dằn nén được nữa. Bấy nhiêu ảm ức trong lòng, cơn giận vì Diệp Vũ Chân đã lừa cậu, nỗi sợ mang tên Lâm Long, tất thảy cảm xúc cùng lúc cuộn xoáy vào nhau, trút ra thành tiếng gào khóc đặng lòng.

Đứng khóc bù lu bù loa sau lưng Andrew, cậu ta còn thuận tiện bôi hết nước mũi lên chiếc áo khoác Âu phục Andrew vắt trên vai. Andrew nghe cậu ta vừa khóc vừa than thở, cuối cùng lấy chìa khóa mở cửa rồi hỏi, “Mày xác nhận đó là đơn từ chức do chính tay Diệp Vũ Chân ký chứ?”

“Đương nhiên, chữ của sếp dù có thành tro tôi cũng nhận ra được!” Tom cúi kính, “Ờ đơn ấy cũng do sếp viết nốt. Anh ấy hay dùng câu rất dài, thói quen này có lục cả văn phòng cũng không tìm ra được người thứ hai.”

Andrew trước sau không hề cho ý kiến, gã vừa vào nhà là mở tủ quần áo của anh ra xem, trong tủ trống một khoảng, rõ ràng đã có một ít quần áo bị lấy đi. Lòng ngực gã vang lên âm thanh rạn vỡ như là bị ai đó dữ dội đập một đòn, trái tim bị bóp nghẹt không rõ là buồn đau hay là giận dữ, chỉ muốn được chộp ngay lấy một ai đó để xé nát thành từng mảnh nhỏ.

“Sếp... từ chức thật ư?” Tom sụt sịt, “Không một lời từ biệt, cứ thế bỏ mọi người mà đi!”

Đường nhìn Andrew thẳng tắp dừng lại ở tủ quần áo, hết thấy hồi ức năm năm qua như dòng nước xiết, giới ào qua trước mắt gã: lần đầu tiên gã gặp Diệp Vũ Chân, lần đầu tiên Diệp Vũ Chân đạt cao trào dưới thân gã, là khoảnh khắc Diệp Vũ Chân khóc trong lòng gã, rồi chớp mắt một cái lại là Diệp Vũ Chân oán hận nói rằng anh ghét gã. Gã biết, gã luôn biết Diệp Vũ Chân là một tảng đá cứng đầu, có ôm vào lòng bao nhiêu cũng không sao nóng lên được, nhưng gã không lường được anh lại nhẫn tâm lại tuyệt tình như thế, lại cắt đứt dứt khoát với gã như thế. Thịt và đá sinh trưởng cùng nhau, đến khi chia lìa, bên bị xé rách chung quy nào phải tảng đá.

Andrew chậm chậm đóng cửa tủ lại, cười khùng khục, “Diệp Vũ Chân, chớ để cho ta bắt được người!”

Tom bị nét mặt của gã dọa sợ. Ngày hôm nay liên tiếp bị hai ba cái mặt kiêu này hù rồi, thành thử cậu chàng thần hồn nát thần tính, rụt rè hỏi, “Gấu, người, người biết Boss ở đâu không?”

“Ở đâu?” Hàng lông mày rậm của Andrew nhướn lên, “Hắn còn có thể ở đâu?”

Tất nhiên là ở Nam Phi. Hễ nghĩ đến hai chữ này, tâm Andrew lại như đứng đồng lửa như ngồi đồng rơm, chỉ mong trời gò Diệp Vũ Chân trở về, nhốt anh cả đời trên đảo!

Gã xoay người bỏ đi, vội vàng đến không thềm đóng cửa, chìa khóa cắm trên cửa cũng lười rút xuống. Lúc nào gã cũng soi từng ly từng tí cửa này liệu gã có mở ra được không, kỳ thực điều gã quan tâm chỉ là con người bên trong cánh cửa, mà nay người đang không còn, cái chìa khóa này ngay cả rút ra, gã cũng cụt hứng.

Tom ngồi lì trong phòng cả đêm cũng không thấy Diệp Vũ Chân về, xem ra Boss đã đi khuất khỏi tầm mắt con gấu kia thật rồi, nhưng mà vậy thì gay go quá. Tom uể oải cầm lấy chiếc chìa khóa Andrew để lại. Cậu ta nhìn nó, hồi tưởng lại cuộc trò chuyện cuối cùng giữa anh và cậu ta.

“Tôi sẽ tìm dịp thích hợp xin rút đơn từ chức. Tôi sẽ nhặt cậu về từ giữa đường, vậy đã được chưa?”

“Anh, anh nói thật chứ?!”

“Tất nhiên, thế nên việc cậu vào phòng tôi không gõ cửa, giờ muốn trừ nửa lương hay trừ sạch lương nào?”

“Tôi sẽ nhặt cậu về từ giữa đường, vậy đã được chưa?” Một câu phảng phất tiếng cười khê khàng này của anh cứ văng vẳng bên tai Tom không dứt, cậu ta lắc đầu quầy quậy, “Không, không đời này. Boss tuyệt đối không từ chức, anh ấy sẽ không bỏ rơi mình giữa đường! Anh ấy chắc chắn không từ chức...”

Ngàn vạn khả năng không thể vùn vụt rối tung trong đầu, vậy mà đầu mỗi vẫn bít bùng, cậu ta như con chim mất đầu, đâm sầm phải một người, vừa ngó lên thì thấy Jason đang ôm ngực, “Chú mày bị làm sao thế hả?”

“Boss từ chức...”

“Ồ có nghe rồi!” Jason chán chường bảo, “Nói ra thì... kể cũng ngại!”

Mắt Tom đau đáu, “Nhưng rất vô lý!”

“Là sao?”

“Boss từng nói với tôi, anh ấy sẽ không từ chức, anh ấy là người nói được là làm được!”

“Anh ấy không muốn nói trực tiếp với cậu vì sợ cậu không chấp nhận thôi! Không làm thủ trưởng thì vẫn còn làm bạn được mà.” Jason an ủi.

“Tuyệt đối không thể, Boss không phải dạng người thất hứa! Anh ấy nói sẽ nhặt tôi từ giữa đường trở về.” Tom lao vào túm chặt áo Jason, “Nhất định đã có chuyện, Boss không phải bỏ chúng tôi mà là bị mất tích!!!”

“Sĩ quan cảnh sát Diệp mất tích?!” Jason chấn động, “Cậu kể tóm tắt coi nào!”

“Boss có nói anh ấy sẽ tìm dịp thích hợp để rút đơn từ chức về, anh ấy sẽ nhặt tôi trở về!” Tóc Tom bù xù, hai mắt ngây ra, “Sau đó, anh ấy nhờ tôi đi mua một món quà!”

“Quà gì?” Jason truy hỏi.

“Quà sinh nhật cho một người đàn ông, hơn năm mươi tuổi, địa vị cao.”

Sắc mặt Jason nhất thời biến đổi, hần hơi mất tự nhiên vỗ vỗ vai Tom, “Cậu đừng nên xen vào chuyện anh ấy. Không chừng anh ấy đi đâu đó giải sầu rồi sẽ có ngày về ấy mà!”

Tom nhìn theo bóng dáng hấp tấp rời đi của Jason, thở dài một hơi. Cậu ta ngửa mặt nghĩ suốt nửa ngày rồi mới lúi di động, khổ sở vô đầu bứt tóc, “Rốt cuộc số điện thoại con gấu là bao nhiêu ý nhỉ!”

Mà lúc này, Andrew đã có mặt trên chiếc trực thăng chuyên dụng của gã. Tên đàn em áo đen cung kính hỏi, “Chủ nhân, bay thẳng đến Nam Phi ạ?”

Andrew không trả lời, tên kia quay sang bảo cơ trưởng, “Nam Phi, cảm ơn!”

“Độ rầy mầy cũng xử sự đúng mực phết nhỉ...” Andrew thản nhiên lên tiếng.

Trong giọng điệu như phảng phất tai vạ lừng lơ trên đầu, tên áo đen vội vã đính chính, “Là vì gần đây hay ăn cơm cùng anh Diệp nên cũng có học hỏi!” Theo kinh nghiệm trăm trận trăm thắng trước nay, thời điểm không xác định được chủ nhân tốt cùng nỗi dóa vụ gì thì hãy ca ngợi Diệp Vũ Chân, chẳng những có thể dập được cục tức của Andrew mà lại còn lật ngược thế cục, biến gã từ giận thành vui vẻ.

Không ai hiểu rõ được hơn hẳn, rằng Andrew kiêu hãnh biết mấy vì người tình này của gã. Nếu để Andrew tự xếp hạng, thì thành tựu lớn nhất cuộc đời gã không phải là làm Bồ Già hoành tráng khắp châu Âu mà là có được Diệp Vũ Chân. Anh ta là một người con trai hoàn mỹ, xuất thân danh giá, khí chất hơn người, có giáo dục, xinh đẹp, bằng cấp cao, chỉ số thông minh cao, năng lực vượt bậc, nắm giữ chức vị quan trọng. Mỗi một đặc điểm bất phàm của anh đều khiến cả xác cả hồn Andrew sung sướng hết sức, thế nên sai gì thì sai, nhưng ca ngợi Diệp Vũ Chân thì tuyệt nhiên không thể sai được.

Trong khi hắn còn đang tự đắc với ý tưởng này thì Andrew lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay với hắn, nổi cơn tam bành, “Mẹ kiếp, loại xã hội đen như mầy mà đòi học xử sự, khác gì làm gái *** mà niệm kinh trình đức? Mày định giả vờ giả vịt gì trước mặt ông hả?!”

Tên áo đen bị lãnh đủ mấy đám bèn cuống quýt chạy lên khoang trước, xoa xoa chỗ bị đau, dặn một viên phi công rằng, “Đến trường tiểu học âm nhạc cổ tích Hoa Kiều Nam Phi!”

“Chủ nhân chưa phân phó mà!” Viên phi công thì thầm.

Tên áo đen trộm ngoái lại, cũng rĩ tai bằng giọng thì thầm, “Đừng thắc mắc, đích thị muốn đến đó nên chủ nhân mới thẹn quá hóa giận đấy!” Nói xong, tự lắc đầu, tự thở dài. Đúng vậy, Diệp Vũ Chân chỗ nào cũng

tốt, chỗ duy nhất không tốt là bạn có đồ anh ta mấy, anh ta vẫn chỉ thích một người, người này chính là hiệu trưởng của ngôi trường tiểu học kia. Tầng Vũ Sâm.

Trong tòa lâu đài tọa lạc trên vách núi gần biển giáp ranh Scotland, Lâm Long đang ngồi cạnh cửa sổ nghe báo cáo trong di động. Hắn cúp máy, nở nụ cười đắc chí rồi đứng dậy đi vào thang máy, nhấn nút cuối cùng. Thang máy đưa hắn xuống tới tầng chót cùng của tòa lâu đài, nơi đó là một hầm rượu tích trữ rất nhiều vang đỏ, những khối bê tông dày cả tấc và la liệt những thùng rượu bằng gỗ gợi nhớ đến hình ảnh của những tòa lâu đài quý tộc thuộc thế kỷ XVII.

Hắn ra khỏi thang máy, đến trước một cái giá đựng đầy ắp các chai rượu vang, thoạt nhìn tưởng chừng hắn đang đưa tay sắp xếp lại mấy chai rượu. Chiếc giá ‘kéo kẹt kéo kẹt’ rồi mở ra một lối đi chỉ vừa một người, Lâm Long liền lách mình vào. Tuy rằng chặt chội song hai vách tường vẫn được lắp đèn đầy đủ. Nhờ ánh đèn chiếu rọi, chiếc bóng được kéo dài đậm mùi ma quái càng khiến lối đi trở nên sâu hun hút. Lâm Long thông dong bước đến tận cùng lối đi thì xuất hiện một phòng đá nhỏ nhô đơn độc, không một tia nắng, cửa ngoài là song sắt kín bưng.

Hắn đứng bên ngoài chắn song một hồi, nhìn vào trong phòng. Ở đó không có ánh nắng chiếu lọt nhưng chẳng hề ẩm thấp, tối tăm như tưởng tượng, ngược lại, nó có đủ giường bằng gỗ óc chó đen(1), có lò sưởi ấm cúng, có thảm lông dê mềm mại, dĩ nhiên cũng đâu thiếu mỹ nhân nằm hôn mê trên giường. Tình cảnh này thật sự rất giống một nô lệ bất hạnh, nghèo túng bị quý tộc bí mật giam giữ, sức tương phản rõ rệt giữa quý tộc và nô lệ dường như có thể khơi cao dự vọng ham muốn và chinh phục của bất kỳ gã đàn ông nào. Lâm Long mở cánh cửa chắn song, nói với một tên vận đồ đen đang trông giữ, “Sao rồi?”

“Đã tiêm thuốc, chỉ có điều...” Kẻ kia dè chừng nhìn Lâm Long, lại thưa, “Ý lão gia là nếu tiêm thứ thuốc Israel kia sớm hơn, anh ta sẽ mất trí nhớ, vậy an toàn hơn nhiều!” (Israel? Có phải lão được sĩ Short Als trong bộ 2 không?)

Lâm Long nói nói miếng bao cổ tay đang đeo, cười khẩy, “Người của tao, tao tự khắc biết xử lý thế nào!”

Tên đồ đen gật đầu, xách hòm thuốc tới rồi thưa, “Tôi xin phép ra ngoài trước!”

Lâm Long phẩy phẩy tay, cánh cửa mở ra rồi lại được đóng vào. Bấy giờ hắn mới ngồi xuống bên giường, ngắm nghía người đang nằm, mái tóc ngắn đen nhánh, ngũ quan tuấn tú, da mặt nhìn qua hơi trắng bệch. Hắn hài lòng cười, “Anh nghe thấy chưa, tôi thừa sức xóa sạch mọi ký ức của anh...” Chồng tay bên gối người nọ, hắn cúi thân xuống, “Vũ Chân, tôi có thể khiến thế giới của anh chỉ còn lại một mình tôi, rất dễ dàng...”

Diệp Vũ Chân mệt mỏi mở mắt, cất giọng yếu ớt, “Anh sẽ không làm như thế... Vì thế có nghĩa anh đã tự nhận thua, anh không thể chinh phục tôi cho nên đành phải... hút linh hồn tôi đi... Bản thân Erik đã là một bóng ma, hắn sẽ không thích một Christine vô hồn đâu, đúng chứ?”

Lâm Long xoay thẳng đường nhìn vào anh, đáp trả, “Anh lại chơi trò khích tướng à? Vũ Chân, phương pháp này chỉ xài một lần được thôi, may ra dùng được lần hai, nhưng dứt khoát vô dụng ở lần thứ ba! Huống chi tôi và anh là người yêu của nhau cơ mà, cần gì phải để bụng trò xã giao đó nhỉ?”

“Chúng ta không phải người yêu!” Âm điệu Diệp Vũ Chân không cao, nhưng rét còng.

Lâm Long xoa má anh, thủ thủ, “Vậy thì anh và Andrew là gì? Các anh đâu phải người yêu!”

Anh chỉ nghiêng mặt đi, không trả lời hắn.

Lâm Long hít sâu một hơi, cười bảo, “Hóa ra là thế, đây là quy luật của anh sao? Ai chiếm hữu được anh là có thể trở thành người yêu của anh!” Nói rồi, hắn nhẹ nhàng cởi từng khuy áo anh, “Muốn chiếm hữu anh thực tế vô cùng đơn giản. Miễn là anh muốn, một ngày tôi có thể chiếm hữu anh ba lần!”

Đầu ngón tay hắn trượt vào trong theo tấm áo đã được mở bung, vuốt ve sờ sảng da thịt bên trong. Cuối cùng Diệp Vũ Chân cũng mở miệng, anh nói bằng giọng khinh bỉ tột đỉnh, “Đừng coi ai cũng biến thái như anh! Tôi không có sở thích với tội phạm cưỡng hiếp!”

Môi Diệp Vũ Chân rất đẹp, không dày cũng không mỏng, dáng hình đầy đặn, do đó mọi xúc cảm thể hiện qua bờ môi đó cũng đều được biểu đạt cực kỳ rõ ràng, nhất là khi bày thái độ khinh miệt. Lâm Long tóm

tóc anh ấn dúi xuống gối, từ trên cao nhìn xuống, gần khế, “Không có sở thích với tội phạm cường hiếp?! Vậy nguyên nhân nào xúi bẩy anh ngủ với Andrew suốt bao nhiêu năm thế, hửm?”

Diệp Vũ Chân điềm nhiên trả lời, “Gã ta không cường hiếp tôi. Tuy chuyện giữa tôi và gã là sai lầm, nhưng gã chưa từng có hành vi nào cưỡng ép tôi cả. Gã lên giường với tôi lần ấy là vì tôi muốn, chấm hết. Gã nhốt tôi, là vì tôi đồng ý dùng chính mình để trao đổi... trao đổi Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm. Điều là do tôi tự nguyện cả...” Đoạn, anh mở lớn mắt hơn, khoe miệng vẽ ra ý tứ chế giễu, “Điểm gã ta giỏi hơn anh, là từng nước đi của gã đều làm tôi không thể không cam tâm tình nguyện!”

Lâm Long chỉ cảm thấy bên trong tâm khảm đang rùng rục lan tràn toàn là lửa giận. Thua bởi một gã xuất thân côn đồ, một gã xã hội đen vai u thịt bắp dốt đặc cán mai, cộng thêm ánh mắt mỉa mai từ Diệp Vũ Chân tựa thể đã đốt phỏng từng gang từng tấc trên người hắn, nhất thời, ngoài sự điên tiết, hắn không biết nên có phản ứng như nào cho phải.

Hắn giảng cho anh một cái tát dữ dội, nghiêng răng kèn kẹt, “Diệp Vũ Chân, đừng có thử thách giới hạn của tôi, đến lúc ấy cả tôi cũng không biết mình sẽ gây ra chuyện gì đâu. Anh càng phản kháng, tôi càng sinh ra dự vọng chinh phục bằng được... Tôi đã nói với anh rồi, nếu ngày đấy anh chịu thỏa mãn tôi trong phòng thẩm vấn số 01, biết đâu tôi đã cạn hứng với anh...”

Hắn cởi thắt lưng của anh, kéo khóa quần anh xuống, mò tay vào. Diệp Vũ Chân muốn chống cự song tứ chi lúc này hoàn toàn rệu rã, sau cuối, anh chỉ đành nhắm chặt mắt.

Lâm Long chen tay vào quần lót anh, từ tốn chơi đùa, cảm thụ từng bước biến hóa của nơi đó. Hắn lấy làm hả hê, “Đừng cho rằng mình thanh cao, Vũ Chân à... Biến thái, cả anh và tôi đều như nhau thôi. Anh cứ cố khép mình, ép buộc lại khiến anh thấy mình tự do, giam giữ anh và cưỡng bức anh mới tạo cho anh khoái cảm. Anh chính là người như vậy!” Hắn thích thú chơi đùa với thân dưới anh, vẫn không ngừng nói, “Giá như anh có thể thấy biểu tình của mình, anh sẽ biết hiện tại trông anh hưng phấn cỡ nào. Má anh, môi anh đều nhuộm màu ***! Sự mập mờ cưỡng chế mới có thể giúp anh cao trào. Vũ Chân, so với Andrew, tôi có thể khiến anh còn ngất ngây hơn thế, bởi lẽ tôi không chỉ có khả năng ép buộc anh, mà tôi còn thấu đáo về anh hơn cả gã...”

Hết câu cũng là lúc anh khẽ ngậm một tiếng, đạt tới cao trào. Lâm Long thu tay về khỏi quần anh, quẹt dòng dịch thể màu trắng ngà lên khoe miệng anh và cười, “Nhìn đi, Vũ Chân, thấy hiện thực chưa?” Đáp lại hắn vẫn chỉ là đôi mắt một mực nhắm chặt của anh, hắn lại cười, “Tôi biết anh cố chấp lắm, tạm thời chưa chịu thừa nhận cũng không sao, tôi sẽ mượn cơ thể anh, từng chút từng chút lý giải cho anh sự thật.” Hắn tiếp tục đưa tay vào quần anh, men theo những đường vân da từ đằng trước mà di chuyển ra sau, nhét ngón tay vào. Cảm nhận được thân thể anh bất giác run rẩy, hắn cười lạnh, “Nếu anh nghĩ tôi sẽ cho anh thì anh lầm rồi. Anh không thích cường hiếp mà, ok, tôi sẽ lịch sự đúng như ý nguyện của anh nhé. Tôi sẽ chờ thời khắc anh tự mở đùi ra với tôi.”

Diệp Vũ Chân chẳng những nhắm chặt mắt mà còn cắn chặt răng, anh tự thả lỏng cơ thể mình, nhưng tới khi Lâm Long sờ đến đùi non của anh, anh không sao kiềm chế được phản ứng sinh lý. Lâm Long đỉnh đang mà rằng, “Anh nên cảm ơn gã Andrew đã chụp số ảnh đó cho anh, chụp rất rõ, nên trước khi chạm vào cơ thể anh, tôi cũng đã biết được làm thế nào sẽ khiến anh hưng phấn, khiến anh rên rỉ, bởi vì những nơi kích thích được anh đều đầy rẫy dấu hôn mà.”

Đằng sau được chọc cảm nhíp nhàng, phía trước được môn trớn, chả mấy chốc anh đã phóng thích lần thứ hai trong tay Lâm Long. Rồi kế đó là lần thứ ba, lần thứ tư. Diệp Vũ Chân loáng thoáng một cảm giác, chưa cần Lâm Long đùa bỡn với anh mà mới chỉ cần hắn chạm tay lên người anh, thân thể anh đã cảm thấy đau đón theo phản ứng bản năng mất rồi.

Thế nhưng tay Lâm Long vẫn lần nữa trượt vào giữa hai chân anh, hắn ghé vào tai anh, nhẹ giọng, “Anh hãy nói anh là của tôi đi, tôi sẽ tạm tha cho anh. Vũ Chân, tôi biết anh quật cường, nhưng anh cũng nên biết lòng kiên nhẫn của tôi vượt xa quyết tâm của anh nhiều đấy.”

Hắn chờ đợi chốc lát vẫn không nhận lại được hồi đáp nào từ anh, bèn gặt đầu, hít sâu một hơi và nói vồn vện, “Tốt, Diệp Vũ Chân, giỏi lắm!” Ngón giữa của hắn tiến sâu vào trong cơ thể anh, chọc ngoáy đến bộ phận mẫn cảm. Cơn đau đón ran khắp toàn thân đồng thời xô đến cùng sự phấn khích vô pháp kiểm soát. Cảm giác thua cuộc còn lớn hơn cả cảm giác khuất nhục trong anh, anh lơ đãng mở mắt, ánh sáng quanh anh

như đang lao vùn vụt trên một lộ trình miết mãi, thẳng về phía trước, tựa như bản thân anh đang rơi xuống vực sâu đen ngòm. Lần đầu tiên trong cuộc đời, suy nghĩ ấy nháng lên trong anh, rằng hãy có ai, có ai đến cứu anh với.

. /.

Chú thích:

1. Gỗ óc chó đen

Dát gỗ màu trắng kem, tâm gỗ từ màu nâu nhạt đến nâu socola, thường ánh tím đỏ và có sọc sậm hơn. Óc chó có thể được sấy hơi nước để làm sậm màu dát gỗ hoặc không sấy hơi nước. Nhìn chung vân gỗ thẳng nhưng đôi khi uốn sóng hoặc cuốn xoáy tạo thành những đốm hình hấp dẫn và đẹp mắt. Óc chó là loại gỗ rất cứng, mật độ hạt gỗ trung bình, sức chịu lực uốn xoắn và lực nén trung bình, độ chắc thấp, khả năng uốn cong bằng hơi nước tốt. Gỗ khô chậm và người thợ tác cần cẩn trọng trong quá trình sấy khô để tránh việc gỗ bị xuống cấp. Gỗ ổn định tốt về kích thước. Công dụng: Đồ gỗ, Tủ, vật liệu kiến trúc nội thất, gỗ chạm cao cấp, cửa cái, ván sàn và ván lót.

—

quặp chặt thẳng bé vào lòng

5. Chương 5

Song song lúc này, hầu hết ai ai cũng tưởng Diệp Vũ Chân đã từ chức và rời khỏi London rồi, đơn từ chức đích thân anh ký được trình gửi, ghi chép xuất nhập cảnh có thông tin hộ chiếu anh từ London đến Nam Phi. Có lẽ trong mười năm tới hoặc vài chục năm tới, sẽ không còn tin tức nào của anh nữa, thậm chí nhiều người cũng tự mặc định rằng đây là bố trí lui về thoái ẩn của tổ chức Interpol dành cho những nhân viên quan trọng.

Ngần ấy năm sau, biết đâu sẽ còn ai đó chợt nhớ đến để rồi buông tiếng thở dài xót thương cho vị sĩ quan cảnh sát Hoa Kiều trẻ trung điển trai đã từng đứng trên vịnh quang cao nhất của Interpol, mà chẳng may dính phải vụ bê bối bị cưỡng hiếp nên buộc phải từ chức.

Thuộc không phận Nam Phi, Andrew đang cầm ly rượu trong tay. Tên vệ sĩ vận đồ Tây đen chuẩn mực đứng sau nơm nớp quan sát ánh mắt âm u chực chờ nổi giông nổi bão của gã, hẳn không dám táy máy gì, hành động khôn ngoan nhất hiện tại là phải im thin thít, giữ mình phòng thân, ấy thế mà Andrew lại đột ngột hỏi ý kiến hẳn, “Mày nói xem nên san bằng một leo cái trường này luôn hay cho nổ từng chap từng chap một?”

Tên áo đen đắn đo miết, “Chủ nhân, không cho nổ một quả xong luôn thì không thể hiện được sự kiên quyết và cứng rắn của chủ nhân, mà... chúng ta tẩu cũng tiện hơn. Còn nổ từng chap từng chap... thì không hẳn là không thể, song cần khá nhiều, khá nhiều, khá nhiều thời gian...”

Hàng lông mày rậm của gã nhướn lên, khinh khỉnh liếc qua hẳn, mãi đến khi lưng hẳn ướt đầm đìa mồ hôi, gã mới đáp, “Nếu Tăng Vũ Sâm tèo, để Diệp Vũ Chân cũng sẽ chết theo nó, dù đương nhiên hẳn cũng rất đáng chết!”

Đến đây là tên áo đen đủ hiểu chân tướng rồi. Diệp Vũ Chân đã đá chủ nhân, chạy tới Nam Phi, chẳng trách dọc chặng đường Andrew cứ què quá hóa giận suốt. Hẳn hít sâu một hơi, lựa lời thích đáng, “Chủ nhân, tại sao Diệp Vũ Chân lại thích Tăng Vũ Sâm nhỉ...” Dòm dòm qua sắc mặt sầm sì của gã, hẳn lại nói, “Là vì bất kể chuyện gì, Tăng Vũ Sâm cũng khoái lấy độc trị độc nên tưởng chừng nó rất khôn. Dạng người đạt bằng tiến sĩ như Diệp Vũ Chân luôn ưa kiểu đầu óc, đương nhiên thích là phải, à mà nhầm, phải nói là yêu lắm, yêu lắm một số ít kẻ tự coi mình là thông minh. Diệp Vũ Chân có thể chết, nhưng chủ nhân bắt buộc phải để anh ta biết được ai mới là kẻ thông minh đích thực trước khi anh ta chết...”

Andrew gục gặc, “Chí lý. Tuy tao vẫn nghiêng về nổ tan một lần cái chỗ này luôn, nhưng làm vậy quả thật... tao cũng thô lỗ quá rồi!”

Tên áo đen vâng dạ lia lịa. Hẳn biết tổng, tình nhân bỏ trốn, Andrew không nổi điên hơi phí, nhưng chủ nhân chưa bao giờ giận dữ Diệp Vũ Chân được lâu, đó là sự thật. Cả một đường bay, giận cũng vui không ít, giờ trong đầu Andrew ắt hẳn chỉ đang nung nấu phải làm sao gã được Diệp Vũ Chân trở về, mà hẳn, thân đã phục vụ Andrew cả quãng thời gian lâu dài, tất nhiên hiểu lúc này mình phải cho chủ nhân một cái thang để gã ta trèo xuống.

Tăng Vũ Sâm vừa tan học liền phát hiện trong văn phòng mình hiện diện một vị khách không mời. Đôi giày da cá sấu(1) bóng loáng của Andrew gác vắt vẻo trên bàn y, phía sau là một tên áo đen đang cầm bản nhạc phổ y mới viết để hứng tàn thuốc cho gã. Chớp nhoáng, trong đầu Tăng Vũ Sâm nháng lên vô số giả định, sau rồi y mỉm cười, “Thiếu gia Diệp đâu?”

Bầu mắt rộng của Andrew nâng lên nom đủng đỉnh hết sức, gã cười khùng khục, “Câu này tao phải hỏi mày mới đúng. Diệp Vũ Chân đâu?”

Tăng Vũ Sâm không trả lời, kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Andrew, đoạn ngoắc ngoắc tay với tên áo đen đứng sau, “Cho tôi một điều với!”

Tên áo đen thật chưa gặp qua thằng nào tỉnh như ruồi thế cả, như thế y không hay biết mình đang ngồi gần con gấu Bắc Âu Andrew lừng lẩy châu Âu, giết người không chớp mắt này ấy.

“Cho nó một điều đi!” Andrew tức phì phì.

Tên áo đen bèn mở hộp xì gà, ngón tay thon dài của Tăng Vũ Sâm kén cá chọn canh mãi mới lựa được một điều ưng ý. Y ngậm xì gà, đầu nghiêng nghiêng tựa vào ghế, rành rành là đang nhắc tên áo đen hầu hạ châm thuốc cho y. Tên kia nghiêng răng ken két châm lửa, Tăng Vũ Sâm hít một hơi liền ho sặc sụa, mắt rưng rưng khóc, “Andrew à, ngài hút nặng thế!”

Andrew cười đều, “Không biết xài hàng xịn thì đừng có bày đặt làm trò!”

Y nhún nhún vai, “Ý da, thế cũng chỉ chứng tỏ hai ta bất đồng khẩu vị chứ liên quan gì đến khả năng thưởng thức!”

“Im đánh trống lảng đê! Diệp Vũ Chân đâu? Giao ra đây, tao tha chết cho mày!”

Tăng Vũ Sâm phui phui tàn thuốc trên bản nhạc phổ của mình, cười đáp, “Ngài Andrew, nếu Diệp Vũ Chân giấu ngài thì tôi cũng không thể tiết lộ nơi chốn của anh ta cho ngài được!” Y vừa nói xong đã bị Andrew đè đầu xuống bàn. Gã chìa bàn tay ra, tên áo đen lạnh lẽo đưa gã một khẩu súng. Gã gí súng vào cổ y, gần rít, “Giỏi, tao không ngờ thằng lừa đảo như mày té ra lại biết giữ bí mật cơ đấy. Nhưng trên đời này, tao chỉ tin thằng nào giữ bí mật được thì thằng đó là thằng chết ngoan rồi, mày đã muốn giữ bí mật vậy thì tao thành toàn cho mày nhớ?”

Tăng Vũ Sâm cười cười, “Xả thân vì nghĩa là lý tưởng đời tôi mà lị ”

Tên áo đen không sao hiểu được, một thằng thích mặc áo đen, mái dài, cả ngày cứ như đang buồn ngủ, thứ duy nhất giỏi là đàn dương cầm, cơ sao lại làm một người ngồi ngồi như Diệp Vũ Chân mê mẩn bao nhiêu năm như thế? Và giờ tận mắt thấy y đang ở dưới nòng súng của Andrew mà vẫn ung dung nói đùa được, hẳn không khỏi trộm đồng tình Diệp Vũ Chân thích y là lẽ dễ hiểu. Vừa nghĩ ra ý này, nhất thời hẳn rớt mồ hôi lạnh, cuống quýt trưng vẻ mặt ủng hộ nhìn về phía chủ nhân của hắn.

Andrew nhìn xoáy vào Tăng Vũ Sâm suốt một hồi, rồi mới chậm rãi mở chốt súng, bắn ‘pằng’ một đạn vào đầu y!

Tiếng súng rít lên làm tên áo đen giật thon thót. Andrew giết Tăng Vũ Sâm mất rồi!!! Dầu rằng mấy năm nay chẳng qua Andrew nhượng bộ Diệp Vũ Chân chứ không thì Tăng Vũ Sâm đã bị gã giết từ lâu lâu lâu, song hẳn vẫn chưa bao giờ dám tưởng đến có ngày Andrew sẽ giết y, vì thế đồng nghĩa đã thách thức Diệp Vũ Chân rồi, mà Andrew đã không còn trói buộc Diệp Vũ Chân nữa thì sẽ kinh dị nhường nào đây?!

Đang lúc khớp hàm hắn run lên cảnh cạch lại thấy cái xác đã đi đời nhà ma kia bỗng gơ tay lên chống xuống bàn, hắn hoảng sợ, sức nhớ ra cái cảnh giết người này hẳn còn thiếu máu văng tùm lum mới đúng.

Hắn cảm thấy hổ thẹn thay bản thân, hai năm gần đây ít thấy mấy cảnh này rồi, ai biết đâu trình độ chuyên môn lại sa sút đến thế.

“Mày chảy mồ hôi này... Tăng Vũ Sâm, chà chà, tao còn tưởng mày không sợ chết thật!” Khóe môi Andrew vẽ lên một ý cười châm chọc.

Tầm áo sơmi đen của Tăng Vũ Sâm rõ ràng đã ẩm, y cũng cười khề, “Rồi rồi, cho tôi nói câu thứ hai được chưa!”

Andrew giang tay kinh ngạc, “Chúng ta bạn tốt lâu lắm không gặp, đương nhiên phải hàn huyên tới bến chứ!”

Y ngồi ngay ngắn trở lại, xoa xoa cổ, nhặt xì gà rơi dưới đất rồi nói, “Một khi thiếu gia Diệp không muốn tiết lộ hành tung của anh ta thì anh ta cũng không chịu nói cho chúng tôi đâu. Ngài thừa biết anh ta kiêu ngạo lắm còn gì, nếu chỉ vì chúng tôi nhất quyết giữ bí mật cho anh ta mà bị ngài làm trầy xước... anh ta chắc chắn sẽ thấy nợ ơn chúng tôi. Thiếu gia Diệp thà để người nợ mình chứ còn lâu mới để mình nợ người!”

Andrew thân thiện cười vui, “Hắn lo xa rồi. Hai ta bạn bè thân thiết chừng ấy năm, sao tao lại chỉ vì chuyện cỏn con thế mà nổi làm da bạn tao bị xước chứ!” Gã thông tay xuống, “Mày không biết tin gì về Vũ Chân sao không nói sớm quách cho rồi!”

Tăng Vũ Sâm cười toe, lộ ra hàm răng trắng bóng, “Nếu không thử câu đầu tiên thì sao ngài chịu tin câu thứ hai của tôi là thật?”

Andrew chìa xì gà trong tay vào y, cười lớn, “Chuẩn cmnr, há há...”

“Thế là thiếu gia Diệp xảy ra chuyện gì rồi?” Tăng Vũ Sâm nhíu mày hỏi.

Andrew rít một hơi xì gà, cười nụ, “À à, cũng không có gì to tát, mày biết đấy, hắn đồng đánh hoài hà Cứ dăm bữa nửa tháng lại chơi trò mất tích kiểu này một lần, tao tìm cũng không ổn mà không tìm cũng không xong!”

Tăng Vũ Sâm cầm điếu xì gà mà cười ngất, “Tôi cảnh báo ngài sớm rồi, tránh xa xa thiếu gia Diệp ra. Thích anh ta thì có bất tử cũng bị anh ta lột da, khổ bỏ xừ!”

Tên áo đen lại liếc y một cái, ngẫm nghĩ về sự cố chấp bao năm qua của Diệp Vũ Chân, thở dài ngán ngẫm.

Andrew đưa tay phủi tro thuốc, “Tao cũng khuyên mày tránh xa cái đứa ngu ngốc Hứa An lâm kia ra, mày chịu nghe đâu!”

Tăng Vũ Sâm bình thản trả lời, “Người tin vào cổ tích không có nghĩa là ngốc, chỉ là góc nhìn và kỳ vọng về thế giới của họ khác chúng ta. Có khi trong mắt họ, chúng ta mới là đám điên!”

Andrew cười khẩy, “Ồ hờ, thế mới biết dân Tàu chúng mày nói chuẩn men, Giáp chi mật đường, Ất chi thạch tín(2)!”

Tăng Vũ Sâm lắc đầu, cười, “Ngài gấu à, tôi không có ý chê bai ý tứ thiếu gia Diệp đâu, với tôi thì anh ta là một người chỉ có thể vọng chứ không thể đuổi kịp. Ở lại ăn bữa cơm đã rồi hăng lên đường tìm tiếp đi!”

“Tao không ngồi ăn cơm với thổ!” Andrew vẫn chăm chăm công kích Hứa An Lâm bằng được.

Tăng Vũ Sâm không nài ép, đành lấy làm buồn cười mà so vai, “VẬY chúc ngài sớm sớm tìm được thiếu gia Diệp nhé!”

Andrew, lúc đến thì như thù địch, lúc về thì quàng vai bá cổ Tăng Vũ Sâm y chang bạn tốt. Gã vừa ra ngoài cửa đã nghe tiếng người hô, “Con gấu này sao lại ở đây vậy?”

Tên áo đen quay qua nhìn liền trông thấy một thanh niên cực kỳ xinh đẹp đang ôm sách vở đứng nơi cửa. Khác với vẻ tuấn tú đầy thanh nhã của Diệp Vũ Chân, cậu ta đích xác là ‘xinh đẹp’ theo nghĩa đen, môi đỏ má hồng, thân thương tựa như một thằng bé bên nhà hàng xóm.

Andrew hít sâu một hơi, làm bộ như không thấy cậu, gã bảo với Tăng Vũ Sâm, “Tao về đây!”

Tăng Vũ Sâm nhướn cười vẫy tay chào gã, Andrew nhanh chóng nhấc chân ra ngoài. Nhìn thấy Hứa An Lâm là gã khó chịu, bởi lẽ cứ đụng nhau là cậu lại rầy rà gã. Nguyên cái việc phải đấu khẩu với một đứa ngốc như Hứa An Lâm cũng làm Andrew bẽ mặt không chịu được, ấy thế mà gã vẫn cứ bị đứa ngốc này cảm râm hoài, càng mất hết mặt mũi, thành thử Hứa An Lâm y chang khắc tinh của gã, hễ chạm mặt cậu là gã lại kiếm cớ lui ngay.

“Này đừng đi!” Hứa An Lâm chạy tới, “Anh Chân đâu? Người đến đây là vì chuyện của anh ấy hả?”

Thấy cậu ta nóng lòng sốt ruột, Tăng Vũ Sâm bèn chêm lời, “Trên đời này ai phiền hà gì được thiếu gia Diệp đây? Anh ta không làm phiền hà người khác thì thôi, người ta lại còn cảm tạ trời đất nữa ấy chứ!” Lời ra nghe sắc mùi ghen tuông thiệt tình làm Andrew hả hê quá chừng chừng. Gã quay sang thành khẩn bảo Hứa An Lâm, “Anh Chân nhà mày nhớ nhưng mày lắm, thường xuyên nhắc đến mày với tao!”

“Điều!” Hứa An Lâm phản đối, “Họa khủng anh ấy mới kể về bạn bè của mình cho người nghe!”

Mặt mày Andrew xám ngoét, còn tên áo đen đứng cạnh thực muốn đâm ngực giậm chân thành thành cho đỡ uất, lòng thầm rên rĩ: Nói thế cũng thẳng thắn quá, dù công nhận là... đúng thật.

“Bái bai!” Andrew một giây cũng không muốn nán thêm, nhanh nhanh chóng chóng bỏ đi.

“Có chuyện gì hử?” Hứa An Lâm vội hỏi Tăng Vũ Sâm, đôi mắt xinh đẹp dữ tợn soi y từng từng, rõ ràng chả dọa nổi ai, song Tăng Vũ Sâm quả thật không dám nói dối, ngoan ngoãn trần thuật lại vụ Diệp Vũ Chân mất tích. Y lý nào để tai họa nhà người ta tràn vào nhà mình, nào biết vừa nghe kể xong Hứa An Lâm đã hốt hải đuổi theo.

“Ê, gấu!”

Thấy Hứa An Lâm hồng hộc đuổi theo xe mình còn cách có vài bước, Andrew hậm hực đáng nhẽ ban nãy nên đi sớm phút cho rồi. Gã hít một hơi, gào toáng, “Con thổ Hứa, mày có gì cần chỉ giáo?” Vừa nói vừa kê tay trên cửa xe.

“Anh Chân chưa tới Nam Phi đâu!” Cậu thổ gấp.

Andrew dờ dờ nhìn về phía cậu, “Dựa vào đâu mày khẳng định?”

Hứa An Lâm chờ hòa hoãn nhịp thở hơn mới đáp, “Vì, nếu anh ấy tới Nam Phi, nhất định sẽ tới chỗ bọn ta!”

Andrew bày vẻ khinh miệt, “Mày nghĩ hai đứa chúng mày là ai? Vũ Chân tới Nam Phi còn phải qua lễ bái lũ chúng mày á?”

Hứa An Lâm lắc đầu mà rằng, “Nếu anh ấy tới Nam Phi, nhất định sẽ tới chỗ bọn ta, anh ấy nhất định sẽ tới! Anh ấy rất chấp nhất, chấp nhất... đến ngoan cố...” Thật là chọc Andrew giật nảy! Trong mắt gã, Hứa An Lâm xưa nay chỉ là cái đuôi lẻo đẻo theo sau Diệp Vũ Chân giống hệt những cái đuôi khác của anh thôi. Họ đều mù quáng tin tưởng anh, cho rằng việc gì anh cũng có thể giải quyết ổn thỏa, anh không bao giờ phạm sai lầm, do đó, bỗng nhiên nghe Hứa An Lâm vạch ra khuyết điểm của Diệp Vũ Chân đúng là một bất ngờ ngoài ý muốn.

“Vì anh ấy nghĩ không ai chịu nắm tay mình, anh ấy nghĩ chỉ cần lỏng tay là những điều anh ấy nâng niu sẽ rời xa anh ấy!” Hứa An Lâm hơi ngừng, rồi nghiêng đầu, nheo mắt và mỉm cười, “Nhưng mà anh ấy không biết, chẳng ai bỏ xa anh ấy được cả, anh ấy thu hút lắm phải không?”

Andrew hừ lạnh, trong khi Hứa An Lâm tiếp tục lắm thắm, “Hồi ta vẫn còn gần gũi với anh ấy, ta nhận ra anh ấy luôn bắt ép mình làm những thứ mà anh ấy rõ ràng không hề thích, thí dụ anh ấy cực kỳ ghét uống café đắng, anh ấy chê nó khó uống như thuốc, nhưng anh ấy lại chưa bao giờ uống món café nào khác ngoài café đen đắng... Người có biết lý do không?”

Andrew khụt khịt mũi, “Rõ là một kẻ ưa chuốc khổ!”

Hứa An Lâm thở dài, “Vì anh ấy sợ thức uống cho thêm đường sẽ làm anh ấy yếu đuối để rồi làm ra những chuyện không nên làm, mà anh ấy lại không được phép làm những chuyện không nên làm, tựa như... Anh ấy thích Vũ Sâm, nhưng mãi mãi không chịu cho cậu ta biết, anh ấy coi đó là chuyện không nên làm!”

Nếu coi cái giết mình trước là món khai vị Hứa An Lâm cho gã thì một câu này dứt khoát là cả bữa tiệc linh đình, Andrew nuốt nửa cần phải lười.

Hứa An Lâm nói, “Người thắc mắc tại sao ta biết anh Chân không thích ta mà thích Vũ Sâm chứ gì? Tình yêu rất đơn giản, là yêu, là hận, cùng lắm là yêu hận đan xen, ngoài ra không lẫn tạp gì nữa. Ánh mắt anh ấy nhìn Vũ Sâm cũng đơn giản thế thôi, còn nhìn ta...” Cậu cười híp mắt, ra chiều tiếc nuối, “Lại không đơn giản như vậy. Khi ta biết ánh mắt Vũ Sâm nhìn ta, ta cũng đã hiểu ánh mắt anh Chân nhìn ta là gì.”

Andrew sững sốt bao lâu mới tỉnh trở lại. Gã nói nói cổ áo, ho nhẹ, “Mày tự biết mấy việc này không được phép nói ai há... Căn bản là, mày và Diệp Vũ Chân, rất chi là... Tao không có ý bôi bác mày, nhưng thật tình là yếu đuối bỏ bà!”

Hứa An Lâm chớp mắt, “Andrew, người sợ anh Chân bị tổn thương phải không? Cho nên người thà bị ghét cũng không muốn để anh ấy dứt hết hy vọng!”

Andrew chỉ khịt mũi, không phản bác. Hứa An Lâm bèn phán, “Vậy ta an tâm rồi!”

“Mợ...” Andrew khinh bỉ nạt lại, “Cần mượn mày lo âu hộ chắc?”

“Vì anh Chân cần một người chấp nhất hơn cả anh ấy để mang lại cảm giác an toàn cho anh ấy. Vốn dĩ Vũ Sâm có thể, cậu ấy cũng chấp nhất lắm, nhưng hai người họ lại bỏ lỡ mất nhau. Nhiều lúc ta đã nghĩ, nếu không bởi ta phát hiện anh ấy thực tế không thích ta, ta liệu có thể chọn lựa anh ấy vào phút cuối hay không... Người thấy đấy, ta không đủ chấp nhất, nên không có khả năng anh Chân thích ta được!”

Andrew lạnh lùng chặn lời, “Thôi thôi! Cho mày trăm cơ hội nữa mày vẫn chọn con khỉ láo toét nhà mày thôi. Người với người luôn tồn tại lẽ tất yếu, giống như Tăng Vũ Sâm thuộc về mày, mà Diệp Vũ Chân thuộc về tao!”

Hứa An Lâm nở nụ cười ngọt ngào, mắt cười híp thành sợi chỉ tựa thể đang rất vui vẻ, cậu nói, “Ta rất ngạc nhiên Andrew ạ, ấn tượng của người trong ta tốt hơn chút đỉnh rồi đấy!”

Andrew chau tít lông mày, “Cũng thể cả. Tao phát giác hóa ra mày cũng không đến nỗi ngu quá!” Dứt câu liền chui vào xe, chiếc xe lập tức lái đi, Andrew vẫn còn có thể trông thấy bóng Hứa An Lâm trong tấm gương cứ đứng tại chỗ, dõi theo xe gã.

Tên áo đen châm một điều xì gà cho gã, thưa gửi, “Thằng nhóc đó có bịp bợm gì không đây? Nó đứng ở đó suốt cứ như phải thấy chúng ta đi hần mới yên tâm!”

Andrew thở dài sườn sượt, “Không đâu, tình hình là Vũ Chân không có ở đây thật! Đám ra Hứa An Lâm mới lo thế!”

“Lo ạ?!”

“Nó nhìn theo xe mình không phải là xem xem mình đi chưa, mà là gỡ gắm hy vọng chúng ta có thể tìm thấy Vũ Chân mau mau một chút. Hóa ra Hứa An Lâm đúng là đã từng thích Vũ Chân... Cho nên thằng Tăng Vũ Sâm mới không ngờ được người Vũ Chân thích lại là mình. Mày nói xem, có khi nào thằng Tăng Vũ Sâm thích tao mà tao lại không biết hay không nhỉ?” Andrew vẽ chường đang mắc cười anh ách.

Tên áo đen xấu hổ liếc qua tạng vóc vạm vỡ của Andrew một cái, trong đầu bất thần nhảy ra hình ảnh Tăng Vũ Sâm đang thích tỏ tự xưng đồi gu qua thích gấu, hần rùng mình, đành nịnh nọt, “Cái óc quả nho của Tăng Vũ Sâm sao có thể đánh đồng với chủ nhân được ạ! Cơ mà mấy kẻ mà mình chỉ mong tụi nó khuất mắt quách cho rồi quả thật rất khó đoán có phải tụi đó xưa nay yêu đơn phương mình không ha!”

Andrew điềm nhiên phun ra một câu gọn lỏn, “Thế thì, cứ mặc cho chúng mãi mãi để lỡ nhau đi...”

Tên áo đen tỏ vẻ đồng ý, lại ngáp ngừng, “Có điều, em thấy anh Diệp có tới Nam Phi cũng chắc gì đã đến tìm chúng ngay. Dễ bề anh ta thăm thú đủ chốn xong mới đến chỗ chúng nó cũng không chừng, thế cũng là lẽ thường tình thôi mà!”

“Giả sử Diệp Vũ Chân ở Nam Phi, mày thấy nơi đầu tiên tao sẽ đến ở Nam Phi là đâu? Chắc chắn là chỗ hần đúng không? Hơn nữa, kể cả hần không đi gặp Tăng Vũ Sâm nhưng tuyệt đối sẽ gặp Hứa An Lâm, hần có thể chưa gặp Tăng Vũ Sâm mà đã đi nhưng kiểu gì thì kiểu, cũng phải gặp Hứa An Lâm!” Andrew

rít mạnh một hơi xì gà, “Xem chừng chúng ta mắc mưu rồi! Vũ Chân đang gặp nguy hiểm, chúng ta lại bị quân chết tiệt nào đó lừa đến cái đất chim không thềm ỉa này!”

Tên áo đen nhìn thoáng qua cảnh đường phố ngoài cửa sổ xe, lạnh trí không phát biểu thêm ý kiến vụ này, chỉ đáp rằng, “Dạ đúng, với tính anh Diệp, anh ta trăm phần trăm không để người ta đoán mình đi Nam Phi đâu, mà có đến Nam Phi cũng phải nguy trang là anh ta đi nơi khác mới bảo vệ Tăng Vũ Sâm được...” Lời mới nói được nửa đã thấy nhiệt độ trong xe tụt đột ngột, hắn còn đang tự nhủ làm sao tài xế giảm điều hòa xe thấp thế thì bị cơn giận đang không có chỗ nào xả mang tên Andrew đá cho cái ngã ngửa.

Tên áo đen ngấm ngầm than vãn trong lòng, biết thể huyền thuyên tí tẹo về phong cảnh Nam Phi còn hơn. Hắn nằm sấp dưới sàn xe thật lâu, còn chưa chờ đến cú đập thứ hai của chủ nhân, Andrew đã nghiêm trọng ra lệnh, “Gọi điện thoại về cho tao, dù có phải lật tung nước Anh cũng phải tìm cho ra Diệp Vũ Chân.” Hắn hơi ngược đầu, phát hiện Andrew đang ngồi trên ghế, ngập trong mắt là lo lắng và sợ hãi vô hạn khó lòng che giấu, hắn ngăn người, lần đầu tiên hắn được diện kiến nỗi sợ của Andrew, của một Andrew bấy lâu luôn lừng lững... Gã ta thật tâm dành tình cảm cho Diệp Vũ Chân, quan tâm anh như người thương và người nhà chứ không phải một món đồ chơi hiem lạ bị gã chinh phục, ý nghĩ hiện lên trong óc tên áo đen chính là như thế.

Thế nhưng, sự tình không hề đơn giản, vô luận họ huy động bao nhiêu mối quan hệ, Diệp Vũ Chân cứ như đã bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn không một vết tích.

. /.

Chú thích:

1. Giày da cá sấu:

2. Giáp chi mật đường, Ất chi thạch tín

Có nghĩa việc này, thứ này có thể là sự ngọt ngào, thích hợp với ai đó, nhưng lại là vết thương trí mạng cho 1 người khác.

—

nói thật à... cứ mỗi lần Sâm vs Riu hội ngộ nhau là buồn cười không thể chịu được =)) 2 thằng cha giả tạo vãi ra =)) lúc ấy thật chỉ muốn tát cho mỗi ông 1 cái =))))))))

Ờm thế là... Sâm nhoi xong rồi đây =))))))))))

P/s: đã phát hành CSDHXX của Phong Lộng rồi, mua đi nhé mn ^O^

6. Chương 6

Dung Thanh hiện đang ngồi trong một gian phòng cất chứa của một tòa lâu đài cổ, toàn thể lâu đài được xây theo lối Gothic(1), đỉnh chóp nóc nhà cao tít, những ô cửa kính nhiều màu đậm mùi sử thi, cả thấy đều khiến không gian thêm phần nhả nhện, yên tĩnh và thắm đẫm chất cổ điển. Nhưng, sự thật lại không hề như thế. Dung Thanh đang ngồi tại chiếc ghế chân cao Louis Pháp(2), từ góc này có thể quan sát rõ ràng đến cây Thánh giá dựng thẳng trong căn phòng cất chứa, bên trên nó là một thanh niên trẻ tuổi có dáng người mảnh khảnh bị trói như Jesus.

Quần áo trên người anh hầu như đã bị roi quất rách, ẩn hiện những đường cong mượt mà của cơ thể. Lớp da thịt màu mật ong dầy dịt những đường roi dày đặc, các vết roi không hề chồng chéo lên nhau mà đủ khéo để làm tẩm thân anh rướm máu, song không đến nỗi đầm đìa.

Người thanh niên bị đánh đến hôn mê bất tỉnh, mái tóc ngắn đen nhánh ẩm ướt mồ hôi, lăn dọc theo gương mặt tuần tú, từ vầng trán trơn láng đến rèm mi thật dài, rồi từ từ từng giọt nhỏ xuống. Dáng người xinh đẹp, đường cong cơ thể xinh đẹp, khuôn mặt xinh đẹp, và những làn roi xinh đẹp hòa trộn làm một,

về nên một bức tranh bạo ngược xuất sắc nhất, nhất lại là khi bức tranh đó bày biện ra trước mắt bất kỳ người đàn ông nào, xúc cảm đầu tiên trở tới ắt phải là ***. Nhưng không hiểu do đâu, Dung Thanh lại chỉ cảm thấy trái tim như thắt lại, đờn đau khôn tả, đặc biệt lúc bắt gặp giọt mồ hôi rỏ xuống từ hai cặp mi dày, hần còn trỗi lên cơn bông bột phải lao lên cứu anh.

Lâm Long thu roi về, thông thả bước sang phía hần, bưng tách trà và hỏi, “Thế nào? Kỹ thuật roi của tao tiến bộ đấy chứ? Một bức tranh hoàn mỹ quá chừng, phải không?”

Dung Thanh trầm ngâm một hồi mới cất lời, “Nore, rốt cuộc mày muốn gì ở anh ta? Nếu là muốn khoái cảm được ngược đãi thì tùy mày, nhưng mày chớ quên người mày đang giày vò không phải một kẻ cù bất cù bơ mà là sĩ quan cảnh sát của tổ chức Interpol, hơn nữa lại còn là tình nhân của Bồ Già Andrew! Giết anh ta, mày cũng hơi bị lớn gan đấy! Còn nếu điều mày muốn là thứ khác... Tao chỉ muốn nói rằng, mày dùng sai cách rồi. Tuýp đàn ông như anh ta, tao rất thấu hiểu, tuyệt đối không chỉ dựa vào mấy roi của mày là bắt buộc anh ta yêu mày được đâu!” Dung Thanh ghé sát vào Lâm Long, dùng thứ ngữ điệu lạnh lẽo nhất nói với hần, “Vì sâu trong mẫu người như thế luôn là S, không phải M!”

Lâm Long thông dong cười, nâng chén và bảo, “Dung Thanh, tao cũng nói với mày không ít lần, anh ta khác Seven hoàn toàn. Seven đích thị là S, nhưng Vũ Chân thì không. Anh ta không phải một S bất biến mà là một M nhiều mặt. Không ai hiểu anh ta hơn tao!”

Dung Thanh đành thở dài, không tiếp tục tranh cãi nữa, hần nói, “Uống rượu đi, rồi sau tỉnh lại mới là chuyện thống khổ!”

Lâm Long bật cười, “Tao phát hiện mày cũng là M à nha. Được rồi, tao đi lấy rượu, mày trông chỗ này thay tao. Và đừng xem nhẹ anh ta, anh ta không dễ bị áp đảo giống Seven đâu. Nếu không tiêm ít thuốc làm anh ta bất động thì mấy roi nhỏ nhặt ấy chỉ coi như gãi ngứa được thôi!”

Nghe tiếng bước chân Lâm Long xa dần, bấy giờ Dung Thanh ngồi dậy khỏi ghế, chậm rãi bước đến bên dưới cây Thánh giá, suy nghĩ một hồi mới hỏi, “Anh còn tỉnh chứ?”

Lông mi rất dài của người kia khẽ chớp, rồi nhẹ nhàng mở ra, ẩn sau nó là con ngươi sáng rõ, trong veo, bình tĩnh, không thể nhìn ra anh là người mới bị ngược đãi suốt hai tiếng đồng hồ.

Đây mới là biểu cảm của một cảnh sát hình sự. Dung Thanh hít sâu một hơi, mở chủ đề, “Vừa nãy anh liếc qua tôi rất nhiều, là vì có chuyện muốn nói cùng tôi chăng?”

Diệp Vũ Chân khẽ chỉnh lại giọng. Giọng nói bình thường của anh vốn rất êm tai, nay vì chịu thương mà trở nên khàn khàn yếu ớt, ngược lại, lại dẫn theo một cảm giác hấp dẫn đặc biệt, “Đương nhiên, anh cứu tôi, tôi thiếu tôi cũng phải chân thành cảm ơn anh một lần!”

“Gì nào?” Dung Thanh hơi nhú mày, đoạn bật cười, “Tôi cứu anh á? Tại sao tôi phải cứu anh?”

Diệp Vũ Chân nâng tầm đầu lên, cặp mắt sáng bừng nhìn thẳng hần, khóe miệng hơi nhếch hình thành một nụ cười mỉm khiến gương mặt thanh tú chính trực của anh bất thần nhuộm thêm một vẻ tà khí. Thăm tâm Dung Thanh run lên, vô thức lùi lại mấy bước. Khí chất giống như đôi cánh của đọa thiên sứ bị vậy bắn ấy quả tình giống Seven hết sức.

“Nếu anh không cứu tôi, thế thì... khác nào anh lại một lần nữa đẩy Seven vào hầm lửa!” Anh nhìn hần, chậm chậm mà rằng, “Tôi không tin anh nhẫn tâm đến thế!”

Dung Thanh biết tường tận người này nào phải Seven, thế nhưng tình cảnh trước mắt hết như một cơn lốc xoáy sâu hoắm đang hút hần đến gần từng bước, từng bước, để rồi sau đó nuốt chửng hần.

“Sao anh không thử cân nhắc xem!” Diệp Vũ Chân nhìn hần, nụ cười trên mặt không mấy may suy suyển, “Có lẽ đây là trời cao ban cho anh một cơ hội chuộc tội, chẳng phải anh vẫn hằng khẩn cầu vậy sao? Nếu không, anh cần gì phải hủy hẹn với cả Geoffrey để đuổi theo tôi khỏi quán café chứ... Lẽ nào không phải bởi tôi giống Seven lắm à? Mà quên kể anh nghe, tôi kéo vĩ cầm cũng ổn, rất thông thạo nhạc của Paganini(3). Trong trường hợp anh không quá bất bệ thì tôi quả thực là một Seven phiên bản thứ hai đấy.”

Cảm giác quả tim Dung Thanh sắp bật tung khỏi ***g ngực, mỗi một chữ, mỗi một từ của Diệp Vũ Chân dù rằng vô cùng điềm tĩnh nhưng lại đang đập mạnh vào nội tâm hần. Hần đột ngột ngừng đầu, phủ định,

“Không, đáng tiếc, anh căn bản không phải Seven. Nore nói đúng, Seven không nhiều mặt như anh, cậu ấy biết rõ bản thân mình là ai, phải làm gì, nhưng anh khác xa, hoàn toàn khác xa cậu ấy!”

Anh khép hờ mắt, liếm môi, giọng nghe ra vẫn khàn khàn, “Thật không ngờ anh là dạng người thà ôm ấp mảnh vụn của cuộc sống mà chết còn hơn!”

Nhiệt độ trong phòng cất chứa thực chất tương đối thấp nhưng lưng Dung Thanh vẫn rịn mồ hôi. Hắn cười gằn, “Một Andrew quán anh bao nhiêu năm vậy anh cũng không yêu, một Nore chấp nhất với anh ngần ấy anh cũng không thích, tôi lấy gì để đảm bảo rằng anh sẽ không qua cầu rút ván?”

“À, thế chắc Nore phải nói anh nghe rồi nhỉ...” Diệp Vũ Chân hơi ngửa đầu, cần cổ thon dài tản ra ánh sáng mê hoặc dưới nắng lại bắt giác gợi nhớ đến hình ảnh con hạc hấp hối nơi vùng ngập nước, vừa bị thương, vừa ưu nhã, “Tôi thích một người, tên là Tăng Vũ Sâm.” Nói đến đây, anh cúi đầu, ánh mắt man mác sầu nhớ, “Nếu anh thử điều tra sẽ nhận ra anh khá giống cậu ta, tôi có nghe anh chơi dương cầm cũng rất tuyệt, và tôi thấy anh nhận xét đúng lắm, tôi không phải dạng người chỉ bằng mấy roi bị đánh mà đem lòng thích một ai, cho nên hai ta huề nhau, nói không chừng còn có thể bắt đầu lại cùng nhau nữa, phải không...”

Dung Thanh không thể không thừa nhận Diệp Vũ Chân rất biết cách đánh vào tâm lý và thuyết phục người đối diện, ngữ điệu bình thản của anh lại như ngọn lửa thổi thúc, mê hoặc Dung Thanh tới tận cùng, sao có thể nói hết những con chữ ‘bắt đầu lại cùng nhau’ cảm dỗ nhường nào đây? Từ ngoài hành lang truyền đến tiếng nện chân, Dung Thanh không đưa ra đáp án cuối cùng cho anh mà trở về chỗ ngồi.

Lâm Long mang đến ly và rượu, cười nói, “Bắt mày chờ lâu ngại quá, rượu có ngon mấy cũng phải đợi đến lúc thích hợp thì uống mới thấm.”

Dung Thanh mỉm cười, nhận ly rót rượu, Lâm Long cũng tự mình rót một ly. Hắn vừa nhắc ly lên thì trông thấy đầu Diệp Vũ Chân khẽ động đây, thế là nở nụ cười, “Xem kìa, hoàng tử của chúng ta đã tỉnh rồi...” Đoạn, hắn giơ ly về phía anh, “Có muốn uống không? Đây là rượu làm từ loại nho ngon nhất, thượng hạng nhất trong trang viên nhà tôi, ủ hơn mười năm trong hầm, cất chứa tư nhân thôi đấy, làm một ly nhé?”

Anh ngược đầu, đáp, “Anh phải thả tôi xuống đã thì tôi mới uống được chứ?”

Lâm Long tới gần anh, mỉm cười, “Vũ Chân, chỉ cần anh muốn uống, tôi có thể dùng miệng mớm cho anh!”

Anh nhắm mắt, điềm nhiên thốt ra, “Tuy tôi có khát thật, nhưng làm vậy thì tởm quá!”

Ngón tay Lâm Long siết chặt ly thủy tinh, từ từ, và rồi ly rượu cứ thế bị hắn siết nứt, rượu màu đỏ sẫm tràn tong tong qua đầu ngón tay tái nhợt của hắn. Hắn ngẩng đầu bất mãn, “Vũ Chân, vì sao anh có thể dễ dàng tha thứ cho một con gấu chỉ được cái to xác tùy ý đùa bỡn anh mà nhất quyết không chịu chấp nhận nụ hôn đầy thành kính của một con sói chứ?”

“Sói à?” Đôi mắt trong ngần của anh toát ra vẻ chế giễu, “Buồn quá, trong mắt tôi, anh cùng lắm chỉ là một con chuột chui rúc góc tối, khoái ăn vụng và đánh lén. Tôi chỉ có ghê tởm, ghê tởm và ghê tởm dành cho anh thôi, vậy mà anh dám vọng tưởng tôi sẽ nhận hôn của anh, ngại thật, thế cũng quá gượng ép cho tôi rồi!”

Dung Thanh buông một tiếng thở dài sẽ sàng, Diệp Vũ Chân đúng là biết cách chọc giận Lâm Long quá đi mà. Lâm Long quẳng chiếc ly vỡ đi, vớ lấy cây roi, nghiêng nghiêng đầu bảo, “So ra thì, xem chừng Vũ Chân thích roi hơn rượu nhỉ?”

Dung Thanh đứng lên, dời gót ra ngoài hành lang, từ bên trong phòng vọng ra liên tiếp những âm thanh roi vọt chát chúa, thì thoảng kèm theo là tiếng Diệp Vũ Chân kêu rên. Dự định của hắn là phải đi khỏi đây, thế nhưng, nguyên nhân vẫn chỉ tựa một dòng chảy hoang mang, mà bước chân hắn lại như bị đóng đinh tại chỗ.

Có lẽ vì không bứt ra được tiếng kêu đau của anh, roi của Lâm Long càng điên cuồng quật xuống, chỉ nghe thôi đã đủ hiểu lần này đích thực là hành hạ rồi, làm sao còn nổi ‘kỹ xảo bạo hành’ như lúc trước nữa. Tột cùng, Diệp Vũ Chân đã không kiềm nén được tiếng kêu, bật ‘a’ một tiếng.

Dung Thanh không sao chịu nổi được nữa, xoay người vọt vào phòng, chộp lấy tay Lâm Long và giằng cây roi ra, ném mạnh xuống đất. Hắn thở thật sâu mới rít, “Nore, đây nghĩa là mày đang chịu thua anh ta,

hiếu không? Mày khiến bản thân mình chẳng đáng giá lấy một hào trước mặt anh ta, anh ta nói bừa một câu mà mày đã mất kiểm soát, mày vùng roi không chứng tỏ được mày trên cơ anh ta mà hết như mày đang cầu xin anh ta bố thí, van vãn anh ta bố thí chút ít tình cảm cho mày thì đúng hơn đây. Hiện tại mày đang không thua gì một thằng ăn mày, mày hiểu không?”

Mắt Lâm Long đỏ sọng, nhìn chòng chọc vào Diệp Vũ Chân, trong khi đó anh đang bị trói trên cây Thánh giá lại chỉ cười khê, thể rồi mái đầu từ từ rũ xuống, rõ ràng đã ngất xỉu lần nữa. Máu nhuộm đỏ chiếc quần màu trắng của anh, tụ thành một vũng dưới đôi chân trần, diễm lệ tới ma quỷ.

Lâm Long chỉ là do thất thố trong giây phút ngắn ngủi. Hắn lắc lắc cổ tay mình, đến gần anh và nói, “Không sao, điều tao khá khẩm hơn những tên ăn mày khác là tao có thể đánh anh ta hàng ngày, ngày ngày, nếu anh ta vẫn bướng, chỉ có đường thiệt. Nội một điểm đó thôi, tao đã mạnh hơn hầu hết những tên ăn mày khác rồi... Không đúng ư, Dung Thanh?”

Mặt Dung Thanh tái mét lại, “Đúng, ít nhất mày mạnh hơn tao. Chở tao về đi!”

Lâm Long ung dung chìa tay, “Được, tao gọi người lái mày đi!”

Dung Thanh đánh mắt qua Diệp Vũ Chân đang bị treo trên cây Thánh giá, máu me bê bết, sau rồi mới hít sâu một hơi, ra cửa. Người của Lâm gia bịt kín mắt hắn lại rồi mới lên xe. Xe lái ra ngoài cổng lớn, ngón tay dài của Dung Thanh bắt đầu gõ nhịp trên chiếc ghế da theo quy luật.

Tom mông lung nhìn tới ngọn đèn nơi góc đường, ủ rũ về nhà. Điện thoại trong túi reo lên, cậu ta lừ đừ cầm lấy, ‘alô’ một tiếng.

Trong loa nghe truyền tới tiếng người cấp bách, “Tom, Boss nhà cậu có phải có một con xe du lịch hiệu Ford(4) không?”

Tom ú ớ, “Ai thế ạ?”

“Jason đây!”

“Jason?!” Giọng Tom thoát cái lưu loát hẳn, “Chuyện gì thế?”

“Đừng hỏi nhiều. Biết bãi sửa chữa Edvire không?”

“Biết, chỗ chuyên tháo dỡ xe bị trộm!”

“Tôi chờ cậu đổi diện chỗ ấy, đến ngay đi!”

Tom chưa kịp hỏi câu tiếp theo thì Jason đã ngắt máy, cậu chàng cuống cuống vẫy tay gọi một chiếc taxi, đọc địa điểm mà Jason đã hẹn. Vừa đặt chân xuống xe đã nghe tiếng súng dội đến, Tom phát hoảng, núp kỹ vào tường, sau đó là tiếng bước chân rầm rập, Jason quỵ ngã ngay trước mặt cậu.

“Jason!” Mới nhỏ giọng gọi một tiếng, lại thấy một chiếc xe đen lao tới hướng này, cậu vội vã trốn sau một cầu thang trong hẻm. Từ khe hở bậc thang, cậu ta bắt gặp một bàn tay thò ra từ chiếc xe lạ, nã thêm một phát súng vào Jason đang nằm trên đất.

Tom trợn trừng mắt, đột nhiên rút di động ra, ấn một nút, di động ò e tiếng nhạc còi cảnh sát âm ỹ, chiếc xe lại nã thêm một phát nữa mới vèo vèo phóng đi. Tom chạy ngay đến chỗ Jason, lật mình hắn lại, run run gọi, “Jason, Jason!”

Jason chậm chậm hé mắt, rút từ cổ xuống một tấm khăn quàng. Chiếc khăn đang dính đầy máu, song Tom nhìn cái đã nhận ra ngay nó là chiếc khăn quàng cổ lông cừu Scotland chính tay cậu đã mua.

“Sao anh lại có nó? Jason? Anh đã gặp Boss sao?”

Jason thở phì phò, cố gắng phun ra một chữ, “Godern... Lâm!” Nói xong thì đã im bật.

Andrew nhận được điện thoại cầu cứu của Tom liền phái người tới hiện trường đưa Jason vào bệnh viện của gã, kẻ đó mang thẳng thư ký của Diệp Vũ Chân về văn phòng mình. Andrew phải gồng mình chịu đựng nghe thẳng Tom gào khóc ỉ ôi, tới khi cậu ta chịu tạm dừng, gã mới đe, “Tom, nếu mày vẫn còn bù lu bù loa trì hoãn tao tìm Vũ Chân, tao đảm bảo sẽ cho nửa đời còn lại của mày tha hồ mà khóc!”

Tom sụt sịt, tiếng khóc lập tức nín re. Andrew giục, “Kể đi, chúng mày phát hiện gì rồi?”

“Boss!” Tom cứng cổ khẳng định, “Anh ấy không hề từ chức!”

Cả Andrew lẫn tên áo đen đều cùng nhìn thẳng vào cậu ta, “Đâu ra mà mày dám quả quyết như thế? Tự mồm mày kêu chữ ký và đơn từ chức của hắn là thật cơ mà?”

“Chữ ký và đơn từ chức đều là thật, nhưng vụ từ chức chắc chắn là giả!” Tom nói chắc nịch, “Bởi vì sếp từng đồng ý với ta, anh ấy sẽ không từ chức!”

Tên áo đen bỗng xùy cười một tiếng, hắn tự biết bản thân mình không nên, nhưng cứ nhìn đến cái mặt tèm lem nước mắt nước mũi của thằng Tom mà kiên định cho rằng Diệp Vũ Chân sẽ vì giữ lời hẹn với cậu ta mà không từ chức, hắn thật nhịn cười hết nổi. Thế nhưng cười sượng xong lại phát hiện chủ nhân không cười, hắn bỗng thấy nghiêm trọng.

“Hắn nói thế nào?” Andrew một mực nhìn Tom, hỏi thẳng.

“Boss nói, anh ấy sẽ không bỏ rơi ta giữa đường, anh ấy còn hứa sẽ nhặt ta trở về, anh ấy đã hứa như thế, và anh ấy còn trừ nửa lương ta để chứng minh anh ấy là người giữ lời nữa!” Tom tường thuật lại hăng hái.

“Sẽ không bỏ rơi mày giữa đường...” Andrew ngả lưng vào ghế, lẩm nhẩm, “Câu này lằng mạn ghê à, chuẩn y tác phong Diệp Vũ Chân...”

“Boss nói nguyên văn thế đó!” Tom la toáng, giơ thẳng bốn ngón tay lên trời, “Ta sẵn sàng thề với Chúa!”

“Mày theo đạo Thiên Chúa à?” Tên áo đen vừa liếc mắt qua cái đầu sáng màu của Tom vừa hỏi.

Tom cúi gằm, “Hem...” Nhưng rồi lại đứng chính, “Cơ mà nếu không phải Jason tra ra được gì thì sao anh ta bị mưu sát thế chứ?”

“Thằng đó đã nói gì?”

“Không biết, anh ta chỉ kịp nói cho ta một cái tên: Godern Lâm, Tổng cục trưởng của bọn ta!” Nghĩ đến cảnh Jason toàn máu là máu, Tom lại nức nở.

“Godern Lâm... Cha của Lâm Long?!” Andrew dài giọng.

“Ừ đấy.” Tom thút thít, “Ta ở lâu với Boss thế rồi còn chẳng biết anh ấy chộc phải vị thủ trưởng này hồi nào. Hay đây liên quan gì đến chính trị, Boss vô tình phát hiện sơ hở của Godern Lâm nên ông ta bắt cóc anh ấy, hoặc Godern Lâm thấy Boss quen quen, tự dưng một ngày sực nhớ ra Boss là con trai của kẻ thù giết cha ông ta...”

Tên áo đen đầy bội phục nghe thằng Tom thao thao bất tuyệt như đúng rồi. Phận làm thuộc hạ, đáng ngại nhất là không có năng lực tưởng tượng, nhưng có thể dung túng một thằng thuộc hạ sáng tác thành thần như Tom thì phải công nhận Diệp Vũ Chân xem ra không tới mức lạnh tanh như ngoài mặt.

Andrew này giờ chỉ chau mày ngẫm nghĩ. Bất ngờ điện thoại vang, tên áo đen nghe điện xong và báo cáo, “Tên Interpol kia phẫu thuật xong rồi, may chưa chết... Nhưng ắt hẳn phải lâu lắm mới tỉnh lại!”

Thằng Tom lại ằng ạng xót xa, còn Andrew tự ngồi trầm ngâm, suy luận, “Nếu là trước đây, Vũ Chân từ chức thật là vì số ảnh đó...” Nghĩ đến đây liền chộp lấy điện thoại, bấm một dãy số, lát sau từ trong tai nghe vọng đến một giọng nói uể oải, “Ày, ông Andrew, tốt nhất ông nên cho ta một lý do chính đáng đêm hôm khuya khoắt dựng ta dậy làm gì thế!”

Andrew cười khẩy, “Nhắm vật, nửa đêm mới là thời điểm bận rộn nhất của *** mới đúng chứ, William?”

Người ở đầu dây bên kia bỗng nhiên gào ầm lên, trái ngược hẳn với chất giọng gợi cảm ban nãy mà lần này lại the thé, “Ta dạy ông mấy chục lần rồi, đồ não phẳng, ta không phải William, ta là vương tử Mansour, là Mansour, nghe thử tai chưaaaaa?” Giọng cậu ta rít lên khoe chọe đánh thức cả người đang ngủ cạnh, người kia nhỏ nhẹ hỏi, “Gì vậy?”

Giọng nói William thoát cái đã thay đổi, nghe rõ là ngọt lịm, “À, không có gì đâu, đang nói chuyện với một gã quê mùa nhạt nhẽo ý mà!” Thở thè với người cạnh mình xong, cậu ta lại trưng vẻ dữ dằn, “Có hệ sự thì gọi ta Mansour đi, không là cúp máy đây!”

Andrew gãi gãi lông mày ra chiều bó tay lắm, “Đằng nào cũng đều là *** cả, chối bằng niềm tin!”

William ‘hừ’ một tiếng, còn dễ dàng chấp nhận cách gọi đấy hơn cả bị gọi là William mới sợ. Cậu ta hằm hè, “Vào đề nhanh, đừng có lãng phí thời gian của ta!”

“Mày đã đưa ảnh của tao cho ai...” Andrew lạnh lùng hỏi.

“Ảnh á... Ảnh nào cơ...” William đứng đưng trả lời, “Ta có biết ảnh ọt chi mô!”

Andrew cười khinh khịch, không dằn dai thêm, “Ok, ằng chừng nói chuyện với *** chả được tích sự gì rồi. Đưa điện thoại cho Giản Dịch đi, tao tâm sự với hần!”

William nhanh chóng xoa dịu gã, “À, à, nhớ ra rồi, là ảnh nude của cưng nhà ông! Ta trả hết cho ông rồi còn gì nữa, mà nói thiệt chứ, ông biết tổng ta còn chả hứng thú gì với người ngợm hần chứ nói chi đến ảnh?”

“Tất nhiên, tao tin chắc mày sẽ không giữ số ảnh đó vì mày ganh tỵ, mày phát hiện thì ra có người dù *** cũng vẫn cao quý hơn hần mày đây thân dát vàng dát bạc. Tao nói chỉ có đúng quá, nhỉ, vương tử Mansour!” Andrew đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, nhất là hai chữ ‘vương tử’, gã lại tiếp, “Nói xem mày đưa số ảnh đó cho ai rồi?”

Hệt như dự đoán, “vương tử Mansour” tức giận ngút trời, mà theo kinh nghiệm thì câu tiếp theo cậu ta phun ra sẽ là, “Ta ra giá một trăm triệu mua mạng ông, sau một tuần mà ông vẫn phơi phới, ta sẽ tiết lộ cho ông ai giữ số ảnh đó!”

Dè dẫu đúng lúc này, có người hỏi cậu ta, “Mansour, em đang nói ảnh của ai cơ?”

William mau chóng cao giọng, cậu ta nhẹ nhàng bảo, “Vài bản thiết kế hình phẳng(5) của vũ khí thôi mà!”

“Ảnh gì mà nude?” Người kia lại hỏi ngờ vực.

William mau mồm giải thích, “Gồm cả mấy bản vẽ phôi(6) nữa!”

Andrew cười lạnh, thế rồi không hề báo trước, gã rống tướng lên, “Diệp Vũ Chân!”

“Cái gì!” Người đang ở cạnh William tức thì bật dậy, “Vũ Chân xảy ra chuyện gì?”

“Là, là như này, bên kia định cung cấp nguồn vũ khí cho ta, anh biết ta đã chấp thuận với anh rằng ta sẽ làm ăn chính đáng rồi mà? Cho nên ta kêu không chơi mấy vụ vũ khí vũ khiếc nữa đó, ta nể mặt tên Interpol có tên là Diệp Vũ Chân, thực tế là ta nể mặt Tiểu Dịch à nha!” (๑๐ =))))))))))))))

Giản Dịch im lìm hồi chốc mới xác nhận, “Em rắp tâm gây sự bằng được với Vũ Chân chứ gì?”

“Nào có, nào có, ta làm sao dám! Anh ngủ trước đi, ta không quấy anh nữa!”

Sau đó chỉ nghe tiếng William liên lấu rồi tiếng chân thùm thụp thùm thụp, mãi sau mới lại thấy William nghe máy tiếp, âm giọng rõ ràng đang kiềm nén cơn giận đỉnh điểm, “Andrew, đừng để ta có cơ giết ông!”

Andrew cúi kính chữi lại, “Thao con mẹ mày, câu đó tao nói mới đúng! Chó má, mày không nhả tên thằng đó ra, tao cho mày biết, tao mà không làm tình yêu tình đương của mày cùng thằng Giản Dịch nát bét thì tao đổi mẹ tên tao thành William luôn!”

William lấy làm hả hê lắm, cười trên nỗi đau của gã, “Eo ơ gì mà như lửa đốt phải đít thế, xem ra Diệp Vũ Chân cũng không tuyệt vời quá đâu ha...”

Ngữ điệu Andrew cũng thay đổi, khách sáo hần, “Cũng là cưng thấu hiểu lòng tao nhất cưng ạ, cưng mà lèm bèm thêm một câu vô nghĩa nữa là tao sẽ kích động thành dạng gì đấy! Tao hỏi lại lần nữa, có phải mày đưa ảnh cho Lâm Long không?”

William ho khù khụ, giảng hòa, “Yên để ta nhớ đã nào, tên gì ấy nhỉ? À, à nhớ ra rồi, tên là Nore, mà hình như các ông gọi hần là Lâm Long, ờ há, là Lâm Long đó. Chặc chặc, ông thừa biết ta dễ mủi lòng ghê à Ta đưa ảnh cho hần chẳng qua do ta hảo tâm, thông cảm cho nỗi khổ đau của một con người lỡ làng với mối tình đơn phương mà thôi...”

Andrew hít sâu một hơi, cười tủm tỉm, “Nói cũng phải. Đúng rồi, tiện thể báo luôn cho mày, kể từ tháng sau, tất cả lãi kim cương của mày đều giảm một nửa!”

“Đùaaaaa à?!” Mansour lại ré lên.

Andrew nghiêng răng ken két, “Buôn bán cũng cần nộp thuế đấy ạ thưa vương tử điện hạ!” Dứt câu liền dứt tợn tắt phụt nút di động.

“Lâm Long...” Andrew như thổi phào, mà cũng như thổi phien nào, “Có vẻ là hấn ta thật rồi!”

Tom lấy làm kinh hãi, “Gì cơ, người nói chuyện này do tổ trưởng Lâm chủ mưu á?”

“Tổ trưởng Lâm...”

“Ừa, tổ trưởng Lâm mới tiếp nhận vị trí tổ trưởng của Boss bọn ta!” Đột nhiên bị Andrew trợn mắt, ác độc lườm mình, Tom còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Andrew xách cổ, “Sao mày không nói toẹt ra sớm đi?!”

Tom bị túm lơ lửng giữa không trung, hai chân vung vẩy loạn xạ, “Ta, ta biết sao được hai người ấy liên quan gì!”

Andrew quăng mạnh cậu ta đi, cười gằn với thằng Tom đang sợ sệt, “Chả nhẽ mày không biết Lâm Long vốn chẳng có ý tốt gì với Diệp Vũ Chân chắc?”

Tom lắc đầu nguầy nguậy, rồi lại gật đầu lia lịa, “Chỉ thấy hấn hình như không ưa Boss lắm, suốt ngày tìm Boss gây khó dễ!”

Andrew bật cười, phán đầy bất đắc dĩ, “Vũ Chân, khổ thân người phải chịu đựng một thằng thư ký ngu cở này!”

Tom thình lình mở to mắt, hỏi dồn dập, “Thế phải chẳng là, hấn yêu thầm Boss, từ yêu sinh hận nên mới quần chân anh ấy mãi!”

Andrew đặt mông ngồi xuống sofa, “Rốt cuộc mày cũng chưa tới nông nỗi ngu hết thuốc chữa!”

Tom nắm chặt tay thành nắm, “Ta dứt khoát không tha hấn đâu!”

“Mày không tha hấn?” Andrew vất một tay lên cạnh sofa, đứng đĩnh hỏi, “Mày sẽ làm gì được một thằng vừa có hắc đạo vừa có bạch đạo chống lưng như Lâm Long hả?”

Tom ỉu xìu tấp lự, rồi lập tức mắt cậu chàng rực sáng, “Người cho ta thuốc độc đi, ta thả trộm vào cốc uống nước của hấn!”

Andrew liếc mắt qua cậu ta, “Mày nghiêm túc đấy à? Mày có lương trước nếu bị Lâm Long phát hiện sẽ lãnh hậu quả ra sao không?”

Tom nghĩ nghĩ, chân cũng theo đó mà run bần bật, song cậu ta hào hùng ưỡn ngực, “Vì Boss, vì trả thù cho đồng nghiệp, ta chết không từ nan!”

Andrew thấp đầu xuống và đứng lên vỗ vai cậu ta, “Tốt lắm, giờ đã hiểu tại sao Vũ Chân chịu đựng được mày rồi. Nhưng mà mày không cần làm gì sất, mày là đôi mắt cạnh Lâm Long duy nhất của tao. Muốn cứu Vũ Chân, đôi mắt này rất quan trọng, ngộ nhờ bị mù thì sẽ nguy lắm!”

“Chúng ta cần phải làm gì?”

“Lâm Long chắc chắn rất tự tin về nơi hấn nhốt Vũ Chân, hoặc giả, hấn nắm chắc chúng ta không thể tra được nơi của Vũ Chân từ hấn, do đó hấn mới dám nghênh ngang chường mặt ở đây! Mạnh động lúc này không có lợi, tạm thời cứ yên lặng xem xét tình hình đã!”

“Yên lặng... xem xét tình hình!” Tom há hốc, “Nhưng Boss đang chờ chúng ta cứu anh ấy!”

Bầu mắt rộng của Andrew lại héch lên, “Diệp Vũ Chân không phải người chờ người khác tới cứu, nên chúng ta phải kín tiếng, chờ tín hiệu từ hấn! Mày chỉ việc hành xử như bình thường là đủ rồi!”

Tom không còn cách nào khác, buộc lòng ôm mối tâm tư ngổn ngang trở về văn phòng. Vừa lúc cậu ta bùng được tách trà lên thì trùng hợp Lâm Long đi từ văn phòng ra, nhắc thấy hấn là tay Tom đã lấy bấy, tách trà lẩn lóc xuống sàn, cậu ta vội vàng ngồi xổm xuống nhặt, thế nhưng tách trà lại như ma xui quỷ khiến, lẩn đúng chốc ngay chân Lâm Long.

Lâm Long nhặt nó lên, trao cho cậu ta, “Tom, mày uống café chán chê ở ngoài rồi, giờ về còn uống tiếp à?”

Tom túa mồ hôi đầm đìa, lấp ba lấp bắp, “Tòì, tòi thích uống café!”

“Khéo ghê đấy, tao cũng vừa mua được hạt café ngon hết xẩy, vào phòng tao làm một tách đi!”

“Không, không dám ạ!” Tom ngượng nghịu cười cười, vừa ngẩng đầu lên liền cụng ngay cằm Lâm Long, thế là hốt hoảng rút đầu lại.

“Dám không vào thử xem!” Lâm Long bỏ lại một câu vô cùng thờ ơ, đoạn trở về văn phòng.

Tom cứng đờ như đá đặt cái tách lên bàn, Linda ngồi gần đó buông lời trêu, “Sao hả Tom, mặt mũi tái xanh tái xám thế kia á? Hồi trước chú thích chui vào phòng sếp lắm mà?”

“Hai chuyện ấy sao đánh đồng làm một được?” Tom rũ rượi nhả ra một câu.

“Ừm, đúng là sĩ quan cảnh sát Diệp đẹp trai hơn!” Linda hất hàm, “Nhưng chị thấy tổ trưởng Lâm cũng nam tính phết đấy chứ?”

Thấy mắt cô lấp lánh, Tom chỉ cảm thán đơn giản, “Bà mù rồi!”

“Tom...” Lâm Long gọi đích danh cậu chàng từ văn phòng.

Tom đành hít sâu một hơi, nặng nề lê đôi chân như đeo đá vào trong. Đẩy cửa ra thì thấy quả nhiên Lâm Long đang xay hạt café, cậu ta bèn chạy qua bảo, “Mấy việc này để tòi là được, không cần phiền tổ trưởng đâu ạ!”

Lâm Long ngừng tay, quay qua ngồi xuống ghế, Tom nhận lấy, ra sức xay tiếp.

“Mày thân thiết với Vũ Chân lắm sao?” Lâm Long hờ hững đặt vấn đề.

“Biết làm sao được, anh ấy là sếp của tòi, còn tòi là thư ký mà!” Tom cười đỡ, lanh lợi xài ngay câu mới học, “Nhưng mà, anh Diệp đẹp thiệt, song tổ trưởng cũng rút chi nam tính!”

Lâm Long nghiêng đầu nhìn cậu, “Mày làm thư ký mà còn quan tâm diện mạo sếp cơ à... Hay là mày cũng Gay giống tổ trưởng mày nốt, mày yêu thầm Vũ Chân hửm?”

Tom nghe thế, hoảng tới nỗi làm đổ cả máy pha café. Cậu ta hì hì cười gượng dăm ba tiếng, “Tòi, tòi tuyệt đối, đối, không có nuôi ý nghĩ xấu xa dành cho Boss!”

Lâm Long đứng dậy, đến sát rạt Tom, “Tao nói mày yêu thầm Diệp Vũ Chân, cũng không phải chuyện hệ trọng, mày cần gì cuống cà kê lên thế?”

Tom cười hì hì, “Anh Diệp cũng bởi vậy mà từ chức còn gì. Tòi hăng còn yêu cái nghề của mình lắm!”

Lời phân trần này của cậu chàng dường như khớp với dự liệu của Lâm Long, hần cười khẽ, “Ừm, ngu như mày mà mất việc, muốn kiếm công việc tương tự thì khó hơn lên trời!”

Tom thở phào nhẹ nhõm, bê máy pha café lên, mặt cười tươi rói, “Vâng ạ, vâng ạ, nên là tòi yêu quý công việc này lắm!”

“Yêu quý lắm...” Lâm Long đi vòng sau lưng cậu, Tom cảm giác toàn thân mình ớn lạnh, chỉ nghe tiếng hần vang bên tai, “Đã thế mày còn lén lút đi gặp gã trùm Andrew làm gì?”

Tom kinh hoàng tốt độ, chưa kịp ngoảnh mặt lại đã bị Lâm Long ấn dúi xuống bàn. Hần từ tốn rút một cây bút chì nhọn hoắt ra khỏi ống cầm bút, vẽ hờ hững lên mí mắt Tom, “Nói đi, mày gặp Andrew làm gì? Nói gì với gã? Nói dối cũng không sao, miễn là sau đó mày nhớ chọn thích bị mù mắt trái hay mắt phải hơn là được. Có điều, đừng nói dối quá ba câu, bởi vì sau đó, mày sẽ không còn cơ hội để lựa chọn nữa đâu!”

. /.

Chú thích:

1. Phong cách Gothic là một phong cách kiến trúc bắt nguồn từ châu Âu, chủ yếu là Pháp, khoảng thế kỷ thứ 12, nên được gọi là kiến trúc kiểu Pháp. Ban đầu, Gothic gắn liền với thiết kế các nhà thờ, với vẻ bí ẩn và lạ lẫm, nên còn gắn liền với khái niệm “man rợ và kinh dị”.

Tên gọi Gothic chỉ xuất hiện khi châu Âu bước vào phong trào cải cách, khoảng thế kỷ 16. Đến thế kỷ 18, thì phong cách kiến trúc này bắt đầu phát triển mạnh ở châu lục này, mở rộng hơn vào đầu thế kỷ 19 và tiếp tục được áp dụng khi thiết kế các trường đại học, đầu thế kỷ 20.

Đặc điểm tiêu biểu nhất của kiến trúc Gothic là mái vòm và đầu nhọn. Phong cách này nhấn mạnh vào những hình khối theo chiều thẳng đứng, và tập trung vào những hệ cột mảnh, trần cao mở rộng với sự kết hợp của những vật liệu như kính. Nhờ kiến trúc mái vòng cung và có đầu nhọn, cộng với hệ thống cửa sổ kính rộng nên những ngôi nhà theo kiến trúc này có nhiều ánh sáng.

2. Nội thất Louis là phong cách nền tảng cho phần lớn phong cách nội thất của Pháp.

Phong cách Louis Pháp bắt đầu tại Paris, vào thế kỷ 17 dưới Louis XIV – “le Roi Soleil” – người trị vì 1643-1715, các triều đại dài nhất của bất kỳ quốc vương châu Âu. Các triều đại của vua Pháp Louis XIV bắt đầu những gì các chuyên gia sẽ gọi sự khởi đầu của thiết kế “tao nhã” đồ nội thất tại Pháp. Pháp đã trở thành tinh chế đồ gỗ trong thiết kế, với rất nhiều sự nhấn mạnh vào thiết kế chảy đối xứng.

Các giai đoạn của phong cách nội thất Louis có thể điểm gọn như sau:

- Louis XIV: Nội thất theo phong cách Baroque (trong giai đoạn này có cả phong cách Regence nữa nhưng không để nhiều ấn tượng)
- Louis XV: Nội thất theo phong cách Rococo.
- Louis XVI: Nội thất phong cách tân cổ điển Pháp.

Ghế Dung Thanh ngồi, đại khái có lẽ thế này:

3. Niccolò (hay Nicolò) Paganini (27/10/1782 – 27/05/1840) là một nghệ sĩ chơi violin, viola, guitar và nhà soạn nhạc người Ý. Ông được coi là một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất trong lịch sử, dù rằng không thể xác thực điều này do không có được những băng ghi âm các tác phẩm ông trình diễn. Mặc dù thế kỉ 19 ở châu Âu có một số nghệ sĩ violon xuất chúng, nhưng Paganini là nghệ sĩ bậc thầy ở thế kỉ này. Có những lời đồn đại đương thời rằng ông đã “bán linh hồn cho quỷ dữ” để có được khả năng thần kì này.

4. Xe du lịch Ford

đại để là thế này đây:

Ford Mondeo nổi tiếng:

Ford Galaxy:

Ford Grand C-Max:

5. Bản vẽ hình phẳng

lấy súng làm ví dụ:

6. Bản vẽ phối là phương pháp dựa trên quy luật xa gần để vẽ những vật hình khối trên một mặt phẳng tạo cho chúng ta cảm giác thật về chiều rộng, chiều cao, chiều sâu và vị trí của chúng trong mối quan hệ với nhau.

ví dụ (ảnh nude của em Mansour =))):

7. Chương 7

Tom sợ run cầm cập, mắt thấy ngòi bút tằm tối kia cách con người mình chỉ có vài li, cậu ta sao còn suy nghĩ nhiều nhận gì nổi, có gì khai nẩy thẳng toẹt.

Kể sạch bách xong, lại thấy đối phương chỉ im bật, cậu ta càng run tợn, “Tôi nói thiệt 100% đó, tổ trưởng, không có lấy nửa điểm giả dối!”

Chẳng hay phải chẳng nét mặt cậu chàng thành khẩn quá mà Lâm Long cũng chịu buông tay. Ngồi bút dời khỏi tầm mắt cậu ta, Tom cảm thấy chân mình không thua gì cọng bún, xuôi lơ ngơ phịch xuống đất.

Lâm Long đánh mắt nhìn Tom run rẩy trên đất tựa một bãi bùn nhão nhoét, liền cười khẩy khinh miệt, “Tao tin, cái óc bé tẹo của mày cũng chưa đạt tới trình độ dối trá mà tao không lần ra được trong vòng một phút, tuy nhiên...” Hắn giẫm lên đầu Tom, “Tao không giết mày không phải vì mày khai thật, lời nói thật của mày không đáng một xu với tao, chẳng qua mày là đứa duy nhất thực sự cho rằng Diệp Vũ Chân không từ chức, nội điểm đó đã chứng tỏ mày quả thật hiểu anh ta đấy. Tao nói rồi, hành lý hữu hiệu nhất để mày có thể bảo toàn mạng sống cho mày... Ấy là kiến thức hiểu biết về Diệp Vũ Chân của mày!”

Bị gót giày nọ giẫm lên đầu, Tom không thể gạt đầu tỏ ý tán đồng đành nhấc tay và lấp bắp, “Tôi biết, tôi sai rồi, tổ trưởng oai phong sáng suốt ăn đứt cả Diệp Vũ Chân. Tôi nhất định docks lòng trung thành vì tổ trưởng, tuyệt không hai lòng, tuyệt không hai lòng!”

Lâm Long thu chân về, khoe miệng cong lên, “Tuyệt không hai lòng là một câu rẻ rách. Đứng trước kẻ mạnh mà không biết khuất phục thì rõ là tự tìm đường chết. Có điều, mày thừa rõ tao mạnh hơn mày rất nhiều mà vẫn trung kiên với Diệp Vũ Chân, dáo dác kiếm tìm anh ta, thôi thì cũng phải công nhận tấm lòng mày. Thảo nào mày vô tích sự thế mà anh ta có thể tin tưởng mày vậy!”

Tom nằm im re, rậm rập đồng ý, “Là, là tôi có mắt như mù!”

“Tốt!” Lâm Long cuối cùng cũng ‘ân xá’ cho cậu chàng, “Đứng lên, kể cho tao nghe về Vũ Chân!”

Tom vội vàng đứng dậy, nịnh nọt lấy lòng, “Không biết tổ trưởng muốn nghe gì ạ?”

Lâm Long vuốt vuốt cằm, đoạn hất mắt, “Tao muốn biết những lúc cảm xúc của Diệp Vũ Chân bị dao động mạnh!”

“Ý...” Tom cố hỏi tường, “Những lúc cảm xúc anh ấy bị dao động mạnh thường là do con gấu đáng ghét kia quấy rối, mỗi một lần ấy, trông anh ấy hết sức phiền muộn! Anh ngắm xem, bị một gã siêu lưu manh, siêu cướp giết quần quéo bên mình suốt ngày, chớ nói anh ấy, đến cả chúng tôi đứng ngoài nhìn cũng còn thấy ghét không chịu được! Thỉnh thoảng anh ấy nghe điện thoại từ gã xong, đau khổ tới nỗi bỏ cả ăn trưa...” Tom càng nói càng hứng, cái tật xấu thường ngày lại được thể đến giờ phát huy, bài báo cáo của cậu ta luôn chỉ có nửa đoạn đầu là trần thuật, còn nửa đoạn sau trở đi chính là nghệ thuật miêu tả.

“Kết đi!” Tiếc thay, Lâm Long chùng như cực kỳ khó chịu vì nghe nhắc đến Andrew, hắn xẵng giọng, “Kể cái khác!”

Tom ngẩng đầu nghĩ nghĩ, “Những lúc cảm xúc dao động mạnh của Boss thật sự không nhiều lắm, ngoài Andrew... Vậy chỉ có lúc nhận được chuyển phát nhanh từ Nam Phi...”

Mắt Lâm Long nhất thời sáng lên, giục, “Nói tiếp!”

“Cũng không hẳn là dao động mạnh lắm, nhưng mà có vẻ buồn. Hơn nữa mỗi lần như thế, Boss đều không thích ai quấy rầy anh ấy, ví dụ tôi mà kiếm có mò vào phòng anh ấy là y như rằng bị trừ lương!” Tom đoán định, “Đại khái tả nó là tâm trạng xấu đi!”

Lâm Long tự xoa móng tay mình, cười cười đầy dăm chiêu, “Cũng phải, cơ sao tao lại quên khuấy mất chuyện quan trọng này nhỉ?” Thế rồi, phát phát tay, “Được rồi, ra ngoài đi, có việc tao lại gọi!”

Tom thất thểu về chỗ làm việc, cứ nghĩ đến biểu cảm đặc ý của Lâm Long là lại một lần rùng mình. Cậu ta bần khoản chuyện mình vừa nói có gì quan trọng hay không, thế là ảo não tự vò tóc.

Cùng lúc này, Andrew cũng đang tiếp đón một vị khách ngoài ý muốn. Khi gã bước vào cánh cửa xoay của một quán café liền gặp một thanh niên trẻ tuổi tóc đen, áo khoác đen đang ngồi sẵn tại một góc, nhàn nhã lật giở một cuốn tạp chí.

“Người là Daniel?” Andrew đi qua rồi hỏi.

Dung Thanh nâng tay bày tư thế mời, Andrew bèn kéo chiếc ghế đối diện hắn, ngồi xuống, đan hai tay vào nhau, “Người nói người biết tung tích Diệp Vũ Chân?”

Dung Thanh gấp chỉnh tờ quyển tạp chí lại, mới đáp, “Không chỉ biết, ta còn có thể cứu anh ta!”

Nhìn lướt hần, Andrew tựa mình vào lưng ghế, mỉm cười, “Nói đi, người có điều kiện gì?”

Dung Thanh nhìn xuống bàn tay trắng nõn của mình, trả lời, “Vốn dĩ điều kiện cũng không khó khăn quá, là do Diệp Vũ Chân tự đề đạt thôi... Sau khi ta cứu, anh ta sẽ trở thành người tình mới của ta, hoặc nói ngược lại cũng được. Nói cách khác, chuyện giữa ông và anh ta sẽ chỉ còn là quá khứ!” Dứt câu, chỉ lẳng lẳng nhìn Andrew, rồi hần mới nâng tách, khoan thai uống một hớp café, “Ông biết anh ta nói gì với ta không? Rằng anh ta không yêu ông... mà yêu một người có tên Tăng Vũ Sâm, còn nói y rất giống ta, chơi dương cầm cũng giỏi nữa, phải không nhỉ? Vừa hay, người yêu trước của ta cũng giống Vũ Chân lắm, cho nên bọn ta cảm thấy đây là một cơ hội tuyệt diệu, một cơ hội để bắt đầu lần nữa cùng nhau.”

Dung Thanh nói rất nhẹ nhàng song lại vô cùng chậm rãi, vô cùng rõ rệt, chữ nào chắc nghĩa chữ nấy, không hề lệch lạc sang nghĩa khác, cứ thế rót thẳng tấp vào lỗ tai, vào trái tim người đang nghe. Nếu ví ngôn ngữ là một con dao, hiển nhiên Dung Thanh chính là người cầm chuôi dao vô cùng thiện nghệ.

Đáp lại hần cũng chỉ là cái nhìn lẳng lẳng của Andrew, nhìn thẳng vào hai mắt hần, sau đó gã cười khinh khịch, “Mơ hồ! Ý ta là, ta tin Vũ Chân có nói thể thật, nhưng ta không chấp nhận để hần và ta chỉ là chuyện quá khứ! Người hiểu đó, khi người có một tình nhân hơi hồ đồ, người bắt buộc phải có cái đầu thông minh một tí. May mắn là chỉ số thông minh của ta cũng đủ dùng.”

Dung Thanh bật cười, đáp lại, “Hồ đồ à, ta không biết Diệp Vũ Chân hồ đồ cơ đấy!”

Andrew nhào mình về đằng trước, cười khe khẽ, “Người cảm thấy người hiểu Diệp Vũ Chân lắm ư? Hần đã ở cạnh ta năm năm ròng, trong cảm thụ của hần, ta là ai, ở vị trí nào nào?”

Dung Thanh bê tách café lên, ung dung ngả lưng vào ghế. Hần cũng đồng thời mỉm cười, “Bởi ông đã muốn ta đoán, vậy thì ông giống một cái hang nường nấu tạm thời của anh ta, không quá thích thú, ngật nổi không còn nơi nào để đi nữa, đúng chứ? Có lẽ bao giờ Vũ Chân dọn tới nhà mới sẽ có đôi chút quyến luyến về cái hang, nhưng một khi khát vọng và niềm vui với cuộc sống mới dâng trào, chút quyến luyến ít ỏi ấy sẽ chả thấm vào đâu!”

Andrew bình thản đáp, “Hình dung hay phết, nhưng người chưa đủ hiểu Vũ Chân rồi. Đối với hần mà nói, lâu nay hần vẫn chỉ ở hang, chưa từng có mái nhà thực thụ cho mình. Dù là Diệp gia hay là chỗ ta cũng vậy, trong mắt hần cũng chỉ là cái hang cái hốc, thành thử, nhà hần thực ra chính là cái hang, và cái hang chính là nhà hần. Mẫu người như hần, cực kỳ thiếu thốn cảm giác an toàn nên không chịu thừa nhận tình cảm của mình dễ dàng quá, bởi bằng cách đó, hần mới không nơm nớp nỗi sợ liệu có khi nào hần đánh mất hay không. Nhưng thực chất người như thế lại là người cố chấp về tình cảm nhất. Ta thì... dù không phải người tình, ta cũng là người nhà của hần, hần có thể vứt bỏ ta nhưng ta tuyệt đối không thể vứt bỏ hần, bởi lẽ không một sự thương tổn nào gây ra nỗi đau cho hần lở loét hơn việc bị người nhà vứt bỏ! Người có thể hiểu ý ta không?”

Dung Thanh nhìn chằm chặp Andrew mãi, sắc mặt hần bọt bọt hần đi mà không hiểu nguyên do. Sau rồi, hần đứng dậy, rút tiền từ chiếc ví da và kẹp dưới tách café, bảo, “Ta xin ghi nhận, thế nhưng... Nói vậy, chuyện Diệp Vũ Chân, thứ cho ta đây không thể giúp được!”

Ngay thời khắc hần rẽ ngang qua Andrew, gã bỗng cất tiếng, “Ta sẽ chờ người đổi ý!”

Dung Thanh gạt nhẹ đầu ngu ý tạm biệt rồi mở cửa rời đi, đám vệ sĩ bèn đi lên hỏi, “Thiếu gia, lên xe ạ?”

Hần lắc đầu, đơn giản đút tay vào túi áo khoác và thả bước giữa con phố. Đường phố London nườm nượp từng dòng xe cộ như mắc cửi, lại nhớ đến câu nói của Andrew ban nãy: “Hần có thể vứt bỏ ta nhưng ta tuyệt đối không thể vứt bỏ hần, bởi lẽ không một sự thương tổn nào gây ra nỗi đau cho hần lở loét hơn việc bị người nhà vứt bỏ...”, hần cúi đầu, lảo đảo tự nói, “Em đã từng coi anh là người nhà của em, phải không? Anh đã gây ra vết thương lớn nhất cho em, nên em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, phải vậy không... Seven.” Nói rồi, lại thở một hơi dài thật dài giữa con đường tấp nập.

Lâm Long nhận được cuộc điện thoại bất ngờ từ Dung Thanh. Từ hồi hần giận dữ rồi tòa lâu đài vẫn chưa chịu nhận bất kỳ cuộc điện thoại nào của Lâm Long hết, dè dặt hôm nay lại chủ động mời Lâm Long đi ăn.

“Tao so đo nhỏ mọn với mày làm gì, hưởng chi đó chỉ là một người xa lạ. Không đâu xích mích với bạn bè chỉ vì một người lạ thì không nên!” Dung Thanh nở nụ cười.

“Thì đây, tao nói đi nói lại anh ta không phải Seven rồi mà.” Lâm Long cười cười, “Anh ta khác xa Seven. Tối nay mày rảnh thì đến chơi đi, mày sẽ càng hiểu tường tận hơn đây.”

Dung Thanh nhận lời, “Ừ, đằng nào tối nay cũng buồn tẻ.”

Lâm Long cực rảnh rỗi về cơ thể Diệp Vũ Chân, hẳn luôn biết thời điểm thích hợp để cản trở tinh thần Diệp Vũ Chân đạt được thời gian tỉnh dưỡng đầy đủ, vì vậy dù anh không nói quá nhiều, song mới có mấy ngày ngắn ngủi mà vẻ mệt mỏi đã hẳn đậm trên gương mặt anh, tinh thần thoát nhìn đã biết ngay không hề tốt.

Dẫm ba tên vệ sĩ tiến vào, một kẻ nâng cánh tay anh lên, diu ra ngoài. Hễ lần nào được dẫn đi, anh đều kỹ lưỡng quan sát. Tuy nhiên phải công nhận rằng đây mới là đường hầm đúng nghĩa nếu so sánh với tòa biệt thự dưới lòng đất Andrew hay chơi đùa, những bức tường ẩn mình sâu tít dưới lòng đất cực dày có trang bị các thiết bị công tắc, trừ phi có người thả anh ra, bằng không anh không có tia hy vọng nào chạy khỏi nó! Chưa hết, Lâm Long cũng rất chú ý trong việc dùng thuốc với anh, hẳn thường đổi thuốc theo định kỳ đủ khiến anh thất thoát sức lực mà vẫn tránh cho cơ thể anh kịp sinh ra kháng thể.

Diệp Vũ Chân bị đám vệ sĩ áp tải vào thang máy, thông xuống một tầng đại sảnh trong lâu đài rồi cửa mới mở, anh phát hiện mình đang đi vào một phòng chiếu phim. Đám vệ sĩ thả anh xuống ghế sofa, Lâm Long phẩy tay với chúng. Chờ cho phòng không còn ai nữa, hẳn mới chuyển mắt qua anh mà cười, “Bên dưới, có phải muốn tôi làm rồi không?”

Anh im lìm không đáp, hẳn vẫn tà tà cười, “Hiện tại chắc anh vẫn chưa cảm giác, nhưng năm năm, mười năm nữa, anh lại mong ngóng được tôi liếc mắt một lần như ngóng sao ngóng trăng ấy chứ!”

Hắn cố tình dài giọng, càng khiến con số thời gian năm năm và mười năm trở nên đặng đặng. Diệp Vũ Chân một mực không lên tiếng, hẳn bèn ngồi xuống cạnh anh, cầm lên ngón tay thuôn mảnh và vuốt ve những vết chai sần trong lòng bàn tay anh, cười bảo, “Khoảng cách thời gian chừng ấy, còn ai nhớ tới anh đây, Andrew ư... Tôi còn tưởng gã sẽ đến cứu anh cơ, thế mà gã lại ới ra một câu rằng anh là dạng người không cần đến cứu. Vậy còn Tăng Vũ Sâm nhỉ? Thiết nghĩ... Nếu nói y lưu tâm sao anh bỗng mất tích lâu như thế, thà nói rằng y chẳng qua có chút tò mò thôi, đúng không? Diệp Vũ Chân, anh là một người không ai thêm nhớ đến...”

Lần này, cuối cùng hắn cũng hài lòng vì sắc mặt Diệp Vũ Chân trắng bệch đi. Hắn nắm tay anh, bật chiếc màn hình chính giữa trung tâm trong số ba mặt màn hình, giới thiệu, “Hồi sang trường bên Nam Phi đặt bom, tôi từng có thời điều tra Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm, tôi muốn biết chúng nó rốt cuộc là nhân tài phương nào mà làm anh vương vấn mãi như thế...” Trên màn ảnh bắt đầu xuất hiện hình ảnh của Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm đang sóng vai nhau đi giữa từng gian hàng siêu thị, chốc chốc lại ghé tai nhau thầm thì thì thì, sao mà êm ả và ngọt ngào. Lâm Long cười nói, “Mấy cảnh đầu này cũng không có khả năng thuyết phục gì lớn lao lắm, nhưng hai đứa nó ân ái thân mật thế thật làm tôi hơi ngạc nhiên, về chừng nó hoàn toàn không nhớ đến sự tồn tại của anh... Vũ Chân! Hoàn toàn không nhớ đến anh, người đã hy sinh vì nó mà bị cưỡng hiếp, hy sinh vì nó mà bị giam cầm...”

Tăng Vũ Sâm đang đẩy xe hàng bỗng ngoái lại như có gì đó cần nói với Hứa An Lâm, thế mà ngay lúc cậu không phòng thủ, y liền hôn cái ‘chóc’ một cái, mặt Hứa An Lâm đỏ bừng nhưng lại không thể nổi cáu giữa nơi công cộng. Khung cảnh này nhìn kiểu gì cũng thấy nó ngọt hơn đường, đến cả người ngoài xem thôi cũng thấy hết sức ngọt ngào, song Diệp Vũ Chân sau trước chỉ lặng yên, nhích dần vào ghế sofa, tựa đầu sang một bên.

Cửa mở, Dung Thanh đi vào. Hắn nhìn lướt qua màn hình, lại nhìn đến Diệp Vũ Chân đang ngả đầu trên tay vịn ghế, lông mày hắn hơi hơi nhíu lại. Đường như Diệp Vũ Chân trông còn hốc hác hơn cả tuần trước, Lâm Long nói hẳn rất hiểu Diệp Vũ Chân có lẽ là đúng rồi, chỉ ít hẳn cũng biết cách tra tấn Diệp Vũ Chân thế nào để anh thấy đau thật sự.

Lâm Long cười xòa với Dung Thanh, “Có đúng là khác nhau không? Seven đối xử với tình nhân cũ hẳn tâm hơn Vũ Chân nhiều!”

Dung Thanh không đáp, ngồi xuống ghế sofa bên kia, mà hình ảnh lúc này cũng chuyển tiếp. Ai biết đâu tiếp theo lại là phim nóng của Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm, hai người quấn quýt nhau trên chiếc giường trải drap trắng xóa, tiếng thở và tiếng cười lớn vốn thi thoảng lại dật ra. Lâm Long khoái chí, “Thật là một

cặp hạnh phúc quá chừng. Vũ Chân, xem xem, có phải bản thân anh trở trối biết mấy so với chúng không nào?”

Diệp Vũ Chân co chân lại rồi gục xuống đầu gối, Lâm Long lấy làm vui vẻ, “Phải, trở trối biết mấy, tựa như đêm ấy chúng nó yêu thương nhau ngay kế bên, hoàn toàn không đoái hoài gì đến anh đang bị Andrew cưỡng hiếp tại gian phòng bên cạnh. Giả như Tăng Vũ Sâm lúc ấy chịu bỏ bớt chút tâm tư, à thôi, nửa phần tâm tư đi qua xem anh đã ngủ chưa, có khi anh sao phải gánh chịu kết cục ngày hôm nay”? Lâm Long dán rạt vào tai anh, nhả rõ ràng từng chữ một, “Một tên sẵn sàng giao anh đang say túy lúy cho gã Andrew thâm độc, thậm chí lòng quan tâm dành cho một người bạn, nó cũng chưa bao giờ trao cho anh, trong khi anh lại chấp nhận lằm bằm, nhận hết lăng nhục vì nó... Có phải thế không?”

Diệp Vũ Chân lẳng lẳng không nói nhưng má đầu đang vùi trong cánh tay lại dúi xuống sâu nữa. Lâm Long lùa tay vào tóc anh, gần khê, “Tôi đang hỏi anh, có phải thế không?”

Đoạn, hấn giật mạnh tóc anh ra sau, ép anh phải ngẩng mặt đối diện với màn hình, sau đó hấn bật màn hình bên trái, đến lượt những tấm ảnh Andrew đã chụp sau khi xảy ra chuyện đó được trình chiếu. Hấn cười hả dạ, “Có phải giống thế này không? Ở đây anh đang bị cưỡng hiếp, còn chúng âu yếm nhau ở ngay bên cạnh!”

Diệp Vũ Chân trần trối nhìn số ảnh đó, cuối cùng cũng không kiềm được cơn run. Bấy giờ Lâm Long bỏ tóc anh ra, từ từ quỳ gối trước mặt anh, hôn lên mu bàn chân trần anh co trên ghế, ngược mặt cười đầy âm hiểm, “Anh từng kể có một buổi sáng anh đã sợ đến bủn rủn cả người, vì anh rất sợ để người đời biết việc anh đã bị phạm nhân mình đuổi bắt cưỡng hiếp. Có phải vì nỗi sợ ấy quá khắc sâu nên sau này cứ gặp gã là anh không dám phản kháng...” Vừa nói, hấn vừa du di nụ hôn dọc từ chân anh lên đến mu bàn tay đang úp trên đầu gối, rồi tiếp là hôn đến con ngươi thần thờ. Sau đó hấn vươn tay, miết mở miệng anh, cười mỉm, “Vũ Chân, chúng ta hãy lặp lại màn ấy lần nữa vậy, vì tôi rất ghét thái độ ngạo mạn của anh. Nếu anh không chịu phối hợp, vậy hãy học cách thuận tòng đi!”

Hấn cúi xuống, hôn lấy hôn để, ấn ngã anh xuống ghế, mọi âm thanh nghèn nghẹn của anh đều bị hấn giam hãm giữa hai phiến môi. Lâm Long hung hăng xé toang áo anh, từng mảnh quần áo rơi tả bị hất lên vung vãi giữa không trung tựa như bông tuyết.

Dung Thanh nãy giờ chỉ yên ắng ngồi cạnh, giờ phút này đứng dậy và nói, “Mày chơi đi, tao về đây!”

Lâm Long bỏ Diệp Vũ Chân ra, ngẩng đầu hỏi, “Daniel, mày cụt hứng à? Không xem nữa à?”

“Có phim cưỡng *** để xem là tốt, mỗi tội... mày lại đi sao chép ý tưởng của người khác thì chẳng có gì hay ho mà xem!” Dung Thanh lắc đầu, rồi mở cửa thang máy biến mất khỏi căn phòng.

Nhìn theo cánh cửa kia, Lâm Long chỉ cười lạnh. Hấn lại cúi xuống, vuốt ve ngón tay theo đường nét khuôn mặt anh, rử rử, “Nói một câu đi, Vũ Chân, biết đâu chừng tôi sẽ giống Erik, thỏa mãn nguyện vọng giúp anh cũng nên!”

Diệp Vũ Chân chậm chậm hé mắt, thoáng nhìn qua Lâm Long, rồi đột nhiên anh xoay người nôn mửa. Thực tế anh vẫn chưa ăn gì, nên nôn mửa cũng chỉ là hành động đang nôn thôi.

Cặp mắt Lâm Long trở nên đỏ ngầu, găm ghè nhìn Diệp Vũ Chân. Hấn nghiêng rằng, “Trong việc chọc tức người khác, anh quả là một chuyên gia, Vũ Chân à!” Hấn ngẩng lên gọi, “Người đâu!”

Lũ vệ sĩ liền mau chóng tiến vào, hấn chỉ tay vào anh trên ghế sofa, ra lệnh, “Dẫn anh ta về nhốt lại xuống hầm. Diệp Vũ Chân, tôi sẽ chọn một sáng ý xuất sắc hơn nữa để chiếm hữu anh, hy vọng đến lúc đó anh hãy ghi nhớ sâu sắc nhé!” Bọn vệ sĩ không dong dài nhiều, lôi anh khỏi ghế và vào thang máy. Lâm Long nhìn theo, cười lạnh lẽo.

Dung Thanh đi xuống chiếc xe của Lâm gia, nhìn nó đi hấn rồi, hấn mới rút di động, gọi vào một dãy số, “Andrew, chuyện kia... Ta có thể suy xét. Nhưng ta muốn biết ông lấy gì đảm bảo không để cho chuyện này tái phạm, nếu không nó cũng chỉ là một lần khởi động lại trò chơi theo đánh giá của Nore mà thôi. Về phần ta, chỉ vì làm việc thiện mà đắc tội bạn tốt thì không hay lắm đâu.”

Andrew trả lời, “Cho ta thời hạn một tuần, ta sẽ cho người hồi đáp ứng ý.”

“Được, ta chờ tin tốt. Nhưng ông phải nhanh lên, tình trạng tinh thần Diệp Vũ Chân không tốt lắm, Lâm Long điên rồi, cậu ta tiêm các loại thuốc cho anh ta, không biết còn sẽ tiêm thứ gì nữa đâu, chắc hẳn ông không muốn thấy hậu quả lúc đó chứ?”

“Ta hiểu, ta còn sốt ruột hơn người đây!” Andrew nghe thấy đối phương cúp máy, ngồi thừ người ra mãi. Hồi lâu sau, gã mới gác máy, hít vào thở ra mấy bận mới tiếp tục gọi điện thoại, “Ngài Jock nghị sĩ phải không? Đề nghị ấy ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, nó thật sự là một đề nghị rất tuyệt. Tối nay chúng ta có thể gặp nhau không?” Gã vừa cúp máy, lập tức tên áo đen đứng cạnh bên thưa hỏi, “Chủ nhân, ngài đáp nhận mỗi buôn bán vũ khí cùng gia tộc Geoffrey theo ý nghị sĩ Jock thật ạ?”

“Làm sao? Mày thấy buôn vũ khí không giàu bằng buôn kim cương chắc?” Andrew thốt ra lạnh lùng.

“Không ạ...” Tên áo đen liền mau mắn nịnh bợ, “Chủ nhân buôn gì cũng giàu, hiềm nỗi...” Hắn chùng giọng, “Diệp Vũ Chân có nhắc bất kể công việc phi pháp mới gì của chúng ta, muốn làm đều phải do anh ta phê chuẩn, kim cương là mặt hàng duy nhất anh ta chấp thuận. Tuy mấy hộp đêm và mấy câu lạc bộ tư nhân cũng được nhưng đều gắn danh nghĩa cho kẻ khác, loại làm ăn nhỏ nhặt đó anh ta còn cần quét suốt ngày, nói chi đến phi vụ vũ khí khổng lồ này...”

“Mày sợ ư?”

“Dĩ nhiên không ạ...” Hắn sượng sùng, “Chỉ là ngài biết tính anh Diệp rồi đấy, anh ta nói không được là không được, nếu lên làm, anh ta nhất định không bỏ qua! Em không phải lo lắng vì em đâu, chủ yếu là em không muốn mối quan hệ giữa ngài và anh Diệp bị sút mẻ gì thôi!”

“Tao lâu nay vẫn thuận theo đúng ý hần, cho rằng mấy việc con con đó không đáng làm hần mất vui!” Andrew điên tiết gạt phăng mọi thứ trên bàn loảng xoảng xuống đất, gào rú, “Thế nhưng giờ tao mới biết, hần căn bản có bảo vệ nổi bản thân mình đâu. Từ giờ trở đi, vứt mẹ hết mệnh lệnh của hần, vứt mẹ hết Interpol tờ piếc đi, tao phải đứng trên đỉnh cao thế giới, tao phải để cho tất tạt thiên hạ đều biết, đứa nào dám động vào hần, tao sẽ cho nó không còn lành lặn mà sống trên đời!”

Tên áo đen nuốt nước bọt, ngậm ngùi đi nhanh đồ đạc. Andrew quả nhiên đến gặp vị nghị sĩ kia tại câu lạc bộ St Mary Street nổi danh nhất thành phố, mà điều làm tên áo đen không ngờ nhất đó là, vị này té ra đã quen biết Andrew từ tận thuở nào, hình như họ đều cùng chịu ơn ông linh mục đã chết của nhà thờ ngày xưa.

“Ông nghĩ thông suốt là tốt rồi!” Ông ta cười vỗ vỗ lên bờ vai rộng của Andrew mà rằng, “Nói thật, ông là người tốt nhất bọn ta có thể chọn ra. Chưa cần bàn đến thực lực và quan hệ với tổ chức Interpol, ông còn là người mà ta tin tưởng. Thành viên trong Nội các nhiều, song muốn họ chọn được một trùm xã hội đen đáng tin quả thực như mò kim đáy bể.”

Andrew rót một ly rượu cho ông ta, đáp trả, “Xin nhận lời khen!”

“Không, ông đã hợp tác cùng Interpol bao năm như thế đủ cho bọn ta nhận thấy ông là người đáng để hợp tác! Andrew, đây là một cơ hội có một không hai, trước kia ông cứ thờ ơ khiến ta tiếc vô cùng. Hãy nghĩ xem, gia tộc Geoffrey làm thế nào mới có thể đứng tại hàng ngũ những gia tộc lớn mạnh nhất...” Ông ta vừa nâng chén vừa cười nói, “Cạn ly vì Andrew đại quý tộc của tương lai!”

Andrew cũng nhướn môi cười, hai ly thủy tinh đụng vào nhau kêu ‘leng keng’. Tên áo đen nhìn hai ly rượu ấy, thâm nghĩ những ngày thái bình vậy là đã chấm hết. Chỉ e đến khi Diệp Vũ Chân trở về, ngoại trừ gia tộc Geoffrey, hẳn còn một cuộc chiến âm ỷ nữa đang chờ đợi các anh.

Có lẽ thế sự luôn diễn biến như thế, sự thật mãi mãi vượt tầm khả năng bạn có thể tưởng tượng được.

Mấy ngày nay Lâm Long cũng bận rộn không ngớt, bởi lẽ từ hôm đó, Diệp Vũ Chân như thể khép mình trọn vẹn, không ăn không ngủ, Lâm Long có kích thích cỡ nào, anh cũng không mấy may phản ứng. Hắn cực kỳ bức bối, nhưng ngoài bức bối cũng chẳng còn biết làm gì hơn. Dù chỉ gần ngay trong gang tấc với anh mà thôi, hần vẫn hết như bị anh nhốt ngoài cánh cửa.

Hắn ngồi cắn móng tay trong văn phòng, vừa lúc Tom cười nịnh thò cổ vào, “Tổ trưởng, anh có thư.”

Ánh nhìn của Lâm Long từ từ dừng trên mặt cậu ta, bỗng nhiên ngồi sáng. Tom bị rùng mình, luống cuống hỏi, “Tổ trưởng, anh...”

“Mày có muốn gặp Diệp Vũ Chân không?” Lâm Long đột ngột mở lời.

Tom giật nảy, thư từ trong tay loạt soạt rớt hết xuống sàn nhà. Lâm Long chỉ đứng đưng nhìn cậu ta, phán gọn lỏn, “Tối nay, chuẩn bị đi.”

“A, a, được, được!” Tom cuống quýt ngồi xuống nhặt dọn hết mớ giấy tờ.

Lâm Long cười nhếch mép. Đến tối, Tom hết cầm súng lên lại bỏ súng xuống, nghĩ đi nghĩ lại, dù cậu có vác đại bác đi cũng không cứu Diệp Vũ Chân về được, đâm ra sau cuối vẫn ngoan ngoãn đi tay không. Tối khi vệ sĩ Lâm Long lục soát toàn thân cậu, cậu chẳng thấy mình đã sáng suốt quá đời.

Mắt cậu ta bị bịt kín, tống vào một con xe đen ngòm. Cảm giác xe lái đi rất xa rất xa, rồi có người lôi cậu ra khỏi xe và dẫn cậu đi thẳng, bịt mắt vẫn chưa được phép tháo. Đến lúc được bỏ bịt xuống rồi, cậu ta vừa đảo mắt cái đã trông thấy Diệp Vũ Chân bó gối ngồi lỳ lỳ trong một góc, đầu nơi đó chỉ có ánh đèn tờ mờ nhấp nhোang nhưng cậu không thể lăm lăm người đang bị giam sau chấn song kia chính là Diệp Vũ Chân.

Tom kích động lao lên, lay chấn song rầm rầm, “Chúng mày điên rồi à? Sao chúng mày dám đối đãi với sĩ quan của bọn tao như thế? Tao sẽ kiện chúng mày...” Mới đang hú hét được nửa chừng, đầu đã bị gí súng, nòng súng hiển nhiên có hiệu quả hơn mọi lời đe dọa, Tom tức khắc ngậm mồm. Cậu ta ấp úng, “Tôi, tôi đùa xí thôi. Tổ trưởng, anh, anh biết thừa tôi hay nói giỡn mà!”

Lâm Long chỉ đơn giản nhìn cậu ta, “Tom, nếu hôm nay mày không thể khơi gợi một phản ứng nào từ Diệp Vũ Chân...” Hắn xẹt bàn tay cắt ngang qua cổ mình, chậm rãi phun ra, “Mày xác định đi!”

Tom run như cây sậy, đáp tía lia, “Vâng ạ, vâng ạ, tôi là tâm phúc của anh Diệp mà, anh ấy thấy tôi là có phản ứng ngay ấy mà!”

“Tốt lắm!” Giọng nói Lâm Long vang lên rét buốt, “Mở cửa, cho vào!”

Tom bị đẩy thô bạo vào bên trong, cậu ta liền vọt khấn cấp tới trước mặt Diệp Vũ Chân, gọi liên hồi, “Boss ơi, Boss, em là Tom đây, Tom đây anh!”

Diệp Vũ Chân hoàn toàn bất động, ánh mắt chai lỳ rơi tại một điểm vô định trên mặt đất. Tom quỳnh quáng tới độ mồ hôi đầy mặt, không ngừng gọi, “Boss, em là Tom hay mua café đen và sandwich anh thích cho anh đây mà...”

Cậu ta gọi câu này xong, ánh mắt Diệp Vũ Chân khe khẽ chuyển động, môi thì thào, “Café đen... Tom...”

Rốt cuộc Tom cũng nhẹ lòng hẳn đi, cậu ta khóc nức lên vì mừng, “Vâng vâng, em là Tom café đen ạ...”

Lúc này, Diệp Vũ Chân đã chịu dời mắt nhìn cậu. Anh nhìn vào hai mắt cậu ta, lăm bắm, “Café đen của tôi đâu? Cậu đi lâu vậy rồi sao vẫn chưa mua về?”

Tom vừa nhìn Diệp Vũ Chân một cái, tim liền nện những nhịp đập kinh hoàng. Cậu ta vội vã xoay đi, gào toáng, “Café đen, đi mua café đen!”

Lâm Long hít sâu một hơi, phân phó mấy kẻ đứng ngoài, “Mau, đi pha café đi!”

“Không pha!” Tom lại hét, “Phải mua ở cửa hàng tiện lợi!”

Lâm Long trừng mắt, hỏi đầy mùi nguy hiểm, “Khác quái gì nhau?”

Tom cúi kính cẩn lại, “Boss không chơi với mấy loại café sang chảnh đắt tiền đâu, anh ấy thích uống café ở mấy nơi náo nhiệt và có sức sống con người!”

Cái nhìn hằn học của Lâm Long hiếm khi được dịp dịu lại, bèn quay đầu dặn, “Nhanh lên, tìm quán café nào đó rồi mua về nhanh!”

Chả mấy chốc đã có café đen được bưng đến, ngay khi vệ sĩ chuẩn bị bê vào thì bị Lâm Long đứng bên thình lình ngăn cản, “Gượng đã...”

. /.

8. Chương 8

Lâm Long nhìn đến Tom đang ở cạnh Diệp Vũ Chân, rồi sau nói vồn vện, “Đổ cà phê... Vào một tách khác!”

Tên vệ sĩ lui đi thực hiện theo lệnh, sau khi đổ mới đưa tách cà phê vào chần song cho Tom, cậu ta cuống quýt nhận lấy, chuyển qua cho Diệp Vũ Chân, “Boss ơi, anh thấy không, cà phê nè anh.”

Nhận lấy cà phê, anh uống một hớp rồi ho sặc. Tom đỡ lấy chén, ném thử và tức giận quở trách, “Mua một tách cà phê cũng không xong, chả nhẽ không biết đưa cà phê cho sếp thì độ ẩm phải bao nhiêu mới vừa à? Mày định gây bỏng chết người chắc?”

Lâm Long lạnh lùng lướt tên vệ sĩ vừa đi mua cà phê ban nãy hiện đang đứng cạnh, hấn ta bèn cúi gầm. Tom đưa ngón tay quẹt vệt cà phê rỉ bên khóe miệng Diệp Vũ Chân, lại bắt đầu thốn thức.

“Khóc gì vậy? Lương tháng này trừ xong rồi mà?” Anh cất tiếng hỏi yếu ớt.

“Boss, không đâu, em vẫn đang chờ anh trừ lương em đây!” Nói xong, Tom gào khóc bù lu bù loa.

Cậu ta vừa ồm ồm vừa nhặng xị, song Diệp Vũ Chân dường như nghe hiểu được lời cậu ta, anh rời khỏi góc, lên giường nằm ngủ. Tom trông nom anh đến mãi sau anh ngủ thật say rồi mới ủ dột nâng bước rời đi. Trước khi để cậu ta lên xe, Lâm Long có đưa cho cậu ta một gói và dặn, “Hôm nay mày làm tốt lắm. Nhớ, miễn là làm tốt yêu cầu của tao, mày còn được ưu đãi từ tao nhiều hơn cả khi ở với Diệp Vũ Chân!”

Tom vâng vâng dạ dạ, rồi hai mắt lại bị bịt, chiếc xe lái lòng vòng qua bao nhiêu con đường mới thả Tom về địa điểm ban đầu. Cậu ta tháo khăn bịt mắt, ngó quanh quất chung quanh, tầm này đã là rạng sáng ngày hôm sau rồi. Tom thậm thụt mò vào con hẻm nhỏ cạnh đó và mở cái gói to dùng mới này Lâm long đưa, bên trong là mấy xấp băng Anh dày bự. Cậu chàng sợ hãi, giụi mắt lia lịa mới xác nhận mình không hề nhìn lầm, đúng là một gói toàn tiền là tiền, thế là không khỏi thộn ra.

Hiện tại, Andrew cũng đang cầm một phong bao đưa cho Dung Thanh. Vừa vạch ra, sắc mặt Dung Thanh đã thay đổi, chùng giọng, “Xem chừng Geoffrey sắp gặp phải phiền toái lớn đây!”

Cánh tay Andrew chống xuống mặt bàn, gã cười khì khà, “Hợp đồng này coi như ta cảm ơn người cứu Vũ Chân.”

“Tuy ta không tình nguyện lắm...” Dung Thanh phe phẩy tờ hợp đồng trước mặt, cười nói, “Nhưng mà khi không lại vớ được món ngon, coi như ta cũng sẵn lòng báo đáp.” Đoạn, hấn rút từ túi áo ra một chiếc bút chuyên để ký tên hết sức tinh xảo, viết một địa chỉ lên tờ giấy ăn bên cạnh.

Andrew đọc đoạn địa chỉ kia, ngẫm nghĩ rồi thở dài, “Ồ đó là một lâu đài riêng ven biển, người trên núi thừa thớt, quả là một nơi tuyệt vời để nhốt người.”

Dung Thanh cười đáp, “Sẽ có người khác chịu trách nhiệm dẫn ông đi. Lúc ta đi thẩm tra con đường này có phát hiện dưới tòa lâu đài có một cửa hàng bán bưu thiếp, ắt là bột canh trá hình của Lâm gia, vì thế ông đừng ăn bận sang trọng quá, giả vờ sao cho như khách du lịch là tốt nhất!”

“Cũng chỉ mỗi cách đó thôi còn gì!”

Dung Thanh cầm bản hợp đồng, đứng dậy và cười mỉm, “Good luck!”

Nhìn lại địa chỉ Dung Thanh viết lần cuối, sau đó Andrew vo nát tờ giấy ăn ấy trong lòng bàn tay. Còn chưa uống hết một cốc nước, gã đã cho tập hợp xong các tay súng của mình, tên đàn em áo đen hỏi ý kiến, “Dung Thanh có dặn cửa hàng bưu thiếp là bột canh ngậm của địch, liệu chúng ta có nên...”

“Đơn giản thôi, nhỏ nó trước!” Andrew lạnh lùng ra quyết định.

Thật lâu lắm rồi mới bắt gặp lại dáng vẻ tỏa đầy sát khí của Andrew như bây giờ, nhất thời tên áo đen cảm thấy nhiệt độ trong phòng tụt giảm liên tục. Hắn nhỏ giọng thưa, “Thế tối nay chúng ta hãy hành động để không kinh động bọn cớm!”

Cặp mắt dài kia nhướng lên, âm u quét qua tên áo đen, gã nói, “Mày biết rõ, tao chưa bao giờ để Diệp Vũ Chân phải chờ, ngay cả bữa cơm cũng không. Việc lần này sao lại có thể không biết nhục bắt hắn chờ chứ?!”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa ‘cộc cộc’, tên áo đen thức thời lui đi, một lát sau hắn trở vào, báo cáo, “Chủ nhân, đã tập hợp đông đủ!”

Andrew hít sâu một hơi, kéo ngăn kéo, rút khẩu súng ra từ chiếc hộp đặt tí trong cùng. Gã lắp giản thanh vào súng và giắt sau lưng, thế rồi tuyên bố, “Đi!”

Trong sân đang đỗ ít nhất cũng phải bảy, tám chiếc xe, mỗi xe lại gồm ba mươi đến bốn mươi người đồ đen đứng yên đợi lệnh. Andrew quan sát cả lượt, ngồi vào một chiếc xe trong số đó. Gã lên xe xong, đồng loạt những người vận đồ đen còn lại cũng rầm rập lên xe. Xe từ từ lái đi, hướng thẳng về địa chỉ Dung Thanh cung cấp.

Cùng lúc này, Lâm Long đang bưng một ly rượu đỏ, ngồi nơi đầu giường nhìn Diệp Vũ Chân, chốc lát sau, nụ cười của hắn trở nên gian xảo, “Anh cho rằng Dung Thanh nhất định sẽ tìm cách cứu anh ư?”

Diệp Vũ Chân không trả lời, thậm chí mi mắt cũng không động đậy. Lâm Long vẫn giữ nguyên nụ cười nửa miệng, nói tiếp, “Tôi và Dung Thanh cũng làm bạn hơn mười năm rồi, vậy mà anh có thể xúi giục cậu ta phản bội tôi, bản lĩnh thật đấy. Bản lĩnh như thế mà sau này chỉ có thể chôn mình trên giường tôi, ngấm đi ngấm lại thật hưng phấn không sao tả nổi... Tôi có nói rằng tôi sẽ chọn một sáng ý khác để chiếm hữu anh, anh có đoán được là gì không?”

Diệp Vũ Chân đứng đưng lên tiếng, “Tôi đâu có cùng nào với bọn biến thái!”

Lâm Long không lấy làm giận, chỉ nhè nhẹ cười, “Dung Thanh từng chịu đủ loại đặc huấn, kể cả có bị bịt mắt, cậu ta cũng thừa sức tả lại được đường đi, hướng hồ con đường này cậu ta lại đi đi về về ba lần liền, chắc chắn sẽ biết địa chỉ lâu đài. Anh biết không, cậu ta rõ ràng là con cháu gia tộc thuộc thế giới ngầm, thế nhưng cứ ôm khư khư chủ nghĩa lý tưởng hảo huyền, thật ra rất giống tôi... Thế nên suy nghĩ cậu ta, tôi không hiểu được mười thì cũng hiểu tám. Ngày ấy cậu ta bị anh dụ dỗ, tôi biết sớm muộn gì cậu ta cũng phản bội!” Lâm Long cười, “Thành thử, tôi đã tương kế tựu kế, cố tình tra tấn anh trước mặt cậu ta, có thể cậu ta mới không phải lần chần đi lần chần lại nữa, sự do dự luôn là điều thống khổ nhất. Con người tôi tính ra cũng tốt với bạn bè lắm.”

Đồng tử anh rớt cuộc đã chớp động, Lâm Long bởi thế mà càng vui vẻ tợn, “Đoán đúng rồi đấy, tôi cố tình để cậu ta nghĩ tôi đang giấu anh ở lâu đài X, nơi đó hiện đang rất vắng lặng, chỉ chờ Andrew dẫn quân vào là nó sẽ ‘Bùm’, mọi thứ nổ tan nát!” Về hưng phấn không sao che giấu nổi trên gương mặt hắn, “Tôi sẵn sàng để Andrew táng thân cùng hắn một tòa lâu đài là đã nể mặt anh lắm rồi, Vũ Chân.”

Hắn thích thú ngắm nghía gương mặt anh tuần của anh, vẫn không dừng nói, “Tôi sẽ xách đầu gã đến để chiếm hữu anh, Vũ Chân ạ! Sáng ý này còn đậm tính kịch nghệ, đậm tính rung động hơn cả gã Andrew kia phải không nào? Tôi tin đêm nay sẽ là đêm khắc sâu nhất trong trí nhớ cả tôi và anh! Dĩ nhiên, anh hãy phù hộ cho cái đầu của con gấu ghê tởm đó đừng bị nổ nát bét đi!”

Hắn dời chân sang một góc phòng, điều chỉnh máy hát chạy bản nhạc kịch, giọng nữ cao mượt mà lấp đầy không gian. Lâm Long ngâm nga theo vài câu và gật gù, “Madama Butterfly đang hát về một ngày đẹp trời, thiết tha lắm đúng không? Nàng nghĩ người tình của mình sẽ cưỡi trên tàu chiến về với nàng, song thực tế anh ta đã không trở lại...(1) Giống hoàn cảnh hiện tại của anh lắm nhỉ? Tất nhiên, Andrew không phải người tình của anh, gã ta sao xứng với anh!”

Vừa bưng ly rượu, vừa nhìn xuống Diệp Vũ Chân mà phán quyết, “Vậy nên tôi khác gã, tôi không ngưỡng mộ anh. Về phần tôi, anh chỉ có thể lựa chọn làm người yêu tôi, hoặc là làm nô lệ *** của tôi!” Hắn cời áo anh, trượt tay vào, vuốt ve se se, hai mắt hắn nhắm nghiền dường như rất hưởng thụ, mồm miệng lẩm nhẩm, “Vũ Chân, anh làm tôi mâu thuẫn biết mấy. Tôi từng hy vọng anh hãy chấp nhận tình yêu của tôi, làm người yêu tôi. Tôi vì bị anh cự tuyệt mà khổ đau, mà phiền muộn, sau tôi mới hiểu, thực ra tôi không nhất thiết phải thế. Bởi lẽ chỉ có như vậy, tôi mới có thể quang minh chính đại nhốt anh, sở hữu anh, hưởng

thụ cơn cao trào khi anh đang thống khổ... Mới nghĩ thế thôi mà tôi đã phấn chấn lắm rồi, chớ để tôi có cơ hội đó, Vũ Chân à!”

Bàn tay đang đặt trên tấm vải trải bằng gấm của anh nắm chặt lại, nhưng nắm cỡ nào cũng không thể thành hình hài cú đấm. Thuốc khiến tứ chi anh nhũn ra, anh vẫn gắng gượng nâng mắt, đáp trả, “Rõ ràng tự thừa nhận bản chất của mình nào phải chuyện xấu xa, tôi đã sớm nói, anh là đồ con chuột chỉ khoai chui rúc và ăn vụng!”

Lâm Long nhìn anh chăm chăm, tay mò xuống mông bụng anh, hần nói khẽ, “Không cần phải sốt ruột chọc giận tôi đâu, Vũ Chân. Lát nữa, chỉ một lát nữa thôi, tôi sẽ cho anh thấm thía thế nào là ký – ức – sâu – sắc!”

Andrew ngồi trong xe, khép mắt, đúng lúc này có tiếng di động réo lên, tên áo đen bên cạnh cầm điện thoại đưa sang cho gã, “Chủ nhân, điện thoại của ngài!”

Gã mở mắt và nghe máy, trong tai nghe vọng đến tiếng thở hổn hển của thằng Tom. Cậu ta hít lấy hít để suốt một hồi mới mở lời, “Mãi tôi mới tìm được chỗ gọi điện cho ông!”

“Làm sao?”

Tom ngó dáo dác tứ phía, nói nhỏ vào ống tai nghe, “Tối qua tôi gặp Boss!”

Andrew suýt nữa bóp vỡ di động trong tay. Nỗi lo âu bao nhiêu ngày qua vẫn luôn đè nặng trong gã, và rồi bỗng nhiên được nhận tin tức về Diệp Vũ Chân, gã chợt mang máng cảm giác mình vừa sống lại.

“Hắn thế nào?”

“Boss bị tên Lâm Long chết bầm kia hành cho thê thảm, tôi thấy tay anh ấy toàn vết thương là vết thương...” Tom bật khóc hu hu.

“Bị thương dữ lắm sao?” Andrew gần như bật thốt.

“Cũng không hẳn. Nhưng mà tinh thần thì cực kỳ không tốt!” Tom nghĩ nghĩ rồi trả lời.

Andrew quả thực trắng dã cả mặt, đành phải chen ngang, “Vũ Chân là đàn ông, da dễ xước sát tí tẹo cũng không phải chuyện nghiêm trọng. Mà nói mà biết Vũ Chân ở đâu hả? Có phải ở mạn lâu đài Alnwick(2) gần Wales(3) không?”

“Alnwick?” Tom ngạc nhiên, “Đâu đến nổi ra khỏi Anh đâu, không phải đâu, Boss ở ngay trung tâm thành phố!”

Andrew kinh ngạc cực điểm, bèn hỏi, “Trung tâm thành phố?”

“Đúng, chính Boss báo cho tôi thế, loanh quanh ở một quán cà phê Edinburgh!”

“Sao hắn biết mình bị nhốt ở đâu?”

Tom tỏ vẻ hãnh diện, “Ấu cũng là nhờ bộ óc thông minh và hành động cẩn trọng của tôi chứ sao, đương nhiên cũng nhờ cậy mấy phần vào trí nhớ tốt của Boss nữa!”

“Nói ý chính đi!” Andrew cau chặt mày.

“Boss chỉ uống cà phê đen thôi, dù là ở văn phòng hay ở ngoài, tôi sẽ đến một quán cà phê gần đó mua cà phê đen cho anh ấy. Uống suốt nhiều năm, cà phê khắp chung quanh Anh quốc dù chưa uống hết nhưng anh ấy uống cũng phải được 80% rồi, chỉ cần thử một hớp là anh ấy có thể chỉ rõ cà phê này mua ở đâu, cho nên...”

“Cho nên hôm qua mày đã kiếm có đòi Lâm Long mua cà phê đen cho hắn?”

Tom được dịp vênh vang, “Khá lắm, ông sáng dạ phết. Boss nói quán cà phê ấy chỉ ở ngay trung tâm, hơn nữa khi tên vệ sĩ đi mua cà phê về hăng còn nóng, đồng nghĩa Boss bị nhốt trong phạm vi năm phút đi từ đó ra quán cà phê và ngược lại.”

“Trường thuật đầy đủ tình hình lúc mày gặp Vũ Chân cho tao, Tom, miễn trò dậm muối dậm muối đi!”

Tom ngượng ngùng đáp, “Tôi nói thật chứ bộ, Boss báo thế mà!” Cố chữa ngượng, rồi cậu ta vẫn thao thao bất tuyệt tất tả những gì xảy ra trong thời gian cậu ta gặp Diệp Vũ Chân đủ một lượt.

Andrew nghe xong, đóng ‘cạch’ điện thoại lại, rút một tấm bản đồ khỏi ngăn kéo xe, vẽ vòng tròn vào một địa điểm trên nó, “Đỗ xe, lập tức tra kỹ lưỡng cho tao tất cả tài sản sở hữu trong khu vực này. Tao cần tìm một tòa nhà cao tầng, thứ nhất, nó thuộc về một chủ sở hữu riêng, nếu không có thì tối thiểu cũng không có quá nhiều khách thuê và không được thuê mấy tầng trệt. Thứ hai, nó có một thang máy riêng. Thứ ba, đường từ đó đến quán cà phê Edinburgh bắt buộc không quá năm phút lái xe. Điều tra mau.”

Tên áo đen hô ‘vâng’, liền lúc gọi mấy cuộc điện thoại. Khoảng mười phút sau, hắn nhận lại được vài cuộc điện thoại, tiếp theo báo cáo, “Chủ nhân, tòa nhà cao tầng đáp ứng đủ các yếu tố trên có hai nơi, một ở hướng Đông quán cà phê Edinburgh, cao mười tầng, bốn tầng trên cùng là trung tâm nghiên cứu sản xuất của một công ty y dược Pháp, bốn tầng dưới hình như đều là chỗ ở của chủ sở hữu, có thang máy riêng. Tòa nhà còn lại nằm ở hướng Tây quán, sáu tầng, tầng cao nhất là nhà hàng xoay(4) nổi tiếng, ba tầng dưới là chỗ ở của chủ sở hữu, cũng có thang máy riêng và không đặt ở nơi ra vào đại sảnh.” Thoáng khựng, kể đó hắn mới thừa tiếp, “Hai chỗ này không giống nơi Lâm Long có thể nhốt người. Trung tâm nghiên cứu sản xuất kia thường xuyên có người của Cục bảo vệ môi trường, Cục vệ sinh và tổ chức bảo vệ động vật đến điều tra ngầm, sáu tầng dưới cùng chắc chắn là khu vực điều tra trọng điểm của họ. Nhà hàng xoay lại càng không có khả năng, vì mỗi ngày đều lũ lượt kẻ ra người vào, từ chín giờ sáng bán hàng liên tục đến hai giờ khuya, hề có bất cứ ai kỳ quặc ra vào nơi đó hoặc người bị giam giữ gây ra động tĩnh nào đều dễ dàng bị thực khách phát giác.”

“Mày thấy tin của thằng Tom thiếu cơ sở để tin cậy?” Andrew ngả đầu vào lưng ghế.

“So tin của nó và tin của Dung Thanh, hiển nhiên không đồng nhất nhau. Trước tiên, địa chỉ nó tiết lộ không xác thực, phe ta chỉ có thể phỏng đoán, ngay giữa trung tâm thành phố mà tạo một vụ âm ỷ, ngày mai nhất định bị lên trang đầu đề, nhỡ nhầm sẽ làm Lâm Long tăng cường cảnh giác, chuyển người đi chỗ khác, chúng ta càng phiền phức!”

Andrew liếm môi, sau cùng quả quyết, “Nói phải lắm, đi thôi!”

Nhiệt độ trong phòng ấm cúng, trang trí hài hòa, xa hoa, khắp chốn không thiếu gì những món đồ nội thất cổ xưa góp phần tăng tính thẩm mỹ cho căn phòng. Nếu không phải trông thấy chấn song đen ngòm rợn người, hẳn ai cũng tưởng đây là phòng ngủ của một đại gia nào đó.

Lâm Long nhìn Diệp Vũ Chân, đang đưa ly rượu đang cầm. Hắn nhấp một ngụm, cười mỉm, “Loại như Andrew không khác gì một con gấu chó, chỉ biết ỷ y da dày thịt béo mà cầm đầu cầm cổ xông pha. Cái ngữ không nào ấy chỉ còn cách mượn bom pháo phát huy công dụng vậy.”

Diệp Vũ Chân nghe hắn nói cũng không mấy may đáp lời, ngược lại, anh nhắm mắt. Lâm Long không bận tâm, nâng cổ tay liếc qua đồng hồ, nở nụ cười, “Sắp rồi...” Nói đến đây thì chuông điện thoại ré lên, hắn nhìn dây số trên di động, nụ cười càng đậm hơn nữa, đến khi nghe xong, nụ cười đã trở nên tươi rói như hoa, “Vũ Chân, nghe tiếng bom pháo nổ sập đi này, rất hay đấy chứ!” Hắn gi ồng nghe vào tai anh, anh nghe rành rọt được tiếng nổ nát dội đến, trái tim anh phút chốc như bị đè nghiền, sắc mặt vốn dĩ lạnh băng cũng trở nên bọt bọt, tái nhợt hẳn.

Tâm trí anh không ngừng lặp đi lặp lại: Không thể nào, tuyệt đối không thể! Tại sao Tom không báo cho gã chứ, tại sao gã vẫn đến đó... Gã gốc này... Mắt anh trợn trừng, mọi thứ vụt thành lớp lớp nhòe nhoẹt, chỉ còn bên tai là âm thanh của Lâm Long lớn quồn với tiếng cười như truyền về từ một nơi xa xa lắm, “Lần này... Vũ Chân, em đã không còn ai nhưng nhớ đến rồi. Em là của tôi.”

Lồng ngực anh pháp phồng mãnh liệt, ngay cả khi Lâm Long cởi quần áo anh, anh cũng chết lặng.

Người đã từng làm anh hận tới tận xương, theo thời gian, lâu dần lâu dần, gã làm anh mệt mỏi, làm anh sầu muộn, nhưng gã vẫn không hề chùn bước dù anh có gào gào cỡ nào. Người như vậy, anh đã mất rồi, không còn ai ngang ngược xông vào nhà anh, đối khóa nhà anh, trơ tráo lấy hết ảnh của anh nhét vào ví không còn ai bất phần mềm nhũn tin hỏi thăm anh, không còn ai ép anh phải về sớm ăn cơm nữa...

Dạ dày anh đau thắt lại, anh gần như phải cắn chặt răng, gần khế qua phiến môi, “Người dám chết sao, ta đã cho phép người cút đi đâu!” Song cơn đau kịch liệt từ dạ dày xô đến khiến anh phải che bụng nghiêng

mạnh người đi.

Cặp mắt dài của gã, nụ cười đều giả của gã, lúc thì tủm tỉm cười, lúc thì hung tợn, dẫu là khuôn mặt nào cũng đều đang nói với anh, “Này, hôm nay về nhà sớm tí còn ăn cơm. Người biết tính ta không được nhẫn nại mà, đợi người lâu quá là ta sẽ mất lý trí, mất lý trí rồi là không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa đâu!”

Về nhà... Đôi mắt anh dần dà sáng tỏ. Lâm Long thả ly rượu nơi đầu giường, chống tay xuống, từ trên cao nhìn xuống anh, “Nổ to khủng khiếp, chỉ sợ không tìm đầy đủ thịt thà của con chó ấy nổi. Có được em giữa ngàn ngàn tiếng nổ quả là một trải nghiệm tuyệt diệu mà lại không đến nỗi máu me tàn khốc quá...” Tay hắn cởi phăng áo ngủ của anh ra, hôn lên da thịt lỏa lồ, đầu lưỡi hắn đảo quanh điểm nhô trước khuôn ngực anh, hắn sung sướng cười mỉm, “Giây phút tôi hôn em ở phòng 01, tôi đã biết hương vị của em thơm ngon vô cùng, chỉ là không ngờ muốn ăn bữa tiệc chính thức sau món khai vị kia lại phải chờ dai dẳng chừng ấy... Nhưng mà không sao, em đáng giá để chờ.”

Cởi đến đai áo ngủ, để Diệp Vũ Chân trọn vẹn trần trụi trước mắt, Lâm Long bật cười khe khẽ. Như một kẻ sùng kính, hắn cúi hôn thứ giữa hai chân anh bằng động tác khiêu khích, đột nhiên nghe thấy âm thanh thủy tinh vỡ tan tành, Lâm Long vừa động người, chỉ thấy anh đang cầm một chiếc ly vỡ, mũi thủy tinh nhọn hoắt chìa thẳng vào mắt hắn.

“Đừng có động vào tao!” Anh nhồm dậy, vành môi tuyệt mỹ phun ra hai chữ, “Con chuột!”

Bị đầu thủy tinh sắc lẹm kia đe dọa, Lâm Long buộc lòng ngồi dậy từ từ, nói nhỏ, “Chà, đổi thuốc mà em vẫn sinh đề kháng được, xem chừng tối nào em cũng cố gắng lắm đây! Có điều... Bây giờ em vẫn rệu rã lắm nhỉ. Em thông minh lắm, hẳn em biết đáng ra nên để tôi có em hơn hai lần cho tôi lợi lông cảnh giác hẳn, tới thời điểm đó hẳn lật bài ngựa với tôi thì có phải tỷ lệ thành công cao hơn nhiều không?”

“Vì mày tởm lợm quá đấy!” Anh lạnh lùng nạt, “Đứng lên!”

Lâm Long đứng dậy theo ý anh, lại bảo, “Là do chuyện của Andrew kích động em chứ gì? Dù gã đã cưỡng hiếp em, bắt em phải duy trì mối quan hệ tình nhân tình ngãi, nhưng em vẫn nảy sinh tình cảm với gã...” Lâm Long chìa tay, hai tròng mắt đỏ ngầu, “Em xem tôi được cổ vũ cỡ nào đây, Vũ Chân, em vốn dĩ không hề có phương hướng, không hề có cảm quan cơ bản, do đó em sẽ thuận tòng theo ai bắt ép em chuyển hướng và sẽ yêu ai cưỡng hiếp em! Giờ em hận tôi vậy thôi, rồi năm năm, mười năm sau, em cũng sẽ nảy sinh tình cảm với tôi như đã từng với gã Andrew.”

“Người và chuột dù ở cùng nơi vẫn không bao giờ là thân thích!” Anh lạnh nhạt sửa lời, đẩy Lâm Long đi xuống giường, một tay anh buộc lại đai lưng, ra lệnh, “Cút qua đó, kêu thuộc hạ của mày mở cửa ra!”

Tức thì vẻ xao động trên mặt Lâm Long như được thu hồi lại, hắn thủng thẳng bảo, “Được thôi, chẳng nào đêm nay cũng là lần đầu tiên tôi chính thức có được em, nên là tôi không khó tính để em ôn lại chút chuyện cũ đâu!” Sau đó liền bình thần tới cạnh chấn song, nhấn bộ đàm, “Mở cửa!”

Cửa song sắt mở ra, Diệp Vũ Chân cảm giác mỗi bước chân anh đều tựa thể đang giẫm lên miếng bọt biển mục nát, sơ sễ cái là trượt ngã. Anh gắng gượng ổn định nhịp bước để giữ thăng bằng, áp giải Lâm Long tới tận cùng lối đi, sai lệnh, “Mở cửa đi.”

Lâm Long nhún vai, mảnh thủy tinh trong tay Diệp Vũ Chân lúc này kề vào cổ hắn, khoanh khắc đầy anh gần như đã trở lên cơn xúc động muốn rạch nát cổ họng cái kẻ đằng trước này. Cả đời anh chưa từng hứng hực sát khí thể với bất kể một ai, kể cả một đêm nọ của Andrew cũng không đến nỗi chất chồng oán hận trong anh đến thế.

“Sát khí dữ dội thật... Khéo mảnh thủy tinh kia!” Lâm Long cười cười, “Nếu em muốn chết cùng mô với tôi thì tôi còn mơ chả được ấy chứ. Sống không thể cùng giường, lúc chết lại được cùng huyệt, quá tốt!”

“Bớt nói nhảm, mở cửa ra.” Anh gằn khế.

Lâm Long lại ấn bộ đàm của cửa, ra lệnh, “Mở cửa hầm ngầm!”

Nói dứt, cánh cửa sắt cuối cùng kia phát lên tiếng vang ‘kèn kẹt’, miếng thủy tinh trên cổ Lâm Long càn gí vào sát sao, sát tới mức cổ hắn bị mũi nhọn kia cửa ra máu. Hai người một trước một sau đi ra ngoài,

ngoài cửa là một hầm rượu hoành tráng, nhiệt độ rõ ràng thấp hơn bên dưới kia hẳn mấy độ, người vừa đặt chân ra ngoài liền bị hơi lạnh bủa vây.

Vệ sĩ canh ngoài cửa bắt gặp cảnh tượng Lâm Long bị uy hiếp, không khỏi biến sắc, toan nổ súng thì bị Lâm Long quát, “Làm cái gì đấy, hạ súng xuống! Chúng mày dám làm anh ta trầy xước một miếng da nào, tao sẽ làm bộ da chúng mày không còn lành lặn!” Đoạn, hắn ngoái lại và cười, “Thấy không, Vũ Chân, tôi đối tốt với em làm sao. Ngoài việc cưỡng ép, tôi có rất nhiều điều mà Andrew không có, nhưng có những điều mà em có. Chúng ta có chung tiếng nói, chỉ có Erik mới là tri kỷ của Christine thôi.”

Anh dừng dừng đáp lời, “Lâm Long, so sánh với Erik, mày mới là con quái vật đúng nghĩa. Mày không những khoai chui lủi góc khuất mà còn ưa tự hành hạ mình lẫn hành hạ người khác!”

Lâm Long nghiêng nghiêng đầu nhìn anh, nụ cười trên môi không mấy may đổi hình, “Có thể mới là Erik chứ nhỉ, nấp tại một góc tối, nhường lại vinh quang sân khấu cho Christine, rồi tự đứng lại chấp tay dâng cô ta cho tên Tử tước, đúng là một kịch bản đầy giả dối. Erik chiếm giữ được Christine thực thụ mới là Erik thực thụ, em muốn là một Diệp Vũ Chân thực thụ, vậy tôi đây sẽ là Erik thực thụ.”

“Thôi ngay, dẫn tao ra ngoài!” Diệp Vũ Chân hít sâu một hơi, miếng thủy tinh nằm gọn trong tay anh trĩu nặng như là tảng đá nghìn cân, anh chừng như phải vận sức toàn thân mới chắc chắn được tay mình vẫn có thể đặt cạnh cổ hắn.

Lâm Long phì cười, “Vũ Chân, có thấy vết thương trên cổ tôi cứ dè chừng nhau không, chứng tỏ Vũ Chân đang phải chật vật cầm miếng thủy tinh lắm nhỉ?”

Mồ hôi lấm tấm trên vầng trán láng mịn của anh, anh nói, “Mày biết tao chật vật là được rồi, nên tốt nhất mày nhanh lên, nếu không, dám tao nhất thời không kịp thu tay giết chết mày đấy!”

Lâm Long đứng đĩnh mà rằng, “Vũ Chân, em yếu đuối đi nhiều. Em có thể nhẫn nhục nằm dưới Andrew nửa năm trời mới tìm cơ hội thích hợp để phản kích, vậy mà hôm nay em biết tình huống... Quá miễn cưỡng!” Tay hắn bất thành linh vung lên, túm lấy mũi thủy tinh bén ngọt. Diệp Vũ Chân tăng lực hơn, đầu thủy tinh cắm sâu vào tay hắn. Khuỷu tay Lâm Long thụi trúng bụng anh, thành công bức anh phải bỏ tay khỏi mảnh vỡ.

Đám vệ sĩ chớp thời cơ dè anh xuống, Lâm Long chậm rãi rút thủy tinh khỏi lòng bàn tay, dùng mắt nơi anh trong khi anh đang bị lũ kia túm tóc, “Vì em sợ hãi. Em rõ một điều là tôi am hiểu về em hơn hẳn gã Andrew, mà quan trọng nhất, một gã còn đồ như thế sao có thể sùng bái em? Tôi thì khác, tôi tôn kính và yêu thích em, tôi tôn kính một mỹ nhân, yêu thích một đóa hoa đẹp, song tôi không bao giờ nhân nhượng!”

Hắn xả áo ngủ anh xuống, anh thở gấp, cứng cổ đối thoại lại với hắn, “Tao nói rồi, đồ ngu dốt, nếu Andrew có muốn dè tao, gã ta chưa bao giờ phải mượn vệ sĩ hỗ trợ.”

Lâm Long cười hình hích, phất phất tay, đám vệ sĩ biết điều lui hết cả. Diệp Vũ Chân đá một đòn về phía hắn, bị hắn chặn rồi gấp chân lại, từng câu chữ rét buốt thoát ra khỏi miệng hắn, “Chính ra tôi thích em quật cường phản kháng cơ, thế càng giống tôi đang cưỡng hiếp em hơn, đúng không nào?”

Diệp Vũ Chân không thêm đếm xỉa, rút phăng đai áo ngủ, tung một cái nó đã quần lấy một chai rượu. Anh quất mạnh, chai rượu bay lách qua tay Lâm Long, đập vào đầu hắn, rượu vỡ tràn, vẩy đầy mặt, không phân biệt được đâu là máu đâu là rượu. Đám vệ sĩ hoảng hốt chạy tới lại bị Lâm Long giơ tay ngăn lại. Chai rượu thứ hai nhanh chóng bay tới, hắn nâng nắm đấm, chai rượu va chạm vào cú đấm của hắn, tiếp tục vỡ choang thành từng mảnh nhỏ, cửa lên mu bàn tay hắn một vết thương sâu hoắm. Hắn duỗi tay chớp lấy chiếc đai lưng, thuận thế quần nó quanh tay Diệp Vũ Chân, sau đó bẻ ngoặt ra sau, buộc chặt cùng tay bên kia. Máu chảy dọc mặt hắn, trườn xuống khoe miệng. Hắn nhìn chăm chú anh đang nằm trên đất, tóc đen nhánh, nửa thân trần trơn trãi, con người thoát nhìn tưởng chừng rất mực thư sinh này sau nửa tháng tiêm thuốc, ấy vậy mà vẫn đủ sức làm hắn đổ máu.

Hắn vươn lưỡi liếm máu bên miệng, “Có biết lý do tôi không tiêm thuốc mất trí nhớ cho em không? Vì tôi thích Diệp Vũ Chân, người tôi muốn có được cũng là Diệp Vũ Chân. Em càng biểu hiện em là Diệp Vũ Chân, tôi càng muốn có được em.” Hắn cười trên người anh, tiện tay với lấy một chai rượu vang cạnh đó, rưới chúng lên thân thể anh và nhắc, “Hãy tận tình hưởng thụ đêm nay đi thôi, dùng chính trí nhớ của Diệp Vũ Chân để nhớ!”

. /.

Chú thích:

1. Madama Butterfly và Un bel dì, vedremo

Madama Butterfly là vở opera gồm 3 cảnh được viết nhạc bởi Giacomo Puccini và lời bởi Luigi Illica và Giuseppe Giacosa dựa theo truyện cùng tên của John Luther Long (đã được David Belasco dựng kịch). Vở opera được công diễn lần đầu ngày 17/01/1904 tại La Scala, Milan.

Nội dung:

Màn 1: Nước Nhật, đầu thế kỷ hai mươi. Trên một vùng đất cao trên cảng Nagasaki, đại úy hải quân Mỹ B.F.Pinkerton đang kiểm tra ngôi nhà chàng đã thuê của một tay làm mối, Goro, kẻ vừa giới thiệu cho chàng ba tên đầy tớ và một người vợ là geisha, Cio-Cio-San, được mệnh danh là Madama Butterfly. Với vị quan tổng tài Mỹ, Sharpless, người đang thử hỏn hển do phải vượt qua quả đồi. Pinkerton tự nhận mình là người thủy thủ vô tư lự lang thang khắp trên thế giới để kiếm tìm sự thoải mái. Vào lúc đó, chàng bị mê hoặc bởi Cio-Cio-San yếu đuối nhưng hợp đồng hôn nhân 999 năm của chàng vẫn có thể thay đổi. Khi Sharpless cảnh báo rằng cô gái đó có thể không giữ lời thề, Pinkerton gạt sang một bên những lo ngại này và nói một ngày nào đó chàng sẽ lấy một người vợ Mỹ “thật sự”. Người ta nghe thấy Cio-Cio-San ca hát vui sướng về lễ cưới của mình ở phía xa. Bước vào với bạn bè bao vây xung quanh, nàng kể cho Pinkerton về khoảng thời gian gia đình nàng gặp khó khăn, nàng đã phải kiếm sống bằng nghề geisha như thế nào. Họ hàng của nàng đã tổ chức độ một cách âm ỉ về hôn nhân. Trong một khoảnh khắc im ắng, Cio-Cio-San đã giới thiệu hôn phu của mình, một chút ít của cải của nàng và thổ lộ với chàng về ý định theo đạo Thiên chúa của chàng. Hội đồng Thiên hoàng đã tổ chức hôn lễ cho hai người và quan khách cùng nâng ly chúc mừng cho họ. Buổi lễ chúc mừng bị một người chú của Cio-Cio-San, là một nhà sư theo đạo Phật làm gián đoạn, chàng đã đột ngột bước vào, nguyên rửa nàng vì đã chối bỏ tôn giáo của tổ tiên. Pinkerton tức giận đuổi khách đi. Một mình với Cio-Cio-San, trong khu vườn dưới ánh trăng, chàng đã lau khô những giọt lệ của nàng và cả hai đã cất tiếng hát về tình yêu của mình.

Màn 2: 3 năm sau đó, Cio-Cio-San đợi chờ chồng mình trở về. Khi Suzuki cầu xin các vị thần cứu giúp, thì cô chủ của cô đứng bên khung cửa, dán mắt về phía hải cảng. Khi người hầu gái nói cho nàng biết tiền của chỉ còn lại chút ít, Cio-Cio-San đã thuyết phục cô phải có niềm tin vào một ngày đẹp trời nào đó, thuyền của Pinkerton sẽ hiện ra ở nơi đường chân trời. Sharpless mang tờ cho nàng lá thư của đại úy, nhưng trước khi ông có thể đọc cho Cio-Cio-San nghe, Goro tới với một người cầu hôn, hoàng tử Yamadori giàu có. Nàng đã gạt bỏ cả tên làm mối và cả hoàng tử, khẳng khái rằng người chồng Mỹ của nàng vẫn chưa rời bỏ nàng. Khi chỉ còn lại hai người, Sharpless lại đọc lá thư và ám chỉ rằng Pinkerton có thể không quay trở lại. Cio-Cio-San mang con ra khỏi nhà, đau khổ, nói rằng ngay khi Pinkerton biết chàng có một đứa con trai chàng chắc chắn sẽ quay lại, nếu không nàng thà chết còn hơn quay lại cuộc sống trước đây. Xúc động bởi sự tận tâm của nàng, Sharpless đã rời đi mà không tiết lộ nội dung đầy đủ của lá thư. Cio-Cio-San, khi đang tuyệt vọng, bỗng nghe thấy tiếng đại bác liên chập lấy cái kính thiên văn nhỏ, nàng nhìn thấy con tàu của Pinkerton cập bến. Vui sướng tột đỉnh, nàng ra lệnh Suzuki giúp nàng phủ kín hoa khắp ngôi nhà. Khi màn đêm buông xuống, Cio-Cio-San, Suzuki và đứa trẻ bắt đầu thức để cầu nguyện.

Màn 3: Khi bình minh tới, Suzuki khẳng khái khuyên Cio-Cio-San đi nghỉ. Ngân nga hát ru đứa bé, nàng mang nó tới một phòng khác. Trước đó khá lâu, Sharpless bước vào với Pinkerton, theo sau là Kate, vợ mới của chàng. Khi Suzuki nhận ra người phụ nữ Mỹ là ai, cô đã suy sụp thất vọng, nhưng cũng đồng ý giúp báo tin cho cô chủ của mình. Pinkerton, đột nhiên cảm thấy ăn năn, đã nói lời từ biệt đau đớn với khung cảnh hạnh phúc trước đây, sau đó đã lao đi. Khi Cio-Cio-San tới với hy vọng gặp chàng thì thay vào đó nàng lại gặp Kate. Đoán ra sự thật, Cio-Cio-San choáng váng đồng ý từ bỏ đứa con của mình nếu bố đứa bé quay lại vì nó. Sau đó, đuổi cả Suzuki, nàng rút con dao găm mà bố nàng đã dùng nó để tự tử và cúi lạy trước tượng Phật, chọn cái chết trong danh dự, còn hơn sống trong nhục nhã. Khi nàng giơ lưỡi dao lên, Suzuki đẩy đứa bé vào trong phòng. Khóc nức nở tạm biệt, Cio-Cio-San đưa bé vào vườn chơi, sau đó tự đâm mình. Khi nàng chết, người ta nghe thấy Pinkerton đang gọi tên nàng.

Bài hát Lâm Long bật và hát trong chương này thuộc màn 2, khi ba năm đã trôi qua kể từ khi người chồng Mỹ chia tay với Cio-Cio-San. Cô hầu gái, Suzuki, cố thuyết phục Cio-Cio-San rằng anh ta sẽ không trở lại

nhưng Madame Butterfly lại tin rằng chàng sẽ trở về. Nàng hát về cái ngày chàng trở lại. Nàng mơ tới cảnh chàng đi tàu vào cảng và trèo lên đồi gặp mình.

Bài hát có tên Un bel dì, vedremo, có thể nghe online ở đây.

Lời bài hát (Ngọc Anh & Ngô Thu Yến dịch):

Un bel dì, vedremo

levarsi un fil di fumo

sull'estremo confin del mare.

E poi la nave appare.

Poi la nave bianca

entra nel porto,

romba il suo saluto.

Vedi? È venuto!

Io non gli scendo incontro. Io no.

Mi metto là sul ciglio del colle e aspetto,

e aspetto gran tempo

e non mi pesa,

la lunga attesa.

E uscito dalla folla cittadina,

un uomo, un picciol punto

s'avvia per la collina.

Chi sarà? chi sarà?

E come sarà giunto

che dirà? che dirà?

Chiamerà Butterfly dalla lontana.

Io senza dar risposta

me ne starò nascosta

un po' per celia

e un po' per non morire

al primo incontro

ed egli alquanto in pena

chiamerà, chiamerà:

“Piccina mogliettina,

olezzo di verbena”

i nomi che mi dava al suo venire.

Tutto questo avverrà,

te lo prometto.

Tienti la tua paura,
io con sicura fede l'aspetto. Một ngày đẹp trời, ta sẽ thấy
một vệt khói mỏng mảnh bay lên,
trên đường chân trời, xa tắp phía biển khơi.
Và rồi một con tàu xuất hiện.
Rồi con tàu sơn màu trắng bạc
sẽ nhằm hướng bến cảng tiến vào,
và gầm vang đại bác chào mừng.
Em có thấy? Kìa chàng đã đến!
Chị sẽ không xuống đón chàng đâu nhé.
Chị sẽ ở trên sườn dốc và chờ,
và chờ trong một thời gian dài
và chị sẽ không hề mỏi mệt
dù thời gian chờ mong dài đặc.
Bứt ra khỏi những đám thị dân,
một người đang tới, một chấm nhỏ thôi
đang bắt đầu cất bước lên đồi.
Chàng là ai? Là ai chàng hỡi?
Và chàng sẽ nói gì khi đến?
Chàng sẽ nói điều gì khi đến?
Chàng sẽ gọi “hỡi Cánh Bướm” từ xa.
Còn chị sẽ chẳng trả lời đâu,
mà sẽ trốn chàng thêm một lát
một lát thôi để mà đùa bỡn
một lát thôi chẳng đủ chết người,
tại cuộc gặp gỡ đầu tiên của mình
và rồi hơi âu lo chàng gọi
chàng sẽ gọi: “Em bé bỏng ơi,
người vợ bé bỏng của ta ơi,
ngọn thảo mộc tỏa hương thơm ngát.”
Cái tên chàng gọi chị trong lần cuối.
Và tất cả những điều này sẽ diễn ra,
Chị hứa với em.
Em đừng sợ hãi,
chị sẽ đợi chàng với niềm tin son sắt.

2. Lâu đài Alnwick là một trong những tòa lâu đài đẹp nhất nước Anh. Được mệnh danh là “Windsor phương bắc”, lâu đài Alnwick tại Northumberland được xây dựng từ thế kỉ 11. Đây là một trong những ngôi nhà đầu tiên được sử dụng điện ở Anh.

Đây cũng là địa điểm quay những cảnh cười chối trong Harry Potter hoặc cảnh ô tô bay nhà Weasley bị quăng quật với cây liễu của trường Hogwarts:”D

3. Wales (aka nơi ẩn náu suốt 2 năm của em Bảy:)))) là một trong bốn quốc gia cấu thành Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland. Wales tọa lạc ở Tây – Nam Đảo Anh và giáp Anh về phía Đông, eo biển Bristol (Môr Hafren) về phía Nam và biển Ireland (Môr Iwerddon) về phía Tây và phía Bắc, và cũng nằm bên cửa sông Dee (Afon Dyfrdwy) về phía Đông – Bắc. Wales là công quốc lớn nhất thế giới.

Northumberland là khoảng màu đỏ, và Wales là khoảng màu xám đã cắt rìa đen bên trái kia kia:

4. Nhà hàng xoay là kiểu hình nhà hàng đa số thuộc những tòa nhà cao chọc trời hoặc ở đỉnh của một tòa tháp cao. Sàn nhà nhà hàng có quỹ đạo di động giúp toàn nhà hàng xoay tròn 360 độ, thực khách vừa có thể dùng bữa, vừa chiêm ngưỡng được phong cảnh bên ngoài, mỗi một tiếng đồng hồ xoay được đủ 360 độ.

9. Chương 9

Mấy chai rượu vang tươi ướt cơ thể anh, thịt da tựa như bị vị rượu ngấm ngáp qua từng tế bào. Tóc, lông mày, lông mi, toàn thân, nơi nơi đều ướt rượt những giọt rượu say mùi nho. Nhịp thở Lâm Long trở nên dồn dập hẳn, hẳn khom mình xuống, liếm lên gương mặt anh, thì thào khe khẽ, “Vũ Chân, trao em cho tôi đi, đừng chối từ tôi nữa, vì ngoài tôi ra, không còn ai nhưng nhớ đến Diệp Vũ Chân đâu...”

Anh không hề nhắm mắt, dòng rượu ngoằn ngoèo xung quanh gợi ảo giác như thể anh đang nằm nơi bể máu, mà bàn tay đang vờn anh, nói là tay Lâm Long, thà rằng nói nó là bàn tay vận mệnh. Nếu anh chưa từng quyết đuổi bắt Tăng Vũ Sâm, anh sẽ không bị y dụ đến Sahara nếu anh chưa từng nuôi ý định chia rẽ Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm, anh sẽ không nhúng chàm vào mối quan hệ với Andrew để rồi muốn dứt cũng vô pháp nếu chưa từng xảy ra quan hệ, Andrew sẽ không hỏi anh trao đổi mình thay tính mạng Tăng Vũ Sâm nếu anh chưa từng bị gã giam cầm, Lâm Long sẽ không thể chõ anh, sẽ không xem tư liệu về anh mà sinh ra suy tưởng muốn có được một người như anh. Nếu có ‘nếu’, anh đâu có nằm ở đây. Anh vẫn hằng truy đuổi vết tích sự tồn tại của bản thân tại thế giới này, thế nhưng kết cục, anh lại biến mất không một dấu vết... Vì rằng người kia đã chết, sẽ không còn ai ngang ngược để tâm xem anh đang phương nào. Mọi cảm xúc trong anh như chết héo, không có hy vọng, thậm chí không có tuyệt vọng, vì vậy thế giới đã chẳng còn thuộc diện can hệ tới anh.

Lâm Long chuyển dọc nụ hôn của hẳn xuống dần, anh cũng không may giẫy giụa, để tùy Lâm Long đùa bỡn cơ thể, đến tận khi Lâm Long tách hai chân anh ra, ngay cả mí mắt anh cũng không chớp lấy một lần.

Giọng Lâm Long khản khè, “Bắt đầu rồi, Vũ Chân!” Hẳn ngậm lấy vật giữa hai chân anh, sự liếm láp tỉ mỉ và khoang miệng nóng hổi khiến anh mau chóng dâng trào phản ứng sinh lý, óc não anh ong ong xoay chuyển về lần đầu tiên Andrew làm bằng miệng cho anh. Gã đặt anh lên sàn gạch sứ nhà tắm, quỳ xuống gã ngẩng lên, hơi thở dầm mùi ***, “Cùng yêu dấu, ta sẽ cho ngươi hưởng thụ niềm khoái lạc tột đỉnh!”

Cảm thụ khi ấy y chang hiện tại, phía trước là bóng rầy và sỏi trào, nơi đằng sau là tường đá lạnh ngắt, nước lăn dọc từ vầng trán anh, rõ xuống. Anh thở hổn hển, mắt mở to, mụ mị không rõ rốt cuộc mình đang ở nhà tắm trên đảo nhỏ hay là hầm rượu. Chỉ cảm thấy phải chăng hơi nước quá dày đặc, mà sao lại có nước chảy xuống từ mắt anh? Có phải lần đầu tiên như vậy với Andrew, cao trào của anh xộc tới nhanh hơn hẳn bất kể lần nào, kích thích bởi khoái lạc cực hạn khiến anh phải ngửa cổ, nước trong tròng mắt trào ra, chảy từ khuôn trán trơn nhẵn lẫn mình vào mái tóc đen ngắn.

Lâm Long ngẩng đầu, chùi qua dịch thể màu trắng bên khóe miệng, cười nói, “Vũ Chân, thì ra những lúc cao trào em sẽ khóc cơ đấy, thật đáng ngạc nhiên!”

Cơn phẫn khích từ cao trào như vẽ lên trước mắt anh một dải sao băng chớp nhoáng, sao băng qua đi, động lại chỉ còn là nổi thỉnh lặng như tờ.

Lâm Long tiếp tục xoa nắn anh, ngón trở hấn chen vào nơi động sau, trong tiếng thở phì phò, hấn nói, “Vũ Chân, chấp nhận mọi chuyện đi thôi, cuộc sống của em đã thay đổi.”

Anh rùng mình vì sự lạnh cóng dầu bôi trơn mang lại, Lâm Long nhìn xuống anh từ trên cao, “Rất nhanh thôi, Vũ Chân, rất nhanh em sẽ thấy nóng đến gào thét!”

Câu nói của hấn tới đây thì bị bỏ lửng, bởi lẽ đèn đóm đột nhiên tối sầm, ngay sau đó hấn nghe thấy tiếng ‘bụp, bụp’, như là tiếng súng giã thanh, rồi tiếp theo là ‘bịch’ giống tiếng người ngã vật xuống. Lâm Long phản ứng nhảy bèn, lăn khỏi chỗ, lanh lảnh tiếng ‘choang’ vang lên, hiển nhiên viên đạn bắn về phía hấn đã trúng chai rượu đối diện.

Tuy đạn trật song Lâm Long không thể không lui ra khỏi Diệp Vũ Chân. Hấn cắn răng rít, “Andrew, mày không sợ bắn phải Vũ Chân ư?”

Andrew bật cười khùng khục trong bóng tối, “Cám ơn chú mày đã quan tâm cho cứng nhà anh thế!”

Vừa lảm nhảm thì từ hướng nọ ‘tạch tạch tạch’ đạn lao về phía gã cả chuỗi, Lâm Long bắn hết xâu đạn liền vọt chạy trở về chỗ cũ, tay mò mẫm đã phát hiện Diệp Vũ Chân biến mất, hấn uất hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trong đêm đen cất lên giọng điệu thanh thoi của gã kia, “Áo chống đạn của tao xin đấy chứ, mày có dịp cũng nên sắm một cái đi, sau này e lúc nào cũng phải mặc đấy!”

“Áo chống đạn à!” Lâm Long cười mai mỉa, “Tao còn tưởng mày to xác bị thịt đến chần được cả đạn cơ!” Hấn nã đạn tiếp, rồi mới thu súng, “Xem xem, Vũ Chân, nếu em qua đó nghĩa là tự tìm đường chết, chỉ bằng đứng yên tại chỗ! Tương tự, Andrew, mày mà bật đèn, tao sẽ giết Vũ Chân.”

Andrew bèn hít sâu một hơi, “Chúng ta cứ kèn cựa mãi thế này cũng không hay, ra điều kiện luôn cho rồi!”

“Nói đi!”

“Bản chất tao ưa công bằng lắm, miễn là nơi nào có tao và Vũ Chân, mày phải tự giác cách xa 300 dặm là duyệt, sao hả?”

“Mơ đi!” Lâm Long vẽ chừng ngẫm nghĩ hồi chốc mới gằn khế.

“Thế 200 dặm.”

“Mơ đi!” Lát sau Lâm Long vẫn trả lời khăng khăng thế.

“Chốt 150 dặm!”

“Mơ đi!” Vẫn câu trả lời cũ.

Có tiếng người chêm vào, “Hấn đi rồi!”

Andrew mỉm cười, bật đèn, bắt gặp Diệp Vũ Chân phờ phạc thu mình trong một góc giá rượu, gã bèn sang đó, đỡ lấy anh, “Chỗ này lắp thiết bị tự nổ, nhờ chọc thẳng đó ức chế, hấn kéo người chết chùm theo thì rõ là uống công!”

Một chiếc di động đặt trên giá rượu vọng ra tiếng Lâm Long gằn gừ, “Andrew, khá khen mày thức thời... Vũ Chân, Erik và Christine sẽ còn gặp lại nhau!”

“Người khỏe chứ, cưng?” Andrew thấp mình xuống, han hỏi đầy yêu thương.

Anh nâng tầm mắt, tức tối mắng khế, “Đồ khốn, trước nay không mời toàn tự vác mặt tới... Đến lúc cần người tới, người lại dăm lẽ mề như này!” Toàn thân anh thả lỏng hấn, sự khổ sở và thuốc hơn nửa tháng nay đã đầy dọa anh, lại còn bị Lâm Long tra tấn, bị đắm trong tuyệt vọng khi nghe tin Andrew chết, thể lực anh bấy lâu đã bị bòn rút kiệt quệ, nói xong một câu thế rồi, anh ngoẹo đầu vào giá rượu, thiêm thiếp ngủ.

Andrew kéo anh tới, ôm vào lòng, tựa cằm lên đầu anh, cười bảo, “Trông này, người tình thực thụ là kiểu như này này, dầu rằng chả bên nhau được mấy mà hầu như toàn phải xa cách, thế nhưng bên ba qua lại mãi cuối cùng vẫn về bên nhau, đúng không, Vũ Chân? Ta và người được định sẵn gắn liền duyên phận với nhau rồi.”

Nhìn cảnh Andrew khê khàng đặt Diệp Vũ Chân nằm xuống ghế xe, tên áo đen liền mau mồm mà nịnh, “Chủ nhân à, em phục lẫn ngài luôn. Làm thế nào ngài lại đoán ra tòa lâu đài kia là bấy còn nơi giam giữ anh Diệp thật không phải tòa nhà y được mà lại là bên dưới căn nhà hàng?”

Andrew nói lỏng áo đang mặc, liếc mắt sang hắn, “Ý mày là tao tin tòa lâu đài là cạm bẫy, cho nên bắt tất cả đàn em được việc của mình chui vào chỗ chết, chỉ mang theo mỗi mình thằng ngu như mày tới đây?”

Tên áo đen bị gã nói cho phát ngược, “Vô luận ra sao, chủ nhân cũng đã suy đoán chính xác là tòa nhà nhà hàng chứ không phải tòa nhà y được.”

Andrew điềm nhiên giải đáp, “Bởi vì chỉ nhà hàng mới có thể quang minh chính đại có một hầm chứa rượu giống ở lâu đài thôi.”

Tên áo đen liền vỡ vạc, hai mắt rưng rưng, “Ôi chủ nhân, trí tuệ của ngài, trí tuệ của ngài...”

Andrew cục cằn cắt ngang lời hắn, “Khỉ gió, tao hy sinh mất toi không ít anh tài, vậy mà mày vẫn còn sống nhơn nhơn. Mày không thôi ngay cái điệu nịnh bợ rẻ tiền ấy đi, cẩn thận tao cho mày lên đường cùng các anh em!”

Khí thế rất chi đáng sợ khiến tên áo đen sợ rụt cả người, lảng vảng bên tai như có ai đó ta thán một câu: “Đần độn!”

Nhất thời, Andrew im phăng phắc, tên áo đen khiếp tới nổi tay chân cứng đờ tỏ vẻ lời nói đại nghịch bất đạo này không phải từ mồm hắn thốt ra. Andrew ngó suốt một hồi mới phát hiện là Diệp Vũ Chân nói mớ, vẻ giận dữ vẫn chưa phai nhạt trên mặt anh, anh lại bồi thêm một câu, “Gã khốn!”

Andrew phì cười, “Hai sợi dây này đều do người giảng... Vũ Chân à, đây là lựa chọn gian nan nhất cả đời ta, ta lại không dám chọn sai, không dám chọn sai, Vũ Chân.”

Diệp Vũ Chân trực tiếp được đưa đến một bệnh viện có dây mơ rễ má chi đó với Andrew, nhưng Lâm gia còn chưa chờ Andrew mạnh tay phản công đã biến mất tăm mất dạng, thậm chí Godern Lâm cũng rất thẳng thừng rời khỏi cái ghế Tổng cục trưởng, mất hút theo Lâm Long.

“Lão cáo già!” Andrew ức chế mà không có chỗ trút giận, chửi rống lên.

Mặt khác, đón được Diệp Vũ Chân về làm tâm trạng gã phơi phới lắm. Không đề cập đến việc ngày ngày hai người ăn tối cùng nhau, ăn xong bao giờ Andrew cũng cầm lòng không đặt, toàn giả trò mờ mờ ám ám với Diệp Vũ Chân, anh lại không bày vẽ phản cảm gì hết. Tuy trước sau anh vẫn yên lặng nhưng cũng đủ làm Andrew phấn khởi, gã vốn dĩ đâu có trông chờ mẫu người như Diệp Vũ Chân sẽ biết đáp lại mấy cái sờ mó ám chỉ của gã. Xét về khía cạnh nào đó, quan hệ giữa họ chưa bao giờ hòa hợp nhường ấy, mãi đến tận lúc Andrew nhận được điện thoại từ Lâm Long.

Gầm gừm dòm phong bao gói kín trên mặt bàn, bên tai gã là giọng Lâm Long châm biếm, “Andrew, sớm muộn gì mày cũng sa vào con đường giống tao thôi... Mày không tin à? Thế xem tao gửi gì cho mày đi!”

“Trong trường hợp mày gửi ảnh ọt sách sùng gì đó thì vô tư đi!” Andrew nhú mày, “Tao không quan trọng hóa vấn đề trình tiết. Đành rằng lần đầu của Vũ Chân đúng là của tao thật, đương nhiên tao vui lắm, nhưng nếu hắn có để cho thằng nào hầu hạ vài hôm, tao cũng không cảm thấy ngắc ngứ chi sất. Hắn là đàn ông, tao cũng rửa, tao không chỉ lên giường với mình hắn, có sao yêu cầu hắn cũng chỉ được phép lên giường của mình tao? Hiếm được dịp có thằng cho hắn mở mang tầm mắt biết kỹ thuật của tao đâu phải đứa nào cũng sánh bằng âu cũng là chuyện tốt.” Andrew lấy làm nực cười, “Quan trọng nhất, mày đêch có phong độ gì cả, chắc trên giường trông cũng xấu bỏ mợ, chưa đủ tư cách để tao xem đâu!”

“Xong chưa?” Lâm Long lại chẳng giận, chỉ nói, “Hy vọng mày xem xong rồi vẫn đủ cao thượng... Mày ngủ với Vũ Chân đã bao năm, chà chà chà, tính ra gần năm năm nhĩ, xời, trừ mỗi việc lên giường được nhiều

lần hơn, còn lại mày cũng chả thu hoạch khá khẩm gì hơn so với tao!” Hấn cúp máy ngay tại đó, không cho Andrew cả cơ hội gọi lại.

Tên áo đen quan sát thấy Andrew đánh mặt nhìn gói hàng kia nửa ngày trời, không nói không rằng, mãi mãi sau nghĩ ngợi xong xuôi, gã mới quăng gọn lỏn, “Vứt đi!”

“Dạ!” Hấn cầm lấy nó, thế rồi lại báo cáo, “Có chữ viết, thưa chủ nhân!”

“Gi?”

“Biết ngay mày là loại hèn, không dám đối diện chân tướng mà, Andrew!” Tên áo đen đọc vanh vách theo phản xạ, đọc xong cảm thấy lạnh toát khắp người.

Mí mắt dài của Andrew nhướng lên, “Mở!” =>))

Không còn cách nào khác, tên áo đen buộc lòng mở cái phong bì mong mỏng kia ra, bên trong là đĩa CD. Andrew thấy thế, ra lệnh, “Bật lên!”

Khác hẳn những gì tên áo đen đã tưởng tượng, nội dung đĩa không phải thứ gì đặc biệt, cũng không phải hình ảnh làm người ta phun máu mũi, mà chỉ có cảnh Diệp Vũ Chân ôm gối, ngồi rụt trong góc sofa, tựa như một đứa trẻ, không dám ngẩng đầu. Xem tiếp, tên áo đen mới hiểu ra chi tiết bạo phát của cái đĩa nằm ở đâu. Trên chiếc màn hình đối diện Diệp Vũ Chân có hai thanh niên đang ân ái trắng trợn —— Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm, sự hạnh phúc của họ tương phản với nỗi cô đơn và hèn nhát của con người ngồi trên sofa. Trước niềm sung sướng của họ, thậm chí anh còn không dám ngẩng đầu.

Lâm Long có chèn lời bộc bạch nhạo báng kèm theo, “Andrew, mày khác gì tao? Kêu tao chỉ là một thằng theo đuổi vô sỉ thì mày cũng thế. Và nữa, đừng cho rằng tình yêu của mày dạt dào hơn tao, căn bản... Vũ Chân đã không yêu tao thì anh ta cũng không yêu mày! Này Andrew, thời gian năm năm cũng không làm Vũ Chân yêu mày được, hiển nhiên mày cũng tự rõ anh ta vĩnh viễn không bao giờ yêu mày nổi...”

Tên áo đen hiểu một điều rằng, lời lẽ này của Lâm Long đích thực là nhát dao đâm sâu vào Andrew, vì hấn chưa từng gặp Andrew im lìm đến thế. Cho tới giờ, gã là tuýp người hề giận là phải gào, gã sẽ vợ ngay thứ gì đó ném vỡ TV, hoặc đá hấn cho thỏa, hoặc tìm biện pháp khó dễ bọn Lâm gia. Thế mà giờ, gã lại chỉ ngồi yên ắng xem hoa tuyết trên TV. Đường lúc tên áo đen nổ náo vì nghĩ có nên tắt TV hoa mới chả tuyết đi không, gã lại bất thành linh đứng phắt dậy, đi ra khỏi phòng.

Diệp Vũ Chân ở bệnh viện suốt bốn, năm ngày, mọi nơi trên thân thể đã hồi phục gần như hoàn chỉnh, vậy mà Andrew vẫn chưa cho phép anh xuất viện. Nửa tháng trước, tinh thần của anh bị chịu tổn thương nghiêm trọng, lại không được nghỉ ngơi đầy đủ, do đó khoảng thời gian ở bệnh viện anh chỉ toàn ngủ. Nguyên một tầng chỉ có duy nhất phòng bệnh của anh, phòng xá rất mực yên tĩnh, trong một góc phòng là hương an thần giúp điều hòa thần trí. Diệp Vũ Chân ngủ rất sâu giấc, Andrew ngồi bên giường anh thật lâu thật lâu rồi, anh mới tỉnh.

“Người đến đây à?” Ngón tay thon dài của anh nhấc lên, day day hai đầu lông mày, “Ta cũng đang có chuyện cần tìm người!”

“Chuyện gì?”

“Ta muốn ra viện. Ở lâu quá rồi, cũng chả phải ốm đau nặng nhọc.”

“Nếu ta nói không được?”

Đến đây Diệp Vũ Chân đã nhận ra điểm khác thường, Andrew lâu nay luôn dò đưa lấy lòng anh tự dưng lại trở nên lạnh lùng hết sức. Chau mày, anh hỏi, “Người lại định bới móc gì sao?”

Andrew nói lỏng áo, tũm tĩm cười, “Có phải kiểu người vô sỉ như ta dù có thiện ý theo đuổi người đến mấy cũng đều bị người quy thành bới móc không?”

Xem chừng đúng rồi đây, anh trầm ngâm. Không nói gì thêm, anh ngồi tựa lưng vào gối, tự mình rót một cốc nước và uống hết. Đối phó với Andrew thì biện pháp tốt nhất là giữ im lặng, kể cả nổi điên hay đơn giản là đến sinh sự với anh thì gã cũng sẽ chẳng duy trì được lâu đâu.

“Hôm nay Lâm Long có gửi đồ cho ta, biết là gì không?” Andrew thủng thẳng mở đề tài trước.

Bàn tay cầm cốc của anh thoáng chặt lại. Nhớ tới tình hình hỗn loạn ấy, anh uống một hớp nước lớn, trả lời, “Chắc đĩa đúng chứ gì?”

Andrew cúi đầu cười khê, thế rồi đứng lên, khum lưng xuống và chống tay tại sau thân anh, quây anh lại giữa hai cánh tay gã. Gã nghiêng rằng, “Chuẩn, Diệp Vũ Chân, ta đang siêu giận, người xem xem tốt nhất người nên làm thế nào đi!”

Anh còn chưa kịp phản ứng, gã đã bỏ đi, đi là đi hẳn một tuần, trong quãng thời gian đó anh vẫn không được ra viện. Gọi điện không nghe, nhờ vệ sĩ chuyển lời muốn gặp, chúng cũng kêu chủ nhân độ rày bận ngập mặt. Cả dãy hành lang tuy rằng yên ắng song ngoài cửa phòng lại ngồn ngộn vệ sĩ bận đồ đen đứng canh, trước hết là đề phòng Lâm Long, giờ lại thành canh chừng anh. Giả sử như thường ngày, anh chắc chắn sẽ kiếm cách quấy cho long trời lở đất, nhưng hiện tại anh chỉ còn nước âm ỉ chịu đựng bị giam nhốt ở bệnh viện.

Cuối cùng Andrew cũng chịu lộ diện. Lúc gặp gã, anh bỗng chốc nhẹ nhõm hẳn đi, nhưng cứ mang máng có gì đó không đúng lắm. Tuy rằng Andrew cầm chác cá tới, thân thiết bỏ ra bát giúp anh, anh vẫn cảm giác gã lưu manh này đang cực kỳ kỳ quặc, bởi vì từ đầu chí cuối gã chỉ im thin thít – một hành động vô cùng hiếm hoi ở gã, với gã mà nói, im lìm hoặc nói nhỏ trong giao tiếp chính là hai hành động y hệt hai bài ct chó.

“Cháo ngon.” Anh dứt khoát phá vỡ sự yên lặng trước.

“Thế ngày nào ta cũng sẽ bảo người mang cho người ăn.” Gã nhận lấy bát từ tay anh, chuẩn bị đi.

“Này, ta muốn ra viện.” Anh ngẩng đầu gọi.

“Không là không!” Andrew kiên quyết không chừa nửa đường thương lượng.

Anh kinh ngạc, “Người thế này khác gì đang giam giữ ta?”

Andrew cũng dùng biểu tình kinh ngạc mà hồi đáp, “Thì ta đang giam giữ người thật mà, ơ hay!”

“Người điên rồi, Andrew!” Anh thốt lên.

Gã lại chép chép miệng, cặp mắt dài của gã liếc hờ hờ, “Ta bị người làm cho phát điên!”

Anh thật sự ghen lời. Vẫn biết không nên cãi nhau tay đôi với Andrew nếu không muốn bị gã lý sự cùn đến ức chết, anh bèn hít sâu một hơi, nói vội một câu, vừa nhanh vừa ồm ồm, “Hắn không làm gì ta cả!”

“Hừm?” Cặp lông mày rậm của gã nhướng lên.

“Không biết cái đĩa kia ra sao, nhưng mà, trừ việc, trừ việc dùng miệng... Hắn không làm gì ta cả! Người cáu bẳn vì chuyện này, không đáng.” Anh kiên nhẫn giải thích, hết câu liền quay mặt đi, cần cổ đồ lựng.

Andrew nhìn kỹ người trước mắt, tóc đen ngắn, sườn mặt tuấn tú, vành tai hơi hơi ửng đỏ, gã đột nhiên lùa tay vào tóc anh, giữ chặt đầu anh và ép môi mình lên cái miệng nọ, hôn anh bằng một nụ hôn nồng nàn và thâm tình nhất.

Sau đó, gã rời ra, nhìn thẳng vào mắt anh, giọng điệu cay nghiệt, “Vũ Chân, đồ đàn bà... Không đâu đi lo trình tiết, lại còn thích làm gái già ôm hôn tử mà chết!” Nói xong thì gã đi luôn, bỏ lại Diệp Vũ Chân ở lại chả hiểu đầu cua tai nheo thế nào.

Lần này gã đi lại tiếp tục mất hút mấy ngày. Anh hít sâu một hơi, thay quần áo, mở cửa. Vệ sĩ vừa giờ tay chặn anh lại thì bị anh chop lấy và vặn ngược cổ tay, đồng thời cướp lấy súng của hắn. Anh đá văng hắn đi, mở chốt súng, nói với đám vệ sĩ ngoài cửa, “Gọi điện thoại của ông chủ các người, nói rằng ta có cả thầy tám viên đạn, bằng trình của ta ít nhất có thể giết bảy người và làm bị thương một người, hỏi gã xem rốt cuộc muốn thả ta hay không!”

Các vệ sĩ có mặt trên hành lang đưa mắt nhìn nhau, một trong số chúng rút di động truyền đạt vài câu, hắn nghe một lát rồi chuyển điện thoại qua cho anh.

“Người muốn chia tay sao?” Andrew ở đầu dây bên kia lạnh lùng hỏi. =))))

“Dở hơi hử!” Anh cũng bực bội nạt lại, “Ta muốn ra ngoài!”

“Vũ Chân, người coi ta là ai? Vì sao người muốn gọi ta lúc nào thì gọi, mà ta thì chẳng thể giữ người ở lại được mấy ngày, dù cho chỉ đơn thuần là muốn người được tỉnh dưỡng nhiều hơn?”

“Vì ta là thủ trưởng của người. Ta gọi người đến vì công việc!”

“Thủ trưởng...” Andrew làm như nghe phải một câu chuyện mắc cười, “Xin lỗi, ta không hứng làm chó cho Interpol, tương tự, Diệp Vũ Chân, kể từ nay người cũng không thể thích gọi thì gọi ta đến được nữa. Một khi người ra khỏi cửa, đồng nghĩa người sẽ không còn được gặp lại ta!”

Anh thờ ơ đáp, “Ta không hứng đấu võ mồm vô vị với người, Andrew, quan hệ giữa người và tổ chức Interpol, người không có quyền nói Stop! Một khi người cưỡng chế dứt bỏ sự hợp tác cùng Interpol, tự người lường hậu quả.”

“Vũ Chân, người nằm trên giường ta là vì hiến thân cho sự nghiệp cảnh sát của người ư?”

Anh trả lời, “Andrew, người thừa hiểu ta chưa từng trông chờ sự xuất hiện của người trên giường ta.”

Gã cười khẩy, “Đợi đấy... Vũ Chân!” Đoạn, ‘cạch’ phát cúp máy.

Diệp Vũ Chân lẳng lẳng tắt máy, tên vệ sĩ chỉ huy bèn thưa, “Chủ nhân có dặn, nếu anh Diệp muốn đi thật, chúng tôi sẽ không ngăn trở!”

“Đương nhiên là muốn đi thật!” Anh hờ hững trả điện thoại rồi nhanh chóng dời chân đến thang máy, tận khi ra khỏi cổng bệnh viện cũng không bị bất kỳ ai cản trở, anh bất giác ngoái đầu nhìn lại bệnh viện, hoàn toàn mù mờ mấy hành động quái gở liên tiếp dạo này của Andrew.

Anh đi bộ về nhà, chưa được bao xa thì một con xe đen đỗ ngay bên cạnh. Cửa xe mở, thò ra bản mặt thằng Tom, cậu ta hốt hải vẫy tay với anh, “Boss, lên xe mau!”

Anh lên xe, hai người ngồi ghế trên quay đầu lại, đều là gương mặt quen thuộc của các tổ viên anh, anh sưng sốt lắm, “Sao các cậu biết hôm nay tôi ra viện?”

“Boss, mười ngày nay chúng em đều canh ở đây!” Tom chìa chìa vô cái cầm lún phún râu mà than thở, “Đến râu còn hem kịp cạo!”

“Vất vả cho mọi người rồi!” Anh bật cười, song vừa đảo mắt qua lại hỏi, “Lý do đâu mà các cậu canh ở đây?”

“Vì Tổng cục trưởng sợ anh vừa ra viện là sẽ rời khỏi Anh nên kêu chúng em đến canh, bảo em gặp anh là phải mang anh đi gặp ông ấy ngay!”

“Godern Lâm?”

“Không ạ, ông ta từ chức rồi, tân Tổng cục trưởng là người Anh, hơi bảo thủ, cơ mà hăng còn công tư phân minh chán so với lão Godern Lâm kia. Ông ấy chẳng những bãi bỏ thông báo từ chức của anh mà còn dẫn hẳn một tổ thẩm tra nội bộ điều tra vụ việc anh bị Godern Lâm bắt cóc. Bây giờ, Godern Lâm đang bị tổ chức ban hành lệnh bắt giữ!” Tom ngạo nghễ kể lể, “Còn em nhờ có công tìm cách cứu viện cho Boss nên sẽ được đích thân Tổng cục trưởng trao tặng huân chương hạng hai cơ!”

“Vây à!” Anh cười cười, “Chúc mừng cậu!”

“Dạ vâng, và giờ chịu trách nhiệm liên lạc với Boss cũng do em đảm đương nốt. Boss, em là đang công tác ngoài trời đó!” Mặt Tom cứ phải gọi là tươi như hoa nở.

Anh tựa lưng vào ghế ô tô, phỏng đoán nguyên nhân ngài Tổng cục trưởng mới nhậm chức muốn gặp anh gấp gáp thế làm gì, lại còn rộng tay phái hẳn một tiểu tổ trông chừng ngoài bệnh viện, hiển nhiên biết rõ anh đang ở trong, mắc sao họ không trực tiếp liên lạc với Andrew cho rồi? Không thể có chuyện họ không biết quan hệ hợp tác giữa Andrew và tổ chức Interpol, cứ cho là không biết rành rẽ, nếu họ muốn cương quyết mang một đồng nghiệp thoát khỏi địa bàn của một ông trùm xã hội đen thì có khó khăn chi? Chớ bảo họ... ngần ngại Andrew đấy chứ? Trăm ngàn ý niệm xoay chuyển trong đầu anh, anh nhấc tay day day đầu lông mày.

Xe dừng lại tại một sân bay kiểu hình nhỏ, Diệp Vũ Chân xuống xe, bước lên một chiếc máy bay riêng trong bãi, có người vận đồ đen thay anh mở cửa, bên trong có sẵn một vị đã cao tuổi ngồi trên ghế sofa, vóc dáng cao to, cặp kính sáng loáng, mái tóc hoa râm. Thấy anh vào, lão bỏ tập tài liệu trên tay xuống, chìa tay mời anh, “Vũ Chân, vào đi!”

“Vâng.” Anh đi qua và ngồi xuống chiếc sofa đối diện lão.

“Cháu có thể gọi tôi là Miguel, bạn bè thân quen của tôi đều gọi vậy, giống như tôi có thể gọi cháu là Vũ Chân.” Lão vươn tay, “Xin lỗi, vì chúng tôi trót sơ sẩy khiến cháu chịu thiệt thòi, chưa kể, đáng xấu hổ thay khi tôi không đóng góp được gì cho công cuộc giải cứu cháu. Nhưng mong cháu hãy tin chúng tôi sẽ biểu dương sự hy sinh của cháu.”

Anh bắt tay lão, khiêm tốn đáp, “Cám ơn ngài, nếu được cháu chỉ mong được một dịp nghỉ phép dài hạn.”

Miguel thu tay về, lôi một phong thư từ túi áo, đặt trên bàn cho anh, “Đây là đơn từ chức hồi trước của cháu, giờ tôi trả lại cháu. Còn về dịp nghỉ phép, tôi rất tiếc, song hiện tại chúng tôi thật sự cần cháu!” Thế rồi, lão ấn một cái nút trên bàn, trước mặt Diệp Vũ Chân hiện ra một chiếc màn hình kiểu gấp.

“Ất hẳn cháu rất lấy làm lạ vì sao chúng tôi không liên lạc với cháu ngay sau khi cháu được cứu ra!”

Màn hình hiện chiếu một đoạn cắt thời sự, nói về một xí nghiệp sản xuất máy bay thuộc Scotland vừa đổi CEO mới. Anh biết rõ, bề ngoài nơi đó là sản xuất máy bay dân dụng, nhưng thực chất là địa điểm chuyên sản xuất máy bay chiến đấu, trước giờ cổ phần lớn vẫn nằm trong tay gia tộc Geoffrey, mà khi chiếu đến cảnh vị CEO mới phát biểu, phong bì trong tay Diệp Vũ Chân đã rớt xuống đất. Người nọ tạng vóc cao lớn, thể hình vạm vỡ hết như võ sĩ, tóc hớt màu bạc, cặp mắt dài luôn mang vẻ gian tà lười biếng, hiện thời đang rất đông đặc nêu ý kiến muốn dời mối làm ăn qua châu Phi. Kể này ngoài Andrew thì còn ai trồng khoai đất này.

Miguel đẩy đẩy gọng kính, “Cháu hiểu rồi chứ, Vũ Chân? Nội các mới nước Anh đã tìm được đối tượng thay thế Geoffrey trở thành người tiếp quản công chuyện buôn bán vũ khí mà Chính phủ đã phát lệnh cấm. Không phải ai khác, chính là Andrew.” Hơi ngập ngừng, rồi lão nói tiếp, “Bên tổ chức Interpol chúng ta phải cố gắng hết sức nhằm hạn chế số lượng vũ khí lưu thông vào một vài khu vực hành chính lẫn vào tay một vài cá nhân nào đó còn về một bên khác, điển hình là một quốc gia, giao mỗi buôn bán vũ khí cho những kẻ như thế lại có thể đạt lợi nhuận siêu khủng...”

Anh thoáng cúi đầu, nhặt phong thư rơi trên nền, nắm nó chặt hơn trong tay. Miguel kết luận, “Vậy nên, trước khi thế lực buôn lậu vũ khí của Andrew bén rễ hùng mạnh như gia tộc Geoffrey, chúng ta phải khống chế gã trong phạm vi có thể khống chế... Vũ Chân, chúng tôi vô cùng cần cháu.”

. /.

10. Chương 10

Gặp anh ra khỏi máy bay, Tom rồi rít hỏi, “Boss, có phải Tổng cục trưởng phục chức cho anh không vậy?”

Anh không đáp, chỉ đơn giản là ngồi vào xe, Tom thấy anh chống đầu vẻ như rất phiền não cũng không dám hỏi han nhiều thêm. Tối hôm ấy, điện thoại anh nhận được một tin nhắn bất ngờ, không phải tin nhắn hỏi thăm từ phần mềm Andrew đã soạn sẵn mà là tin nhắn hiếm hoi được gã tự tay bấm: Người nói người không hề chờ mong sự xuất hiện của ta, đây là lời trái tim của người sao?

Diệp Vũ Chân thần nhiên gửi lại một chữ: Ừ.

Sau đó, di động yên tĩnh kỳ lạ, Andrew không nhắn lại nữa. Anh để điện thoại đầu giường. Trước nay Andrew chưa bao giờ im lìm đến thế, gã luôn xác xược và thẳng thắn. Anh tưởng mình rằng gã đang giận ghê lắm, song nếu có phải lựa chọn lại lần nữa, tuyệt nhiên anh chẳng hề mong một đêm kia sẽ tái diễn lại. Anh không muốn lừa Andrew, trước không muốn, giờ lại càng không muốn.

Tiếp theo, Andrew cứ như thể biến mất khỏi cuộc đời anh. Từ một gã tình nhân lưu manh lúc nào cũng oang oang rêu rao sự tồn tại của gã giờ lại thành một kẻ qua đường, mà có khi không phải là kẻ qua đường, nói là đối tượng giám thị trên hồ sơ của anh thì đúng hơn. Phương pháp kinh doanh vũ khí hạng nặng của Andrew khác biệt với phương pháp quý tộc của Geoffrey, đường dây buôn lậu của gã dày đặc, ngoài vũ khí chiến tranh hạng nặng, hầu như mỗi làm ăn buôn lậu vũ khí nào cũng có gã tham gia nhúng tay. Hơn nữa, Diệp Vũ Chân không sao hiểu được, bắt đầu từ khi nào gia tộc Cruise lâu nay là doanh nhân vũ khí lớn của Geoffrey ở Mỹ giờ cũng mọc mối quan hệ chặt chẽ cùng Andrew rồi.

Số lượng lớn vũ khí từ Anh và Mỹ cùng lưu thông sang thị trường thế giới thứ ba(1) khiến việc theo dõi Andrew áp lực hẳn, cả tiểu tổ Anh quốc đều hạn một ngày không thể làm việc đủ hai mươi mấy giờ.

Đôi khi, Tom tò mò liếc trộm sang di động Diệp Vũ Chân. Theo suy nghĩ cậu chàng, anh ký một tá lệnh lục soát cũng chẳng bằng gọi một cuộc điện thoại cho Andrew, đặt vấn đề nhờ gã co cụm lại địa bàn, hiệu quả hơn nhiều ý chứ, nhưng anh lại chẳng hề có ý nghĩ sẽ làm vậy. Kể cả năng lực của anh tốt cỡ nào nhưng Andrew lại có hẳn lãnh đạo cấp cao Anh chống lưng cho, đợi đến khi các anh hùng đến đầu mỗi buôn bán của lãnh đạo thì cả người và vũ khí đã sớm không còn tăm hơi. Anh không gọi điện cho con gấu ấy là chuyện thường tình, vấn đề làm Tom thắc mắc là tại sao Andrew cũng không gọi điện cho anh nốt. Khốn khổ thay, có hiểu kỳ mấy, cậu chàng cũng không đủ gan gọi điện chất vấn gã.

Đối với Diệp Vũ Chân, tin tức đáng mừng nhất là Jason cuối cùng cũng tỉnh lại. Lãnh ba đạn mà vẫn còn vớt được mạng, kết quả này đủ cho hẳn khoe khoang trong những lần tụ tập đồng nghiệp hút thuốc. Còn tin tức xấu nhất là Lâm Long thật sự mất tích rồi, hết như hai năm trước, cứ thế mà bốc hơi đột ngột như thể trên đời vốn dĩ không hề có hắn, dấu cho Interpol có điều tra gắt gao thế nào cũng không kiếm tìm tung tích hắn nổi, bao gồm cả Godern Lâm. Khoa I ngờ ý cử một chuyên gia đến bảo vệ anh, anh từ chối.

Con người theo đuổi điên cuồng này ám ảnh anh cả trong những giấc mơ, anh không thể lường liệu được Lâm Long trong ngày gặp lại sẽ diễn tiếp một Erik mang tâm trạng như nào, dù có là anh cũng không đoán trước được phiên bản kế tiếp sẽ mang hình hài ra sao. Lâm Long liên tục diễn giải The Phantom of the Opera theo ý hắn, hoặc là nói hắn đang diễn giải thể giới quan của chính mình. Đó là sân khấu thuộc về hắn, còn những người khác chỉ có thể chờ hắn phân kịch bản mà thôi. Diệp Vũ Chân tự nhủ, ngày Lâm Long trở lại có chăng cũng chỉ là sớm hay muộn.

Về chuyện đã xảy ra tại bữa tiệc trao giải, anh cố coi nó không còn gì đáng chú trọng, song thực tế anh thường phải hứng chịu ánh mắt kỳ lạ từ các đồng nghiệp anh — chúng đau đầu nỗi niềm thông cảm, thật quá sức làm anh kinh ngạc mà không có cách nào đặt câu hỏi. Mãi đến tận một tối nọ, Linda đã giúp anh giải đáp nghi vấn.

Cô nàng mở cửa đi vào, anh ngẩng đầu liếc một cái rồi tiếp tục cúi xuống đọc tài liệu, hỏi bằng quơ, “Gì thế?”

Linda cắn môi, khóa trái cửa cái ‘cạch’ một tiếng, anh không khỏi khó hiểu, “Linda, cô khóa cửa làm gì vậy?”

“Vũ Chân, em biết lòng anh rất khổ sở!” Đôi con ngươi xanh ngọc sáng rõ của cô lóe ra tia nhìn yêu thương, “Nhưng xin anh hãy an tâm, em sẽ giúp anh tìm về với niềm tin, giúp anh tìm về với cảm giác đàn ông!”

Cô từ từ cởi bỏ từng cúc áo, từng cúc áo một, Diệp Vũ Chân sững sờ chứng kiến cảnh này tới nỗi đứng bật dậy, “Linda, tôi ra lệnh cho cô dừng lại ngay!”

Linda vạch áo, để lộ chiếc bra cỡ E ngạo nghễ. Cô khấn khoản, “Vũ Chân, em biết chuyện ấy đã đả kích nghiêm trọng tới anh, nhưng anh hãy tin em, chỉ một đêm thôi, rồi anh sẽ quên hết mọi thương tổn mà tên Lâm Long ác ôn kia gây ra!”

“Lâm Long?!” Anh bàng hoàng, buột miệng hỏi.

Nước mắt ầng ậng trong tròng mắt xanh biếc, Linda quả quyết, “Anh an tâm, Vũ Chân. Em có thể chứng minh cho anh, dù anh bị thằng Gay trời đánh thánh vật đó cưỡng hiếp cũng không sút mẻ được tẹo nào sức hấp dẫn phụ nữ của anh đâu!”

Diệp Vũ Chân đột nhiên muốn học máu cực độ. Anh nghĩ một thôi một hồi, thế rồi chớp ngay lấy di động, bấm vội bàn phím và cần răng bảo, “Tom, cho cậu ba phút, lập tức trình diện tại văn phòng tôi!”

Linda mù tịt không hiểu, trong khi Diệp Vũ Chân ráng hòa hoãn lại biểu cảm trên mặt, nở một nụ cười cực kỳ nhẹ nhàng với cô, “Cám ơn, thực ra tôi không cần tới sự giúp đỡ này lắm nhưng vẫn rất cám ơn cô đã có lòng!”

“Thế nhưng...”

“Mặc áo vào đi, Tom sắp lên!”

Linda bất đắc dĩ đành phải cài cúc áo lại, bờ môi đỏ mọng mím chặt, tầm mở cửa ra ngoài vừa vặn đụng mặt thằng Tom đang bê cà phê đen nóng thở hồng hộc, cô nàng hung dữ ném cho cậu em một cái lườm sắc lém rồi phẫn nộ bỏ đi.

“Boss, có gì muốn sai em ạ?” Tom đặt cà phê trước mặt anh, “Sai bà Linda thì bà chỉ giỏi làm anh giận thôi!”

“Rốt cuộc cậu đã kể bậy những gì?”

“Bậy gì cơ ạ?” Tom đực mặt.

“Còn bậy gì nữa?!”

Tom càng đực mặt.

Diệp Vũ Chân nén giận, nén giận, “Tôi. Chuyện của tôi!”

Thoắt chốc tỉnh cả người, Tom liền à há, “Boss, thì em kể ảnh là do Lâm Long chụp đó! Boss, là hấn giờ trò tầm bậy với anh, anh không liên quan gì đến đồng tình luyến ái, anh hoàn toàn là zai bình thường... hơi bất hạnh xiu xiu.”

“Ai cho phép cậu đặt điều bậy bạ hả?” Mắt anh như tối sập tới nơi.

“Boss, anh không muốn dính chính cho người ta biết anh không phải đồng tính ư?”

“Chả lẽ tôi lại đi thừa nhận tôi bị người ta cưỡng bức chắc?” Anh hít sâu một hơi.

“Boss, muốn vẹn toàn đôi đường là điều rất chi nan giải!” Thằng Tom lấy làm bất bình, “Anh mãi không đưa ra chủ ý thuyết phục, phận thư ký chúng em đây khó xử lắm á!”

Đáp lại cậu ta là sự im lặng. Một hồi lâu sau, anh mới vồn vện nói, “Tom... Sao chép lại toàn bộ giấy tờ trong kho số 3 lại cho tôi.”

Tom khóc thét, “Boss ơi, kho 3 hơn mấy nghìn tờ toàn là tài liệu bỏ đi thôi mà!”

Diệp Vũ Chân khép lại xấp văn kiện trước mặt, mỉm cười vỗ vai Tom, “Với người khác là tài liệu bỏ đi, với Tom cùng lắm là tài liệu thực tế thôi ấy nhỉ!”

Ngó lơ tiếng gào khóc van nài của thằng Tom, anh giắt súng sau quần, phủ áo khoác, rời khỏi văn phòng. Trời đã vào đông, anh vừa đặt chân ra ngoài cánh cửa xoay liền bị bữa vậy trong lạnh rét. Từ bé đến lớn, cuộc sống anh luôn có kế hoạch và mục tiêu cụ thể, điều này đã thành bất biến, anh chưa từng tưởng đến có ngày nó sẽ rối tung lên vì một ai đó thành linh xông vào, làm anh thật không biết nên khóc hay nên cười.

Vẫn không có liên lạc gì từ Andrew, thậm chí không một cuộc điện thoại. Dần dần anh cũng sửa sang lại phương pháp đối phó với gã đầu sỏ buôn lậu vũ khí mới này của Anh quốc, do đó công việc của Andrew thuận lợi hay trắc trở còn phải tùy thuộc xem công trạng Diệp Vũ Chân tốt hay không.

Đối chọi với nhau, mà chưa một lần liên lạc.

Anh đứng nơi đầu đường, hít hà khí trời mùa đông. Bốn tháng rồi vẫn bật âm vô tín, hấn Andrew buông tay thật rồi. Đây cũng là lần đầu tiên anh được cảm thấy tự do trong suốt bốn năm qua, trái tim vừa thoải mái, vừa mờ mịt. Giáng Sinh đến, nhan nhản khắp đường phố bày bán cây thông Noel với đèn nhấp nháy sắc sỡ, nơi nơi lung linh muôn vàn sắc màu càng tô điểm thêm không khí nô nức của ngày lễ.

Anh quần khăn khít hơn, ghé cửa hàng tiện lợi mua chút bánh mì bơ tỏi và một chai rượu, sau đó về nhà. Chợt có tiếng chuông điện thoại vang, anh bèn tháo găng, cầm máy ‘alô’ một tiếng.

“Anh, Giáng Sinh vui vẻ ạ!”

Diệp Vũ Chân thoáng mỉm cười, “An Lâm à.”

“Anh, đến Nam Phi nghỉ lễ Giáng Sinh được không anh?”

Anh ngập ngừng rồi đáp, “Được, nhưng phải đợi dịp khác, để dịp khác nhé! Tôi trót đặt vé máy bay đi Pháp mất rồi!”

“Đồng ý, anh hứa rồi nha!” Nói đến đây, Hứa An Lâm tỏ ra băn khoăn, “Nhưng mà anh đi cũng phải báo cho con gấu kia một tiếng nhé. Lần trước anh đi du lịch Hawai không báo gã biết, gã cuống tới độ sém thì cho nổ cả trường của bọn em!”

“Xin lỗi nhiều!”

Hứa An Lâm phì cười, “Có gì mà phải xin lỗi ạ, bạn bè là để trút xả những lúc bọn bè tâm sự mà! Anh ơi... Có đi đâu anh cũng nhớ phải nói với bọn em nha, bọn em nhớ anh lắm!”

“Ừm!” Anh hơi cúi thấp đầu xuống.

Từ trong tai nghe có tiếng người ỉ ỏi bất mãn, “Thiếu gia Diệp chơi vui chơi về mà cậu ăn ngủ không yên chỗ, bó tay, tôi đã nói anh ta đâu cần mượn cậu quan tâm còn gì!”

“Biến đi chỗ khác chơi đi!” Hứa An Lâm mắng, “Nhỏ nhen đến thế là cùng!”

Anh cười khe khẽ, “Em xin lỗi Vũ Sâm giùm tôi nhé, quấy rầy rồi!”

Hứa An Lâm chưa đáp mà Tăng Vũ Sâm ngồi cạnh đã đồng tai nghe được, mau mồm cướp lời, “Thiếu gia Diệp, anh hăng còn thiếu nợ đại ca nhà chúng tôi đấy. Đợt này tôi muốn có rượu vang Pháp ngon nhất.”

“Được!” Anh cười trả lời, cúp máy. Hưởng thụ kỳ nghỉ Giáng Sinh vui vẻ cùng Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm có lẽ chính là chuyện khiến anh phấn chấn nhất, song anh cũng biết rõ —— chuyện ấy, mãi mãi không thể nào diễn ra.

Một tay anh ôm bánh mì và rượu, tay kia ấn vào khóa vân tay. Cửa ‘click’ nhận mã, có sợi tóc rơi xuống, anh chuyển tay ra sau lưng đặt sẵn vào báng súng. Châm chậm đẩy cửa, vừa quay lại đã thấy trên ghế sofa nhà mình ngồi tò tò một tên, chính là tên áo đen hay theo đuôi Andrew chứ ai vào đây.

Hốt hoảng còn chưa kịp phục hồi tinh thần, cả người anh bỗng bay bổng lên, kế đó nằm xuống sàn nhà. Andrew đè chặt bàn tay cầm súng của anh, gõ mạnh xuống sàn vài cái đến khi súng vắng khỏi tay anh mới thôi, bấy giờ gã nhướng cặp mắt dài lên mà hỏi, “Ta đâu có làm hỏng khóa đầu nhỉ, sao người phát hiện?”

Anh đứng đưng bảo, “Tóc ta trắng mà!”

Lia mắt nhìn tên áo đen có mái tóc quần quần đang trưng vẻ mặt van vãn, Andrew cười khùng khục, “Vũ Chân, gặp ta có bất ngờ không?”

“Người muốn gì?” Bị gã ấn gí xuống, anh bình tĩnh hỏi.

“Muốn gì à?” Gã nghiêng nghiêng đầu suy tư, “Ta cũng không biết nữa, vốn là ta đến để làm chuyện ấy với người, nhưng dạo gần đây ta có đọc kha khá sách, tâm hồn chong xáng hẳn lên.”

“Vậy hãy đọc thêm nhiều đi, biết đâu được tẩy rửa hoàn toàn, người sẽ trở nên trong sáng triệt để.”

Gã đề hai tay anh xuống thảm, hằm hè, “Diệp Vũ Chân, người giỏi lắm!” Càng đề càng chặt gắt gao, gã rít, “Ta không gọi điện cho người mà người cũng cóc liên lạc với ta luôn mới sợ. Bốn tháng sáu ngày, tin nhắn cũng không thêm gửi. Diệp Vũ Chân, ta báo cho người biết, đừng có nghĩ đã được ta, mơ hão đi, có vào quan tài người cũng phải nằm dưới thân ta.”

Anh chỉ tùm tùm cười đáp lại, “Cũng có tưởng tượng ra được vậy!”

“Cỡ người thì tưởng tượng được qué gì?” Andrew cười khẩy.

“Loại người đến chết vẫn lưu manh, ta chỉ quen mỗi mình người.”

Nghe vậy, có vẻ tâm tình Andrew hồ hởi hơn hẳn, gã vươn ngón trở miết môi Diệp Vũ Chân, khóe miệng cười đến là cong, “Được nhận lời khen của sĩ quan cảnh sát Diệp đây, ta không giỏi trò lưu manh thì quá bằng phụ lòng người rồi hén.” Gã nâng gáy anh lên để anh tiến gần về phía gã, thế rồi, mạnh mẽ và vô vấp, gã cúi xuống hôn anh ngẫu nhiên.

Mùi xì gà quen thuộc từ Andrew chớp nhoáng vây đầy quanh thân, như là bản năng, cơ thể anh nhanh chóng sinh ra phản ứng, ngôn ngữ cơ thể cả hai khát cầu đối phương một cách dồn dập.

Theo tiếng khóa quần kéo xuống, Diệp Vũ Chân tường tỏ, vậy là bàn quay đã ngừng trệ bấy lâu giữa anh và gã nay lại đến lúc ăn mòn và chuyển động tiếp rồi. E rằng đây mới thực sự là vận mệnh của anh, vận mệnh đã định anh chắc chắn bỏ lỡ mất Tăng Vũ Sâm, nhưng sẽ phải vướng mắc thật nhiều với Andrew.

Nhẹ nhàng, anh cười, bàn tay anh bám lên bờ vai dày rộng của gã, hôn đáp trả món quà vận mệnh đã ban cho anh — Món quà ấy, hoặc là để động viên anh, hoặc là để trừng phạt anh.

Tên áo đen thơ thơ thẩn thẩn đi lại vẩn vơ ngoài phòng. Lửa nóng tích trữ trong chủ nhân hừng hực mức nào hẳn đương nhiên thấu hiểu chứ. Buông tiếng thở dài thương cảm thay Diệp Vũ Chân, sau cùng, hẳn quyết định đi làm một tách cà phê cho sướng đời. Đêm nay Giáng Sinh, quán cà phê có vẻ vắng khách.

Ông chủ người Palestine đang định đóng cửa chắc động lòng thương nên pha cho hẳn một tách, còn hóm hỉnh nhắc, “Giáng Sinh bận bịu làm việc cũng đừng quên nghỉ lễ đây nhé!”

Tên áo đen gục gặc đồng tình, bổ sung một câu, “Làm quán gia vất vả lắm à ”

“Hóa ra anh là một quán gia Anh quốc?” Ông chủ quán tấm tắc, “Sấm được cả một quán gia như anh, chắc hẳn chủ nhân các anh phải là đại gia xã hội thượng lưu đây.”

Bắt gặp vẻ hăm mộ trong mắt ông chủ quán, thế là mặt mày hẳn ta sáng bừng bừng, xác nhận chắc nịch, “Chủ nhân tôi dân buôn thôi... Chủ yếu là phu nhân nhà chúng tôi ấy, tiến sĩ tốt nghiệp đại học Oxford, đảm nhiệm chức sĩ quan cao cấp của cục cảnh sát, ông nội lại thuộc hàng Huân tước, ấy mới gọi là thượng lưu!”

Ông chủ quán hít một hơi lạnh, kính nể khôn xiết, “Xem ra chủ nhân các anh cưới được một vị phu nhân như thế về hẳn phải tốn rất rất nhiều công sức!”

Tên áo đen gật đầu lia lịa tán thành, “Ngài ấy thật sự đã rất cố gắng!”

“Chắc họ xứng đôi lắm!”

Một gã lưu manh lẩn lộn lâu năm và một anh sĩ quan cảnh sát xuất sắc có được coi là xứng không nhỉ? Tên áo đen âm thầm nhận xét, nói gì thì nói, theo góc nhìn nhận cá nhân hẳn vẫn rất là xứng à nha.

Thịt bò đầu phải lúc nào cũng dùng để chế biến món bít tết. Thịt bò kết hợp với khoai tây chẳng phải số dzách lắm sao?

Toàn văn hoàn

. /.

Chú thích:

1. Thế giới thứ ba: Những từ ngữ “Thế giới thứ nhất”, “Thế giới thứ hai”, “Thế giới thứ tư” và đặc biệt “Thế giới thứ ba” được dùng để phân chia các quốc gia trên thế giới thành ba nhóm lớn. Từ “Thế giới thứ ba” được sử dụng lần đầu tiên năm 1952 bởi nhà nhân khẩu học Pháp Alfred Sauvy đặt ra khi liên tưởng đến Đẳng cấp thứ ba trong Cách mạng Pháp

“... bởi vì, cuối cùng thì, cái Thế giới thứ ba vốn bị khinh miệt, bị lơ đi và bị bóc lột sẽ như Đẳng cấp thứ ba, muốn trở thành một cái gì tương tự”.

Thế giới thứ ba sau đó trở thành từ ngữ chỉ các nước không thuộc thế giới phương Tây, cũng không thuộc hệ thống xã hội chủ nghĩa trong Chiến tranh Lạnh. Những nước này tham gia Phong trào không liên kết thành lập năm 1955 sau Hội nghị Bandung (Indonesia).

Tuy vậy, ngày nay, từ ngữ này để chỉ các nước đang phát triển, bất kể hình thức chính trị ra sao. Mặc dù không có định nghĩa khách quan về Thế giới thứ ba hoặc “nước thuộc Thế giới thứ ba”, thuật ngữ này vẫn được sử dụng rộng rãi. Đôi khi từ này không được ưa chuộng vì nó có thể ám chỉ ý kiến sai lạc rằng các quốc gia này không phải là một phần của hệ thống kinh tế toàn cầu. Mặc dù bị chỉ trích là lỗi thời, thực dân, phân biệt và không chính xác, thuật ngữ này vẫn được sử dụng thường xuyên. Thực vậy, nhà lý luận chính trị Hannah Arendt chỉ ra rằng, “Thế giới thứ ba không phải là một cái gì thực sự mà là một ý thức hệ”.

Nói chung, các nước thế giới thứ ba chưa tiến hành công nghiệp hóa và chưa có trình độ tiến bộ khoa học kỹ thuật như các nước thuộc Tổ chức Hợp tác và Phát triển Kinh tế (OECD), do đó từ ngữ hiện tại hay dùng là “các nước đang phát triển”. Những thuật ngữ như Nam bán cầu, các nước đang phát triển, các nước chậm phát triển, các nước kém phát phát triển, v.v... trở thành phổ biến để thay thế thuật ngữ Thế giới thứ ba.

. /.

11. Chương 11: Hậu Ký

Chào mọi người, Bóng tôi ngắn trở từ Rừng mưa, Biển dục, Cát cuồng và giờ là Đô thị thú đã viết được bốn bộ, từ khi bắt đầu đến nay đã qua bốn, năm năm, nhắc lại thật là xúc động quá, đối với một người trí nhớ siêu ngắn hạn như tôi phải nói là quá ư bất thường. Thường thường, tiểu thuyết nào tôi đã viết thì sẽ viết một lèo từ đầu chí cuối luôn, bởi nếu hẫng giữa chừng chắc chắn tôi sẽ quên sạch trơn, song viết Bóng tôi ngắn trở lại chẳng hề có sự đắn đo này, tựa như ở bất kể thời điểm nào tôi cũng vẫn có thể tiếp diễn câu chuyện. Với một tác giả chú trọng viết tình tiết như tôi, có lẽ nó là bộ tiểu thuyết duy nhất tôi viết về người.

Cả bốn bộ hầu như đều xoay xung quanh nhân vật Diệp Vũ Chân, một anh chàng thoát nhìn vô cùng hoàn mỹ, mà theo cách tả của cậu đàn em áo đen như chó cún của Andrew thì là, bằng cấp cao, chỉ số thông minh ngất ngưỡng, có chức vị, giỏi giang và đẹp. Nhưng cả bốn quyển sách đến khi triển khai viết lại đề cập đến cả tham muốn, hèn nhát, yếu đuối, mê man của anh ta, một nhân vật tựa như tiêu bản càng viết càng trở nên sống động dần dần, vì rằng cuộc sống phải có khiếm khuyết mới có thể làm chúng ta mang hình hài góc cạnh và lập thể nhiều hơn. Đám ra, nếu để tôi xem, khuyết điểm mới là bằng chứng chứng tỏ mỗi chúng ta hẫng còn sống XD. Nhân vật Andrew trong truyện là nhân vật tôi thích nhất trong số tất cả những nhân vật tôi đã từng sáng tác, tôi thích tính cách vừa lạnh vừa hài, thỉnh thoảng ăn nói bỗ bã của gã ghê gớm à, lần nào viết về gã lòng tôi cũng rất chi là sung sướng.

Hy vọng mọi người sẽ thích Andrew và Diệp Vũ Chân — cặp đôi tuyệt phối và khác thường này nhé.

Lưu Hương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-toi-ngan-tro-he-liet-do-thi-thu>